

Giới thiệu Siêu Trộm CL

Truyện Siêu Trộm CL, chuyện nói về một cô gái thích đi du lịch đi tới những nơi mà cô muốn đi tận hưởng một không gian thật trong lành và yên bình, để quên đi tất cả những chuyện đau buồn.

Tất cả đã qua đi, cô đi tới nhiều nước trên thế có nơi nào mà cô chưa từng đi qua. Nhưng dường như cô phát hiện ra mình rất thích cuộc sống phiêu lưu này. Trước đây cô chỉ là một cô gái bình thường rất trong sáng nhưng bây giờ cô đã là một kẻ siêu trộm.

Cô gái thiên sứ ngày nào bây giờ đã thay đổi thành một người có tầm có tiếng trên các nước với thân phận là siêu trộm. Nữ vương đầu gấu nhiệt tình, là người mẫu Đài Loan lạnh lùng.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Trộm CL* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: London – Mất trộm vương miện

Edit: Nguyệt Sắc

* London là thủ đô của Anh, Vương quốc liên hiệp Anh và Bắc Ireland (UK), đồng thời cũng là vùng đô thị lớn nhất UK và cũng là đô thị lớn thứ hai về diện tích ở liên minh châu Âu (EU), cùng New York là trung tâm tài chính lớn thứ hai của thế giới. Nhắc đến London có thể nhắc đến cây cầu tháp London nổi tiếng, xe bus hai tầng, tháp London...

Ngày u tối, không khí rất ẩm ướt, không biết là mưa phùn hay sương mù dày đặc. Bờ Bắc sông Thames, một mảnh kiến trúc to lớn trông trang nghiêm mà âm trầm, đây cũng là tháp London nổi tiếng [1] Trong lịch sử từng dùng cầm tù những kẻ địch của quốc vương, mà hiện tại, đã trở thành nơi cất chứa châu báu của quốc gia, là một tòa bảo tàng.

Hôm nay là ngày cuối cùng hoàng gia Anh mở triển lãm châu báu. Tuy rằng thời tiết không tốt, nhưng người tới tham quan rất nhiều. Belle mặc thường phục trà trộn vào trong đám du khách, lúc nào cũng giữ vững tinh thần cảnh giác. Chỉ cần đêm nay châu báu có thể an toàn đưa về kết sắt dưới đất, hẳn liền có thể thở ra, an tâm nghỉ ngơi dài hạn.

Một cô gái đi vào bảo tàng, Belle lập tức chú ý, kỳ lạ hơn nữa là hẳn nhìn không chớp mắt. Cô có khuôn mặt Phương Đông, ngũ quan khéo léo tinh xảo, thân hình cao gầy nhỏ nhắn, nhưng giống người Phương Tây ở làn da cực kỳ trắng, phảng phất nổi bật giữa đám người. Xem ra là con lai, Belle suy đoán.

Cô gái đi một mình, yên lặng đi qua các hộp trưng bày, xem rất chuyên chú, Belle cũng lén lút quan sát cô. Quần dài, áo gió, mặc rất bình thường, nhưng lại toát ra vẻ cao quý không thể nói thành lời. Có người chính là như vậy, cho dù mặc đồ gì trên người cũng mang lại cho người khác cảm giác xa xỉ. Cô ấy nhất định là quý tộc, Belle nghĩ.

Cô gái càng ngày càng tiến tới gần hẳn, ước chừng cách khoảng ba thước nữa thôi. Thấy cô xoay gương mặt tinh xảo lại, Belle quyết định tiến lên bắt chuyện. Thời tiết âm u nhưng lại có được cuộc gặp gỡ đặc biệt thế này, hẳn cũng không từ chối.

“Cực kỳ mỹ lệ, phải không?” Lời dạo đầu của Belle không tính là mới mẻ, cũng không mất lễ phép. Cô gái ngẩng đầu nhìn hẳn một cái, khe khẽ mỉm cười. Belle trong đầu kêu lên một tiếng, thất thần trong nháy mắt. Nụ cười của cô rất thận trọng, khóe môi chỉ hơi cong lên, cười không lộ răng, đó là hương vị đặc biệt của con gái Phương Đông, ấm áp nhưng thần bí.

Giây phút tê ngắt ngẩn ngủi, cô gái không nói chuyện, cúi đầu, lại chăm chú nhìn vào châu báu hoa lệ. Belle cũng không ngại sự xa cách của cô, hưng trí bùng bùng mà giới thiệu: “Đây là vương miện của đế quốc, có thấy hình ảnh của cô trong hồng ngọc không? Đây chính là viên hồng ngọc nổi tiếng với tên gọi “Viên ngọc của St Edward”, phía dưới có khảm thêm viên kim cương “Ngôi sao Châu Phỉ” lớn thứ hai trên thế giới, đỉnh vương miện là ngọc bích của hoàng tử St. Edward... Thật sự là rất đẹp.[2]” Thật ra Belle cũng không nhìn vương miện, ánh mắt hẳn nhìn chăm chú cô gái, câu ca ngợi cuối cùng này, thật ra là đang nói về cô. Nhưng cô dường như chỉ có hứng thú với vương miện, đôi mắt thấp thoáng dưới lông mi lóe lên những tia sáng. Quả nhiên, không có người phụ nữ nào không yêu châu báu, nhưng dáng vẻ của cô không phải là dáng vẻ tham lam, mà chính là ngây thơ khá ái.

Vào đêm, trong bảo tàng rất yên tĩnh, nhân viên công tác bắt đầu khuôn vác châu báu, rất cẩn thận, mỗi thứ ở nơi này đều là vô giá. Belle lại có chút không chuyên tâm, hẳn nhìn đến bảo thạch, nhưng lại nghĩ đến đôi mắt ấy. Hẳn phát hiện chính mình chỉ nhớ được đôi mắt ấy, một màu đen thuần khiết không chút tạp chất.

Tất cả đèn bỗng dưng vụt tắt, mọi người trầm mặc trong ít phút, một trận gió bay qua, âm thanh vèo vèo, phảng phất có thể nhìn thấy bóng trắng, khiến người ta nghĩ đến truyền thuyết quỷ ám trong toàn tháp Luân Đôn này. Đây từng là ngục giam, có rất nhiều vong hồn. Mọi người lông tơ dựng đứng, sống lưng bắt đầu lạnh.

Truyện thuyết tất nhiên là không thể tin, đèn tắt đương nhiên cũng không phải ngoài ý muốn, sau vài giây hỗn loạn, mọi người phát hiện một sự việc thật khủng khiếp – Vương miện đế quốc đã không còn!

Nhà bảo tàng nhanh chóng bị phong tỏa, xa cảnh sát gào thét tiến tới. Cảnh sát đuổi theo đến đỉnh tòa tháp, trong bóng đêm mơ hồ thoáng hiện một thân ảnh màu trắng đứng ở nơi cao nhất, phía dưới đều là họng súng. Belle nghĩ hẳn sẽ không chạy được, hoặc nhảy xuống, chết; Hoặc đầu hàng, vào ngục giam. Kỳ thật chỉ có một lựa chọn.

Nhưng bóng trắng vẫn không động đậy, không động, ở dưới cũng không dám động, vào lúc này, bầu trời London bỗng nhiên nổ rộ pháo hoa, nháy mắt đã đem màn đêm thấp sáng. Mọi người phảng phất thấy gương mặt của hắn, lại phảng phất không thấy. Hắn bỗng nhiên nở nụ cười, nụ cười ấy như khói hoa, thần bí, hoa lệ, quyến rũ. Ngay khi mọi người thất thần kinh ngạc, hắn xoay người một cái, nhảy xuống.

Tiếng kinh hô, tất cả mọi người tranh nhau chạy đến nhìn xuống. Không có gì, hắn như biến mất vào không khí. Việc này cũng không phải là không thể, nếu như là cô ấy.

Trở lại bảo tàng, dưới bệ của vương miện bị mất trộm có một vết khắc nhợt nhạt, hành vi xa xỉ này, chỉ có cô mới làm.

CL.

Siêu trộm CL.

Chris – Lee.

Chú thích:

[1] Cung điện và pháo đài của Nữ hoàng, tên thường gọi là Tháp Luân Đôn, là một di tích lịch sử nằm ở trung tâm London, Anh, trên bờ Bắc của sông Thames.

Chức năng chính của tháp là một pháo đài, cung điện hoàng gia, và nhà tù (dành cho các tù nhân hoàng gia có địa vị cao, chẳng hạn Nữ hoàng Elizabeth I từng bị giam tại đây). Nơi đây còn có một khu vực để hành hình và tra tấn, một kho vũ khí, một kho bạc, một vườn thú, Royal Mint – xưởng đúc tiền của hoàng gia Anh, một đài quan sát, và từ năm 1303 là nơi lưu giữ Các vương miện của Vương quốc Anh.

Năm 1988, UNESCO đã công nhận tháp London là di sản thế giới.

[2] Vương miện đề cập trong truyện là một trong những vương miện của Nữ hoàng Anh. Nó được trang trí bởi 2.868 viên kim cương, 273 viên ngọc trai, 17 viên ngọc bích, 11 viên ngọc lục bảo và 5 viên hồng ngọc. Sau mỗi lần sử dụng, chiếc vương miện này được trưng bày tại tháp Luân Đôn và được bảo vệ bởi đội ngũ Warders Yeomen.

Những viên đá quý gắn trên vương miện cũng mang nhiều ý nghĩa khác nhau. Cây thập giá phía trên vương miện được gắn một viên đá được biết đến với tên gọi “viên ngọc của St Edward” – một trong số 17 viên ngọc bích được lấy từ chiếc nhẫn của Edward the Confessor; viên hồng ngọc đặt chính giữa vương miện được dâng lên bởi hoàng tử xứ Wales “the Black Prince”; một số viên ngọc trai của nữ hoàng cũng được chế tác để gắn vào chiếc vương miện vô giá này.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Trộm CL* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 2: Tokyo – Biển tầu

Edit: Nguyệt Sắc

* Tokyo là thủ đô của Nhật Bản, nằm ở phía Đông của đảo chính Honshu. Tokyo là đô thị có đông dân nhất thế giới và cũng là nơi có GDP cao nhất thế giới, được xem như là 1 trong 3 “trung tâm chỉ huy” kinh tế giới cùng với London và New York. Biểu tượng của Tokyo là tháp Tokyo.

Bầu trời Tokyo một màu xám, lúc này chính là mùa mưa. Ga tàu điện ngầm chật chội, đám người đông đúc nhưng trật tự ngay ngắn, toa hành khách thì an tĩnh, có người ngủ gật, có người nghe nhạc, có người đọc báo, có người lại đang nhìn chăm chăm màn hình, chiếc tivi đang phát ra tin tức lớn: nhà bảo tàng London bị trộm!!! BBC [1] là bên đầu tiên đến hiện trường, người phát ngôn tại nhà bảo tàng chỉ nói mơ hồ, không nói rõ là mất cái gì.

Cho dù mất trộm cái gì, dù sao thì nơi đó cũng cách cuộc sống ở Nhật Bản rất xa, trạm tiếp theo là ga gần nhà bảo tàng Tokyo [2] Rất nhiều người chuẩn bị xuống, dòng người đi ra có một cô gái cao gầy, tóc ngắn, mặc tây trang màu bạc, quần màu đen bút chì. Cô mặc theo phong cách thời trang hiện đại nhất bây giờ, khiến cho ba nữ sinh lặng lẽ đi theo sau nghiên cứu rốt cuộc cô là minh tinh nước nào.

Các nhà bảo tàng toàn cầu đều tăng cường cảnh vệ, nhà bảo tàng Tokyo cũng không ngoại lệ, cảnh sát mặc thường phục lẫn trong đám người hỗn hợp, cảm thấy người nào cũng như CL, nhưng cũng có điểm không phải.

Sau một giờ tham quan, khi cô gái kia sắp bước ra khỏi bảo tàng, ba nữ sinh cuối cùng cũng nghĩ ra một biện pháp tốt, chạy lên xin chữ kí của cô, về nhà lên mạng tìm sẽ biết là ai a!

Trong làn gió, cô gái bật ô che trong suốt, uyển chuyển từ chối, tùy ý đem cán dù gác lên vai, xuyên qua ba nữ sinh hòa vào dòng người. Từ trước đến nay cô không để gì để lại tên, trừ khi cô muốn.

Bảo tàng quốc gia Tokyo thật sự có rất nhiều châu báu quý giá, nhưng thứ cô muốn lại không hề ở đây. Cô gái đi vào Tế Vũ Trung, bờ môi hiện lên nụ cười khó phát giác. Không người nào có khả năng bắt cô, không người nào có khả năng biết cô là ai, càng không có ai biết, một giây sau cô sẽ làm gì.

Con đường hẻo lánh, ngõ hẻm chật hẹp, quán rượu sơ sài, có lẽ nơi này không thích hợp với du khách, nhưng nhân vật chính của chính ta tất nhiên không phải tới Tokyo để nghỉ phép. Điều đầu tiên cô cần làm là tìm một người, một người giúp đỡ, nơi này chính là nơi thích hợp để tìm.

Cảnh sát có hợp tác với nhau, siêu trộm như cô lại không có. Cô luôn đi và đến một mình, nhưng điều này không chứng tỏ trước nay cô chưa từng cần sự trợ giúp. Nhưng không sao, chỉ cần chọn được người, đưa ra tiền, tất cả đều ok!

Quán rượu này rất nhỏ, có ba cái bàn, một người đàn ông đã chú ý cô rất lâu.

Hắn mặc một bộ quần áo màu đen, cổ áo cùng tay áo đều rất sạch sẽ; Trên dưới hai bàn tay, gang bàn tay đều có vết chai, rất tốt, đây chính là đôi tay luyện súng; Ngũ quan tinh xảo thâm thúy, khuôn mặt như con lai, nghe giọng nói có vẻ là Hoa kiều, rất tốt, không phải người Nhật; Thân hình cao lớn cường tráng, rất tốt, khí lực mạnh mẽ; Ánh mắt màu lam như có những tia hàn băng, rất tốt, đủ bình tĩnh... Chi là, mới nhìn qua có chút lạnh lùng, hơn nữa khuôn mặt ấy hoàn mỹ một cách quá đáng, khí chất cũng rất xuất chúng... Có lẽ là gay, có khả năng là nữ vương thụ, trong lòng cô không hiểu sao đột nhiên thấy âm u.

Cô tính tiền, nói với ông chủ ra một ám hiệu với người đàn ông mặc đồ đen. Ông chủ rất ngạc nhiên, hiển nhiên sẽ không nghĩ cô gái này lại theo một ngành nghề đặc biệt nào đó. Nếu cô đoán không lầm, người đàn ông kia là sát thủ. Cô luôn biết cách nhận biết các sát thủ cũng như rất thích khả năng này của mình. Chỉ cần giá tiền hợp lý, bọn họ sẽ khiến người ta rất thông khoái.

Ở trên một con đường nhỏ hẹp khác, chưa đầy hai phút, người cô muốn đợi đã đến. So với trong tưởng tượng của cô còn cao lớn hơn nhiều, rất tốt, thông minh, làm việc lại có hiệu suất.

Ngõ hẻm này vừa vặn không có người qua đường. Hắn dừng trước mặt cách cô hai bước. Cô đánh giá hắn, hắn cũng đánh giá cô.

Tây trang không cài nút thắt trên cùng, lộ ra áo lót màu trắng bắt mắt ở bên trong, mà cái áo lót này cũng không có cài nút, lộ ra bên trong một bộ quần áo bó. Cần cổ trống trải có một sợi dây chuyền màu bạc, xinh đẹp bùng phát xuống ngực. Trên vai phải có một cây dù rảnh rang, từng biến hiệu phía sau hiện rõ qua cái dù trong suốt ấy.

“Thuê anh một đêm, giá bao nhiêu?”

Khi cô hỏi bờ môi nở nụ cười nhạt, có chút đắc ý, có chút khinh thường, nhưng rất tàn khốc. Người đàn ông thiếu đột nhiên lại nghĩ, nếu sau lưng cô gái này có đôi cánh... Thì sẽ là màu trắng? Hay màu đen?

Người đàn ông đột nhiên cười, nụ cười của hắn khiến cô có cảm giác không tốt, rất không tốt.

“Một đêm muốn mấy lần?”

Cô giận tái mặt: “Anh phải hiểu ý tứ của tôi.”

Hắn cười: “Cô cũng phải biết ý tứ của tôi.”

Cô gái xoay người rồi đi, lại bị hắn bước tới ôm chầm eo, tay hắn mò trong ngực cô. Cô gái quay đầu, chấn kinh cực độ nhìn hắn! Không phải vì hắn tiếp xúc quá thân mật, mà là cô lại có thể bị người khác ngăn chặn? Sao lại có khả năng này!

Một giây này, cô biết chính mình phạm sai lầm, nhưng đã muộn. Đòi người chính là như vậy, không chú ý trong lựa chọn một lần, có thể làm cho cuộc sống có biến cố. Chỉ là hiện tại, cô còn không biết, hắn cũng không biết.

“Chưa nói điều kiện đã muốn đi sao?” Hắn không để lại dấu vết dựa vào người cô, ôm càng chặt. Hơi thở cô phất qua khuôn mặt hắn, có mùi thơm ngát.

“Thực xin lỗi, tôi tìm nhầm người.” Cô âm thầm lui thân thể, cố gắng giải thoát.

Giọng nói của hắn lại vang lên bên tai cô, hơi thở ấm áp, ngữ điệu hài hước: “Chưa thử qua sao biết không được?”

Cô rút cuộc không nhịn được, nâng đầu hung hăng đánh qua. Hắn né tránh, cánh tay khẽ buông lỏng, hắn lập tức vòng chặt tay lại, nhưng chỉ là hư không. Hắn ngẩng đầu, ngõ hẻm trống rỗng, ngoại trừ hắn, không còn bóng dáng người nào khác?

Hắn lại cười, rất tốt.

Ngõ hẻm trống trơn, đột nhiên lại hiện ra mấy người đàn ông mặc đồ đen, lễ độ cung kính đứng sau hắn. Trong đó có một người đi lên trước, cúi thấp đầu mở miệng nói: “Tiên sinh, muốn điều tra không?”

Hắn cong khoe môi tươi cười, mang kính râm từ chối cho ý kiến.

Fujiwara Á Kỳ Từ ngồi trong phòng khách rộng rãi, xem lại trang điểm của bản thân một lần nữa. Cô là phóng viên nổi tiếng nhất Nhật Bản, mỹ lệ tao nhã, cơ trí hài hước, từng phỏng vấn thành công rất nhiều người nổi tiếng, trong đó có thủ lĩnh chính phủ, siêu sao quốc tế, nhưng chưa bao giờ khăn trương như hôm nay... còn có mong đợi.

Cửa chính phòng khách được đẩy ra, cô lập tức đứng dậy, khuôn mặt tươi tắn chào đón. Người tới mặc âu phục đen, ánh mắt sắc bén lạnh lùng đảo qua Á Kỳ Từ, sau đó quét về phía người chụp ảnh sau lưng cô. Hắn có tướng mạo đoan chính, khí chất bất phàm, chỉ là tóc mai có sợi bạc, ước chừng cũng đã năm mươi tuổi.

Trong lòng Á Kỳ Từ thất vọng, nhưng trên mặt vẫn tươi cười rạng rỡ, vừa muốn mở miệng đã nghe người đàn ông trung niên nói: “Tiên sinh không muốn chụp hình, không có ai nói với mấy người sao?”

Thì ra không phải hắn... Tim Á Kỳ Từ lại nhảy lên, nói vài câu với nhiếp ảnh gia bảo hắn ra ngoài phòng chờ cô. Người đàn ông trung niên hơi khom lưng nói: “Tiên sinh rất nhanh sẽ đến, mời tiểu thư Fujiwara chờ.” Mặt mũi vẫn lạnh như băng.

Á Kỳ Từ cũng không ngại thái độ của hắn, mỉm cười cảm ơn.

Người đàn ông trung niên lui ra, phòng khách chỉ còn lại một mình cô. Nếu đổi lại là đối tượng phỏng vấn khác, nhất định trong lòng cô đã sớm bắt mẫn, nhưng lần này thì khác, người lần này cô đối mặt chính là Seven Buonaparte, giám đốc công ty đa quốc gia Simon. Theo như lời đồn, hắn là người đàn ông giàu nhất nước, theo như lời đồn hắn tuần mĩ vô cùng, cũng theo lời đồn hắn là người đàn ông của thế giới hắc đạo....Hắn làm việc cực kỳ khiêm nhường, rất ít khi nhận lời phỏng vấn, công chúng thậm chí không thể thấy một bức hình của hắn...Được biết gần đây hắn muốn lên tin tức tại Tokyo, Á Kỳ Từ phải mất một phen tranh giành mới có thể đoạt được thời gian phỏng vấn ngắn ngủi này, trong lòng cô rất kích động.

Cửa phía đông phòng khách mở ra, Á Kỳ Từ quay đầu lại nhìn, lần này cô ngẩn người.

Khó trách có người nói hắn là người đàn ông của thời đại, tư sắc so với phụ nữ chỉ hơn không kém. Người bước vào là một người đàn ông trẻ tuổi, mặc áo đơn giản màu nâu xám, quần dài màu vàng nhạt, tóc ngắn, có chút rối loạn, hơi ướt ướt. Ánh nắng mặt trời buổi sớm chiếu lên người khiến hắn trông giống như một pho tượng trong thần thoại Hy Lạp, cao quý mà tuần mĩ.

Hắn ngồi đối diện trên ghế sofa: “Tiểu thư Fujiwara?” Á Kỳ Từ từ trong mộng bừng tỉnh, nghe hắn nói thì đứng lên, đứng lên rồi lại lúng túng, sau đó đỏ mặt. Hắn cười cười: “Mời ngồi.”

Rốt cuộc, là người phỏng vấn có kinh nghiệm, Á Kỳ Từ ngồi xuống rất nhanh khôi phục lại tinh thần, cười nói: “Tiên sinh Buonaparte, rất vui vì anh tiếp nhận phỏng vấn của tôi, nghe nói anh tốt nghiệp tại Havard? Tính ra tôi cũng là đàn em của anh.”

“Học tập.”

“Ừ?”

“Đánh nhau nên bị họ đuổi.”

Á Kỳ Từ lại sùng sốt một lần nữa, sau một hồi lúng túng mới tươi cười nói: “Thực đáng tiếc cho trường đó, mất đi một người như anh.”

Hắn cười như không cười.

Cuộc phỏng vấn tiến hành theo chương trình đã soạn sẵn, thoáng cái đã qua nửa giờ. Người đàn ông tuy không nói nhiều nhưng cũng được tính là phối hợp. Á Kỳ Từ đột nhiên hạ quyết tâm, nêu ra vấn đề mẫn cảm: “Nghe nói tên đầy đủ của anh là Seven Don Buonaparte, có người nói Don là tôn xưng đối với Mafia Italia?”

Giọng nói vừa hạ xuống, cửa phòng khách ở ba mặt bị mở ra, mấy người mặc áo đen xông tới dọa Á Kỳ Từ mặt không còn chút máu. Hắn vẫn chưa nâng đầu, chỉ nhẹ nhàng xua tay, những người kia lập tức biến mất.

Á Kỳ Từ kinh hồn đê lòng ngực, khăn trương nhìn người đối diện. Lại nghe tiếng cười biếng nhác của hắn, vẫn nhẹ nhàng như vậy, không nhanh không chậm nói: “Tiểu thư Fujiwara, tiểu thư hắn là xem tiểu thuyết quá nhiều, tôi là người làm ăn đứng đắn.”

Á Kỳ Từ triệt để mất đi bình tĩnh, vâng vâng dạ dạ: “Vâng...Đương nhiên...” Người đối diện vẫn cười nhạt, nhưng có khí thế bức người, so với những người mới xông vào hồi nãy còn khiến người ta hoảng sợ hơn. Á Kỳ Từ biết mình đã phạm sai lầm, thật là sai lầm ngu xuẩn.

Có tiếng gõ cửa, Á Kỳ Từ lại cá kinh, cô nghe có giọng nói: “Tiên sinh, tiểu thư Fujiwara, đã hết giờ.”

Một cô gái mặc áo ngủ màu đỏ xuất hiện tại bậc thang, nhìn thấy Fujiwara đi ra thì vịn thang nói với người đàn ông phía dưới: “Thật cao hứng! Sáng sớm đã tìm phụ nữ!”

Hắn không mặn không nhạt: “Cùng nhau ăn bữa sáng.”

“Không được.” Cô gái chậm rãi xuống lầu, “Em có hẹn.” Ngồi trên chiếc ghế dài trước mặt hắn, lần vấy áo ngủ trượt lên đến bắp đùi, lộ ra đùi trắng như tuyết, nhướn mắt nhìn hắn: “Ngôi sao ca nhạc Nhật Bản mới nổi.”

Hắn vẫn lạnh lùng như trước: “Đừng quên yến hội đêm nay.”

Cô gái hừ lạnh một tiếng, rút một điều thuốc lá từ hộp bạc trên bàn, tao nhã châm lửa: “Em đây mới không đến những buổi yến tiệc nhàm chán đó.”

“Vậy thì cô không cần ở lại Tokyo nữa.”

Cô gái cúi người tới trước hắn, cổ áo ngũ chữ V vốn rộng bây giờ lại cực thấp. Lúc này cơ hồ lộ ra hơn nửa bầu ngực. Cô phun từng miếng khói, từ từ thổi trước mặt hắn, nheo mắt lại: “Vậy đêm nay anh ở với em.”

Hắn hồ hững đứng dậy: “Cha cô là người có thân phận, đừng đem chính bản thân cô trở thành kỹ nữ.”

Sắc mặt cô gái thay đổi, bỗng dưng nhảy lên, quơ lấy cái gạt tàn hung hăng quăng đi: “Anh thật không có lương tâm!” Khi nói chuyện thanh âm đã thút thút, nhìn mặt mũi bất quá chỉ là một gái rất nhỏ tuổi, làn da trắng nõn, tóc hơi ngắn.

Hắn đi ra ngoài gọi: “James”

“Vâng, tiên sinh.” Người đàn ông trung niên xuất hiện nhanh chóng.

“Đem tiểu thư Trần San Ny mời ra ngoài, đây không phải nơi cô ta có thể giương oai.”

“Vâng, tiên sinh.” James quản gia xoay người nhìn cô gái, làm ra tư thế mời: “Trần tiểu thư, mời.”

Cô gái giậm chân khóc rồi chạy lên lầu.

Khi Trần San Ny kéo túi du lịch ra khỏi biệt thự lên xe một người đàn ông Nhật Bản thì trong biệt thự, Seven đang dùng bữa sáng. Hắn nhận một cuộc điện thoại video, trên màn hình là một chàng trai trẻ tuổi, mắt sáng: “Tiên sinh, tra không được.”

Seven đang uống cà phê, nghe thế thì hơi nhượng mi: “Có ý gì?”

“Chính là ý ngài đang nghĩ.”

Seven để ly coffee xuống, “Trên thế giới này có mấy người cậu không điều tra ra được?”

Chàng trai trên màn hình hơi suy nghĩ một chút: “Không vượt quá năm người.”

Seven cầm lấy khăn ăn lau miệng, giấu đi khóe miệng tươi cười, hắn nghĩ hắn biết cô là ai.

Mùi lá cây thơm nồng, cửa gỗ bỏ kính, chim hót hoa thơm, thật khó tưởng tượng, tại đô thị phồn hoa bậc nhất thế giới này lại có một không gian cổ xưa u tĩnh như vậy.

Nhân dịp hoàng hôn, khi trời chiều vừa chầm dứt, chủ nhân ngôi nhà muốn chiêu đãi tiệc. Khách mời không nhiều, thỉnh thoảng mới có năm ba người đến nhà. Hai bên cửa ngôi nhà, mỗi bên có 3 người đàn ông mặt tây trang đen đang đứng. Bọn họ có trách nhiệm xem giấy mời của khách, hoặc mời khách “rời khỏi”.

Bên ngoài có một cô gái trẻ độc thân, mái tóc ngắn, quần áo màu đen đến đầu gối, trên cổ mang một sợi dây chuyền bạc hình mũi tên. Một người mặc áo đen xem thiệp mời của cô, khom lưng nói: “Thì ra là Trần tiểu thư ở Hồng Kông, mời vào.”

Đạp lên con đường đầy những viên đá cuội nhỏ, đi qua tiểu viện, đến phòng chính thì thấy có màn hình nhỏ, thật không phù hợp với khung cảnh cổ xưa ở đây. Người mặc đồ đen lại khom lưng: “Mời Trần tiểu thư ấn vân tay.”

Cô gái tựa hồ do dự một chút, nhưng lập tức giơ tay lên, ấn vào màn hình điện tử. Đột nhiên phía sau có tiếng người đàn ông: “San Ny? Sao giờ em mới tới? Suzuki tiên sinh đã chờ rất lâu.” Lời còn chưa dứt, hắn đã kéo eo của cô, thân mật ôm, người mặc đồ đen chỉ có thể đứng tại chỗ, cung kính khom người đưa tiễn.

Mượn cây cối thấp thoáng tránh tầm mắt của mọi người trong chốc lát, cô đẩy hắn ra: “Nhiều chuyện, lo bao đồng.”

Hắn cũng không cẩu chi nhượng mi cười: “Tôi cho rằng sẽ được một câu cảm ơn.”

Cô nhẹ nhàng lột một lớp da móng trên ngón trỏ: “Có lẽ khi này tôi không cần trợ giúp.”

Hắn nhìn mặt của cô cười nói: “Có lẽ trên mặt em nên dán một lớp da như thế mới không có sơ hở.”

Cô gái nghiêng mắt nhìn hắn, có khinh miệt: “Trên đời này không có việc nào là không có sơ hở, có mạo hiểm mới có niềm vui.”

“Vậy mạo hiểm của chúng ta là gì?”

Cô nhún mảy, theo bản năng thối lui một bước. Hắn lại tiến lên cúi đầu nói bên tai cô: “Tôi đợi em thuê tôi, một đêm muốn mấy lần đều được.”

Cô ngay cả nói cũng không nói liền rời đi. Hấn vẫn đứng tại chỗ mỉm cười.

Trưởng ban Suzuki vừa mới kế nhiệm thừa dịp sinh nhật đã mở tiệc chiêu đãi “bạn làm ăn” khắp nơi trên thế giới tại nhà riêng ở Tokyo. Khách tuy rằng không nhiều, nhưng tất cả đều là khách đặc biệt. Phòng tiệc rất lớn, bức tường phía Bắc vẽ đầy các bức tranh cổ, có rất nhiều cô gái Nhật Bản mặc kimono, bên eo thêu những đóa mẫu đơn nở rộ, mê hoặc lại hoa lệ.

Vách tường phía trước có một cái kệ trang trí. Trên kệ bày một thanh đao dài gần một thước, nhìn qua có vẻ đã có từ lâu đời, trông cũ kỹ nhưng nhất định rất quý giá, nếu không sẽ không trịnh trọng đặt nó ở đây. Nhưng người ta không thể biết được, đến tận cùng nó có bao nhiêu quý báu.

“Thiên hạ ngũ kiếm” (năm thanh kiếm nổi tiếng thiên hạ) trong lời đồn gồm có: Đại Lễ, Trảng Hạt Hoàn, Thiết Đồng Tử, Tam Nhật Nguyệt và Quỷ Hoàn. Một thanh ở bảo tàng Tokyo, một thanh tại chùa Quốc Hưng, một thanh thuộc về gia tộc Maeda, một thanh của gia tộc Tokugawa, còn thanh kiếm Quỷ Hoàn cuối cùng vẫn không biết lưu lạc ở đâu. Thì ra nó ở chỗ này.

Tiếng chuông nhanh chóng điểm mười hai giờ, đi qua sinh nhật bốn mươi lăm tuổi của Suzuki.

Trong biệt thự xa hoa bên bờ biển, Seven nhìn cây đao trong tay, nhẩn mi cười: “Thật là không hiểu, một cô gái, muốn lấy cái này chơi trò gì.”

Quản gia James đứng ở một bên: “Tiên sinh, tiểu thư Chris khoảng 15 phút sau sẽ đến nơi này, trực thăng đã đậu sẵn trên nóc nhà.”

Seven gật gù đầu, đem thanh đao để lại trên kệ: “10 phút sau sẽ xuất phát.”

Chris không ngờ lại có người nhìn trúng thanh đao Quỷ Hoàn này! Hơn nữa đã nhanh tay hơn cô lấy nó đi! Lần theo dấu vết để lại, từ nhà Suzuki, cô đuổi đến một biệt thự bên bờ biển, sau đó theo hướng Bắc đuổi tới Sendai, từ Sendai đến Aomori, cuối cùng đuổi theo tới Hokkaido. Sau đó, cô cảm thấy có gì đó bất thường, tựa hồ có người cố ý dẫn cô đi đâu đó. Lúc này trời đã sáng, cô đi vào một căn nhà gỗ nhỏ ở một nông trường. Căn thận đây cửa ra, trên bàn không phải là Hoàn Quỷ sao? Cô cảnh giác kiểm tra bốn phía một lần nữa, cuối cùng đi qua, nhìn thấy dưới kệ có một tờ giấy, trên giấy viết: “Đây cửa sổ phía Đông ra, là quà tôi tặng em.”

* Sendai, Aomori và Hokkaido đều là các thành phố của Nhật Bản.

Cửa sổ được đẩy ra, trước mắt cô là cánh đồng hoa Lavender bạt ngàn [3]. Lúc này đang làm mùa của hoa nở, đắm chìm dưới ánh nắng, lãng mạn không thể tưởng tượng nổi.

Cô chỉ nhẹ nhàng nhún mi.

Một bức hình như vậy đã truyền đến trước mắt Seven. Hấn nhìn cô gái trên màn hình đang nhẩn mày, tâm tình dường như rất tốt cười thành tiếng. Chuyến đi đến Nhật Bản lần này, cuối cùng cũng thấy thú vị.

Bên dưới ba cây số là kinh đô bài bạc quốc tế, Las Vegas thâu đêm không ngủ.

Chú thích:

[1] BBC (viết tắt cụm từ tiếng Anh: British Broadcasting Corporation) là thông tấn xa quốc gia của Vương quốc liên hiệp Anh và Bắc Ireland. Sản phẩm của BBC là bao gồm các chương trình và thông tin trên TV, trên đài phát thanh và trên Internet. Đây là hãng truyền thông lớn nhất thế giới, với khoảng 23 ngàn nhân viên, nhiệm vụ chính là đưa truyền thông đại chúng trung lập tại Anh Quốc, Channel Islands và Isle of Man.

[2] Bảo tàng quốc gia Tokyo là bảo tàng sưu tập bao quát nhất những tác phẩm đẹp nhất về nghệ thuật Nhật Bản cùng các cổ vật trên thế giới.

[3] Lavender còn gọi là hoa oải hương. Cánh đồng hoa này nằm ở Hokkaido, Nhật Bản

Bạn đang đọc truyện *Siêu Trộm CL* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Las Vegas – Đánh bạc

Edit: Nguyệt Sắc

* Las Vegas là thành phố đông dân nhất tiểu bang Nevada, Mỹ, là thành phố nghỉ dưỡng, đánh bạc nổi tiếng, được mệnh danh là thủ đô giải trí của thế giới.

Phi cơ ngừng trên bãi cỏ của một tòa biệt thự tư nhân. Seven bước xuống liền thấy một thanh niên tóc quăn đi về phía hấn, làn da màu nâu nhạt, vẻ mặt thanh niên đau khổ nói: “Hiện tại thật không muốn nhìn thấy anh.” Hấn là luật sư của Seven, tên Odd, người Do Thái.

Seven hiển nhiên tâm trạng vẫn rất tốt, cười ha hả: “Đừng nói với tôi cậu vẫn chưa làm xong.” Khi nói chuyện hấn đã đi đến bên cạnh Odd. Odd quay

đầu cùng hấn đi vào biệt thự, “Nếu ngày mai anh mới tới thì kết quả sẽ khác.”

“Ba ngày còn làm không xong, một ngày cậu có thể làm cái gì?” Bỗng nhiên nghĩ đến điều gì đó, Seven nhướn mày, “Cậu muốn động đến hấn sao?” Odd nhún vai không phủ nhận. Seven thấy hấn thừa nhận thì giận tái mặt: “Đừng quên những gì tôi nói qua, làm tốt bổn phận của cậu đi.”

Odd lại nhún nhún vai, hi hi cười nói: “Cô gái tôi qua không làm anh vừa lòng sao? Là cô gái Nhật Bản?”

Seven đột nhiên tăng tốc bước đi: “Đi sắp xếp, tôi muốn đích thân nói chuyện với Edmund.” Đi vào phòng thuận tay đóng cửa lại, đem Odd đi sát sau hấn ngăn ngoài cửa, thiếu chút nữa va vào đầu. Odd bất đắc dĩ sờ sờ lỗ mũi, không biết đã đắc tội gì với ông chủ rồi.

Cánh cổng màu trắng hai bên được chạm trổ tỉ mỉ, mười mấy người giúp việc nữ đồng loạt đứng chào. Mở ra tay vịn cửa mạ vàng, vào căn phòng xa hoa, có một chiếc bàn ăn dài đến năm thước. Một đầu bàn ăn có người ngồi, mặc Tây phục màu xám, là một người đàn ông trung niên: “Ngài Buonaparte! Có thể thấy ngài thật không dễ dàng!”

Seven khẽ cười, cùng Edmund bắt tay, sau đó theo nữ giúp việc ngồi xuống chỗ bên kia cái bàn. Edmund lớn giọng: “Ngài Buonaparte làm ăn rất lớn, chúng tôi đều cho rằng ngài đã quên Las Vegas nhỏ bé này.”

Seven liếc hấn một cái, tươi cười, “Mục đích tôi đến đây lần này hấn ngài Edmund hiểu rất rõ. Nói ngắn gọn, điều kiện gì khiến ngài không hài lòng?”

Edmund cũng thu nụ cười, xiên một miếng thịt đưa vào miệng, ăn xong mới nói: “Ngài Buonaparte cũng nên nếm thử đi. Đây là một trong những món thượng hạng của khách sạn chúng tôi.”

Seven nhàn nhã nắm tay đặt lên bàn, “Ngài Edmund.” Giọng điệu bình tĩnh lại khiến người ta có cảm giác áp bách.

Edmund đột nhiên đem dao nĩa ném trên bàn: “Không bán! Điều kiện gì cũng không bán!”

Trái lại, Seven cười, ngửa ra sau dựa vào lưng ghế: “Theo tôi được biết, hai khách sạn của tập đoàn hiện tại kinh doanh không tốt lắm, trong khi điều kiện tôi đưa ra lại rất hấp dẫn, tôi thật sự không nghĩ ngài Edmund lại có lý do để cự tuyệt.”

Edmund triệt để để xe đi nguy trang, nổi giận đùng đùng đứng lên, gào thét: “Tại Las Vegas cậu đã có ba khách sạn sòng bạc cao cấp, hiện tại lại muốn ăn của tôi? Không chế Las Vegas sao?”

Ý cười Seven càng sâu, “Tổng thống cũng không quản nhiều như ngài đâu.”

“Nói cái gì đều vô dụng! Tôi nói không bán! Không bán!”

Seven dần dần tái mặt lại, dánh về hấn không cười càng khiến người ta thấy áp lực: “Hi vọng ngài có thể suy xét rõ ràng hậu quả.”

Edmund cười lạnh, “Uy hiếp tôi? Nghĩ giết tôi sao?” Hấn chống tay dưới mặt bàn, đỏ mặt mà rống to: “Nơi này là nước Mĩ! Không phải nhà Sicili [1] của cậu! Đồ chó đẻ!”

Seven thần sắc bình thản, không nhanh không chậm tháo khăn ăn xuống: “Cảm ơn bữa tối của ngài, hẹn gặp lại.”

“Cút!”

Tuy rằng nói mạnh miệng, Edmund cũng rất sợ hãi, sắp xếp vệ sĩ ở bên người gấp đôi so với bình thường. Những người ra vào khách sạn và nhà của hấn đều kiểm tra rất cẩn thận. Như vậy trôi qua nửa tháng, không có việc gì phát sinh, Edmund cũng dần thả lỏng. Theo ý hấn, Buonaparte cuối cùng cũng có điều cô kị, không dám làm ầu. Nhưng vệ sĩ hấn không dám giảm đi. Nửa đêm hôm nay, Edmund từ nhà của tình nhân đi ra, vệ sĩ bảo vệ hấn lên xe. Edmund sau khi ngồi lên xe mình thì lập tức bị người phía sau ghim chặt cổ! Hô hấp khó khăn! Sau đó từ trong bóng tối lộ ra một người: “Ngài Edmund, vốn không nên như vậy, nhưng tôi rất chán ghét những ai nói chuyện thô lỗ.” Nói xong nhẹ nhàng vỗ cổ áo của hấn rồi đầu cửa xe rời khỏi.

Đề lại Edmund trừng mắt giãy giụa không tiếng động, ánh mắt dần tan ra.

Một tòa kiến trúc được xưng là cao nhất ở phía Tây sông Mississippi [2], đỉnh tháp cao ba trăm năm mươi thước, bên ngoài phòng ngắm cảnh tư nhân có hai cảnh sát, yêu cầu gấp Seven Buonaparte.

“Xin lỗi quý rầy ngài, Buonaparte, tôi nghĩ ngài đã biết tối qua xảy ra một vụ mưu sát, ngài Edmund bị người ta dùng caravat thắt cổ chết trong xe.”

“Tôi rất tiếc.”

“Ngài Buonaparte, xin hỏi tối qua từ 11 giờ đến 12 giờ, ngài đang ở đâu?”

Seven căng mi lo nghĩ, “Thời điểm ấy tôi đang ở tại MGM Grand [3].”

“Khách sạn của ngài?”

“Vâng.”

“Xin hỏi ngài đang làm cái gì?”

“Cùng bạn bè chơi bài.”

“Có những ai?”

“Tôi.” Từ ngoài phòng bước vào một người đàn ông cao gầy, bưng li uống rượu, “Ngài Buonaparte hôm qua ở MGM Grand đánh bài cùng tôi, tôi và ngài thị trưởng có thể chứng minh.”

Hai tên cảnh sát sớm đã đứng lên, “Thì ra là ngài nghị sĩ, quấy rầy, quấy rầy. Ngài Buonaparte, cảm ơn đã phối hợp.”

Seven mỉm cười, “Không có gì.”

Đội hai tên cảnh sát rời khỏi, nghị sĩ Bhor đặt chén rượu xuống ngồi vào ghế sofa, “Phương pháp xử lý Edmund rất nhiều, vì sao cậu phải tự ra tay?”

Seven cười đứng dậy, đi đến bên cửa sổ sát đất, “Anh cũng biết gần đây tôi rất nhàm chán.”

Bhor hừ một tiếng, không nói chuyện. Seven xuyên qua cửa sổ thủy tinh trong veo nhìn xuống, bao quát cả Las Vegas, náo nhiệt, hào hoa, xa xỉ, tất cả đều ở dưới chân hắn.

Las Vegas là một thành phố đặc biệt trong sa mạc, bốn phía không có con sông nào, chỉ có nham thạch và sa mạc. Những đám nham thạch màu đỏ mênh mông vô bờ, đường cao tốc uốn lượn trong đó. Lúc này trên quốc lộ đang có một chiếc Hummer [4] việt dã chạy như bay. Người lái là một cô gái trẻ, mặc áo jacket màu tối bó sát người, quần bò màu đen và giày da dê. Chiếc kính râm màu trà che đi hơn nửa khuôn mặt. Một tay cầm lái, một tay rảnh rỗi chống lên má. Đột nhiên có sự cố cũng không hoảng sợ mà bình tĩnh ứng phó.

Một chiếc xe hơi cũ mờ mải tăng tốc vượt qua cô. Trên xe có mấy thiếu niên lớn tiếng làm ồn, có người huýt gió, có người gào to “cool”. Xe thể thao vượt qua thì giảm tốc độ, đội chiếc hummer tới gần thì lại ồn ào, cứ như thế lặp đi lặp lại.

Cuối cùng khoe miệng cô gái hơi nhếch lên, những thiếu niên càng ồn ào vang dội. Ven đường bắt đầu xuất hiện cây cọ, thân cây thẳng tắp đâm tận trời. Trước mặt, ánh nắng chiều thiêu đốt bầu trời, ngay giáp ranh giữa mặt đất và bầu trời hiện lên khung cảnh của thành phố, vô số nhà cao tầng, là thành phố giải trí nổi tiếng.

“Shit!” Cảnh sát George trở lại cục làm việc, mở miệng liền mắng một câu, các đồng nghiệp có thể đoán được hắn đã đụng độ với Buonaparte. Người hợp tác John chụp vai hắn nói: “Có lẽ thật không phải hắn, dù sao một chút chứng cứ chúng ta cũng không có.”

“Edmund hôm qua vừa mới chết thì hai khách sạn liền chuyển sang tên của hắn, nhất định là hắn!”

“Việc này không chứng minh được cái gì. Haiz, hạ nhiệt đi, đừng tức giận, đêm nay đi đánh bạc một lần không?”

George buồn bực kéo kéo cravat, “Không đi!”

John nhún vai đi ra cửa, tông phải một nữ cảnh sát: “Cảnh sát George, có người ở Washington tới tìm.”

“Không gặp!”

Từ phía sau nữ cảnh sát, một chàng trai tóc vàng mỉm cười đứng dựa cửa: “George, tính của cậu vẫn nóng nảy như vậy.”

Las Vegas vào đêm, ánh đèn rực rỡ, xanh đỏ tím vàng, là địa ngục, cũng là thiên đường. Bước vào khách sạn Bellagio [5], một người đàn ông tóc vàng xuất hiện nên thu hút rất nhiều sự chú ý của phụ nữ. Hắn có đôi mắt xanh thẳm của bầu trời, mặt mũi tuấn tú, George ở bên cạnh nói thầm: “Thì ra FBI dựa vào nhan sắc để tuyển người.”

“Uh, cho nên anh vĩnh viễn không có cơ hội đâu.”

“Này! Tiểu tử thôi!”

Hai người cười lớn, tìm một nơi hẻo lánh chơi bài. Vừa chơi vừa tán gẫu, người tóc vàng là Daniel, bạn học của George tại trường cảnh sát.

“Tôi Las Vegas làm cái gì? Tôi không tin cậu đơn giản chỉ tới đi nghỉ.”

“Sao không, tôi đã thất nghiệp gần một năm rồi.”

“Cậu a, trong miệng nói ra không lời nào thật cả! Tôi nhớ cậu đang chịu trách nhiệm vụ án CL, sao lại chạy tới đây? Nửa tháng trước không phải cô ta lại gây án ở London sao?”

“Cậu cũng biết, đó là nửa tháng trước.”

“Sao vậy? Cô ta đang ở Las Vegas?”

Daniel không nói chuyện, cách bọn hắn không xa có một đám người đột nhiên ồ ào lên. Thì ra là một cô gái vào sòng bạc bị bảo vệ ngăn lại. Lý do là họ hoài nghi cô chưa đủ tuổi theo quy định, yêu cầu cô phải trình giấy tờ chứng nhận. Nhưng cô gái không mang theo giấy chứng nhận cũng không muốn rời đi, thế là xảy ra tranh chấp. Daniel cùng George đều quay đầu nhìn, là một cô gái Phương Đông, tóc ngắn, làn da rất trắng, y phục trên người lại có hình của nhân vật hoạt họa. George cười: “Có lẽ cô ấy thực sự đủ hai mươi mốt tuổi, chỉ là người Phương Đông nhìn hơi nhỏ nhắn, cô ấy lại mặc y phục như thế.”

Daniel lẳng lặng nhìn cô gái một hồi, không nói chuyện. Lúc này đột nhiên có hai nhân viên đi tới, nói ông chủ cho phép cô gái này vào, bảo vệ đương nhiên không nói lời nào lập tức cho cô qua. Không sòng bạc nào là không có một góc khuất để quan sát toàn sòng bạc, ông chủ sòng bạc này biết tình hình ở đây cũng không có gì kì lạ.

Trong phòng theo dõi, Seven nhìn màn hình TV thấy cô gái đi vào sòng bạc, như con mèo nhỏ hiếu kì mà nhìn quanh. Cô chọn một bàn bài, chăm chú theo dõi những con số, lúc chuẩn bị đánh cuộc thì suy nghĩ rất nhập thần, còn nhẹ nhàng cắn đầu bút. Bên tai Seven chợt cảm thấy tê rần, có cái gì đó trong thân thể trở nên mềm mại một chút.

Sau nửa giờ, cô gái thua sáu mươi ngàn. Tiểu thư siêu trộm quả nhiên không có vận khí đánh bạc. Nhưng mà bản thân cô cũng hiểu được, không chơi nữa.

Seven bảo phục vụ đưa cô một cốc “Angel’s Kiss” (tên một loại cocktail). Cô không từ chối, chỉ là bưng cốc, khi đi qua ngang đầu nhìn hắt một cái. Hắn vô thức né tránh, sau đó mới nghĩ tới, cô chỉ có thể nhìn thấy camera.

“Cảm thấy hứng thú?” Bhor không biết từ khi nào đã đứng cạnh hắn, cùng nhìn cô gái trên màn hình. Cô nghiêm túc nhìn kết quả dưới ánh đèn, chắc là thắng, cô khẽ mỉm cười, như hoa nở, đẹp cực.

“Quả nhiên cực phẩm” Bhor mờ ám cười nói: “Còn không mau xuống tay.”

Seven hơi hơi mị con mắt, “Tôi không thích đụng xù nữ.”

Bhor nhăn mi nhìn cô gái, nói: “Cô ấy tuy rằng nhìn có vẻ nhỏ, nhưng tuổi cũng 23 đến 25. Tuổi này, không thể là xù nữ.”

Seven đột nhiên cười một chút, “Đánh cược không?”

“Được! Tôi đánh cược một trăm vạn.”

Seven đem rượu trong cốc uống một hơi cạn sạch, “Nếu như tôi thua, khách sạn này thuộc về anh.”

“Cậu..... Điên rồi sao!”

“Có mạo hiểm mới có niềm vui.” Seven mỉm cười đặt chén rượu xuống, xoay người rời khỏi phòng theo dõi.

Lúc tiến vào phòng đánh bạc, cô đã không còn chơi Keno nữa mà vào một máy đánh cờ chơi mặt chọt Tứ Xuyên. Seven đi đến bên cạnh, một tay vịn vào mép máy, hơi cúi người, “Thích món quà không?”

Cô không kinh ngạc, cũng không quay đầu, có lẽ đang chơi rất chuyên tâm, một lúc lâu mới đáp: “Cũng được.”

Seven cười, “Em thích là tốt.”

Cô lại không để ý đến hắn, chỉ chăm chú chơi mặt chọt. Nhưng thua nhiều thắng ít, chỉ chốc lát lại thua ba mươi ngàn.

“Nếu tôi là em tôi sẽ chọn cái này.” Seven nhìn không được mở miệng nhắc nhở. Cô gái tuy không nói chuyện nhưng không biết vì sao, hắn có thể cảm giác được cô liếc hắn một cái. Quả nhiên, cô không nghe lời hắn mà chọn cái khác, lập tức thua.

Seven cười, cô gái liền đứng lên rời đi. Seven giữ chặt cô hỏi: “Không chơi nữa sao?”

“Thua sạch.” Cô gái lạnh lùng hất tay hắn ra, nhanh đi ra ngoài, Seven theo sát ở sau. Ra khỏi Bellagio, trên quảng trường đang phun suối theo âm nhạc. Đây được tôn xưng là suối phun lớn nhất thế giới, trong nháy mắt có thể phun cao tới hơn tám mươi thước, cùng âm nhạc và ánh đèn phối hợp với nhau, đẹp không tả xiết.

Cô gái đem thân thể tựa vào hàng rào bảo vệ, ngẩng đầu nhìn suối phun biểu diễn: “Muốn nghe bài gì?” Seven hỏi cô.

“Why me.”

Seven lập tức điện thoại, âm nhạc liền đổi. Một ca khúc nhẹ nhàng dẫn dắt nước suối phun ra, ánh đèn tươi đẹp dễ nhìn, khiến nhiều người đi đường cũng nhảy múa theo điệu nhạc.

“Đêm nay chỉ phát ca khúc này, thích không?” Hắn nói chuyện, nhẹ nhàng nâng eo cô từ phía sau, thấy cô không giãy giụa thì chậm rãi ôm cô vào ngực.

Tuy rằng cô cao nhưng khung xương lại nhỏ, ôm vào thì nằm gọn trong ngực, cảm thấy hết sức nhỏ nhắn xinh xinh cùng với mềm mại không thể tưởng tượng. Sợi tóc của cô ngoan ngoãn dán trên khuôn mặt hắn khiến hắn ngửa ngửa, toàn thân trở nên không tự nhiên. Hắn cần một cái gì đó để làm dịu bớt

cơ thể, cần cái gì đó, cho dù là uống rượu độc giải khát.

Tay hắn lườn vào trong áo của cô, đụng chạm đến da thịt mềm mại, ấm áp ấm áp. Thân thể của cô cứng đờ, nhưng không ngăn lại hành động của hắn. Hắn thấy kì lạ nhưng tất nhiên sẽ không buông tha cơ hội này. Tay phải từ eo cô chậm rãi đi lên, sau đó từ từ khoác lên nơi đầy da của cô.

Thân thể cô rõ ràng run rẩy, hắn mơ hồ có thể nghe thấy tiếng mảnh. Nhưng cô không nở từ chối hắn, khoe môi hắn nở nụ cười, ngược lại càng thêm mong đợi phản ứng của cô. Tay hắn hơi nheo một chút, cô cũng không biểu hiện gì.

Dáng ngực của cô nhất định rất xinh đẹp, nằm trong tay là có thể cảm giác được. Mượt mà nhưng rắn chắc. Hắn xuyên qua nội y trực tiếp nắm lấy... Thật là tuyệt diệu, non mềm, co dãn. Cảm giác từ tay truyền tới khiến hắn nhũn cả người, nhắm mắt lại, hôn hít lên cái cổ thon dài xinh đẹp của cô.

Đột nhiên nghe đến “Xuy”, cái áo hơi bị xé ra, cô kêu to: “Cảnh sát! Có người quấy rối tôi!”

Cách đó hai ba thước có cảnh sát tuần tra. Nhìn thấy cái áo của cô bị xé, lộ ra hơn nửa bả vai, cô kêu cứu, mà phía sau lại có một người đàn ông đang ôm cô, tay vẫn còn nằm trong y phục chưa kịp rút ra...

Cảnh sát liền tiến tới, có mấy vệ sĩ mặc đồ đen ngăn cản, tình huống trở nên rất căng thẳng. Người trên quảng trường nhao nhao nhìn qua. Seven nheo con mắt nhìn cô gái gây chuyện nhưng lại mang khuôn mặt vô tội trước mắt. Bờ vai nhỏ nhún lộ ra dưới ánh đèn trở nên dụ hoặc. Ánh mắt hắn trở nên băng lãnh, còi áo khoác xuống lưng hắng bao chặt lấy cô. Có lẽ là làm đau cô, cô không biết ngượng lại nhủ mảy nhỏ giọng oán hận: “Không thể nhẹ chút sao!”

“Ồ đây đang xảy ra chuyện gì vậy?” Hai người đàn ông đi tới, lấy ra giấy chứng nhận: “Tôi là cảnh sát George, xin hỏi có việc gì?”

Cảnh sát tuần tra đem sự việc tóm tắt đơn giản, trong mắt George có sự hưng phấn: “Ngài Buonaparte, e rằng ngài phải cùng chúng tôi về cục cảnh sát một chuyện.” Không thể định tội thì nhốt được hắn một ngày cũng tốt.

Nhìn Seven ngồi lên xe, cảnh sát tuần tra mới phát hiện người bị hại không thấy đâu nữa: “Cô gái ấy đâu?” George cũng hỏi.

“Đi rồi.” Daniel nhìn về phía suối phun nói khẽ.

Nửa giờ sau, ngoài cục cảnh sát, Seven vừa ra cửa đã nhìn thấy Odd đang tựa trên thân xe hướng về phía hắn huýt sao: “Một tin tốt một tin xấu, muốn nghe tin nào trước?”

Seven im lặng ngồi lên xe: “Nói.”

Odd tất nhiên rất bất mãn với ông chủ kém thú vị này, nhún nhún vai: “Tin tốt là, bởi vì chúng có không đủ, anh được phóng thích vô tội.” Nhìn Seven không có biểu tình gì, Odd ngừng một chút mới nói tiếp: “Tin xấu là, bảo tàng tại khách sạn Bellagio đã bị trộm bức tranh của Picasso, mới vừa này, để lại tên CL.”

Seven nhướn lên khóe mi, lần này lại cười: “Đây mới là tin tức tốt.”

Odd há to mồm rất khoa trương. Ông chủ không chỉ thiếu thú vị mà còn bị điên.

Chris ngâm trọn thân thể vào bồn tắm, thoải mái tận hưởng dòng nước phun vào cơ thể. Bên ngoài lại truyền đến tiếng đập cửa: “Tiểu thư Susan, đây là rượu lạnh cô muốn.”

Xin nhò, phục vụ khách sạn cao cấp cũng nhằm phòng sao. Chris chậm rãi xoa đầu, căn bản không để ý tới. Nhân viên phục vụ chắc cũng biết mình nhằm nên không lên tiếng nữa. Cô lại ngâm nước rất lâu, sau đó mới lưu luyến ra khỏi bồn tắm, tỉ mỉ lau khô thân thể rồi mặc áo tắm vào. Mới vịn cửa phòng tắm liền lập tức dừng lại! Trong phòng có người!

Đầu giường chỉ bật một ngọn đèn màu hồng. Căn phòng tối tăm âm ẩm. Trên ghế sofa có một thân ảnh mơ hồ. Cô đứng bên cửa phòng tắm không động đậy. Nhưng cô có thể nhìn rõ ràng đôi mắt của hắn, màu lam phát sáng, như ngọn đèn trong đêm.

Thân ảnh đứng lên, một bước lại một bước chậm rãi đi về phía cô: “Đưa tôi vào cục cảnh sát, trộm tranh của tôi, còn dám ở lại khách sạn của tôi tắm rửa.” Hắn tới gần, bóng đen hoàn toàn bao phủ xung quanh cô. Hai tay hắn chống lên tường khóa cô trong ngực: “Đưa vào cái gì cho rằng tôi sẽ buông tha em?”

Cô nâng đầu lên, ngạo nghễ nhìn hắn: “Đưa vào cái gì nói tôi ăn trộm tranh?”

Hắn nhìn cô, giọng tay chỉ lên một bức tranh trên tường: “Đó là cái gì?”

“Tranh trang trí phòng khách, có sẵn mà.”

“Trang trí là tranh giả, nhưng bây giờ nó là thật.”

Cô híp hai mắt một chút, vẫn cao ngạo nói: “Cho dù là tranh thật thì cũng không chứng minh được gì.”

Hắn nhìn cô một hồi, đột nhiên cười. Cúi thấp đầu, thấy hắn sắp hôn lên môi thì cô quay mặt đi, hắn cũng không ép buộc nữa: “Nếu như tôi có thể bắt

được em thì sao? Dám đánh cược không?”

“Có gì mà không dám.” Cô nghiêng đầu nhìn hắn, trong mắt có sự khinh thường rõ ràng.

“Tốt!” Hắn hôn gò má cô: “Nhớ kỹ lời em nói.” Bỗng nhiên ôm cô lên: “Là xử nữ sao?”

Cô đỏ mặt một chút, là then cũng là giận: “Mắc mớ gì đến anh! Thả tôi xuống dưới!”

Hắn cười, ném cô lên giường, dùng thân thể hắn đè lên: “Không nói sao? Vậy chính tôi tự tìm đáp án.” Ngửi thật sâu trên cổ cô: “Thật thơm!”. Tay hắn xoa bóp đùi của cô, nhanh chóng trượt tới nơi thần bí. Cô đem sức lực toàn thân giãy dụa nhưng không có tác dụng, vội vàng bắt lấy tay hắn: “Đừng!”

Ngón tay hắn ở trong đùi cô dừng lại, chỉ tinh tế vuốt ve, tựa hồ đang tiếc nuối: “Nói thật sao?”

“Thật!” Cô lớn tiếng, oán độc nhìn hắn.

Hắn cười cười, đứng dậy buông cô ra, đứng ở bên giường bắt đầu cởi quần áo. “Anh muốn làm gì?” Cô kinh hoàng hỏi hắn, vô ý thức rụt sâu vào giường.

“Đi ngủ.”

Cô cắn môi, hung hăng trừng mắt nhìn hắn, đột nhiên nhắm về hướng cửa sổ bay đến. Nhưng hắn đã sớm chuẩn bị, nhanh chóng chụp được cô trở về, một lần nữa ném lên giường: “Đừng khản trương, bảo bối, trước giờ tôi không ép buộc phụ nữ, chúng ta chỉ là... đi ngủ.”

Cởi xong y phục hắn liền nằm lên giường, ôm cô trong ngực. Cô giãy dụa, hướng hắn rống to: “Tôi muốn đi!”

“Hừ ~~~ bảo bối, không muốn ngủ thì chúng ta làm cái khác, tôi cũng không muốn ngủ.”

Cô lập tức không động đậy nữa, cũng không lên tiếng, chỉ là lật người đưa lưng về phía hắn. Tay hắn chụp lên nơi đầy dãi của cô, cô chỉ có thể rụt thân thể lại, hàm răng cắn chặt phát ra những tiếng nhỏ.

Hắn rất vừa lòng, chui đầu vào cái cổ thon dài thơm mát, tay nắm lấy nơi mềm mại, thoải mái ngủ.

Gió đưa tới hơi mát, dịu dàng thổi lên gương mặt hắn. Hắn duỗi tay tay sờ chỗ nằm bên cạnh, trống không. Mở to mắt, trời đã sáng, cửa sổ rộng mở, rèm cửa theo gió lung lay. Trên vách tường trống không, bức họa đã không còn.

Hắn mở một máy nhắn tin đầu giường: “Wells, tìm cách đi, tôi muốn tổ chức một cuộc đấu giá.”

“Vâng thưa ngài, thời gian và địa điểm?”

“Năm ngày sau, Roma.”

Chú thích:

[1] Sicilia (tiếng Ý và tiếng Sicilia: Sicilia) là một vùng tự trị của Ý. Trong các vùng của Ý, vùng này có diện tích lớn nhất, với 25.708 km² và hiện có 5 triệu dân. Đây cũng là đảo lớn nhất ở Địa Trung Hải.

Sicily còn nổi tiếng vì những mối quan hệ thân thiết của gia đình người dân với mạng lưới mafia bắt nguồn ở đây từ thế kỷ XVII, hòn đảo này được coi là quê hương của mafia. Tương tự như miền Tây hoang dã của Hoa Kỳ, Sicily là nơi luật pháp ít được tôn trọng. Bạo lực được sử dụng bất kỳ khi nào cần, còn người sử dụng bạo lực thì được mọi người nể phục. Tuy nhiên, khác với những chàng cao bồi miền Tây sống cuộc đời rong ruổi nay đây mai đó, nam giới ở Sicily ở yên một chỗ và có mối liên hệ chặt chẽ với gia đình. Họ sẵn sàng trả thù đối với những việc nhỏ nhất nhất để bảo vệ danh dự của gia đình mình.

Mỗi gia đình hay mỗi ông trùm mafia thường thống trị một vùng. Họ thẳng tay sát phạt lẫn nhau, làm giàu nhờ những hoạt động phi pháp như buôn lậu ma túy, bắt cóc những nhân vật giàu có để đòi tiền chuộc v.v... Các băng đảng mafia dần dần lan rộng sang nhiều vùng khác ở Italy. Một trong những băng đảng khét tiếng nhất là Camorra ở thành phố Naples, thậm chí trong Chiến tranh thế giới thứ hai, quân Đồng Minh cũng phải nhờ tới sự giúp đỡ rất nhiều từ các băng đảng mafia này. Ngày nay, mọi người có khuynh hướng gọi tất cả các nhóm tội phạm có tổ chức là mafia.

[2] Là tháp Space Needle. Tháp cao 184m và nặng 9,550 tấn, có chân rộng ở mặt đất và thu hẹp lại ở giữa, còn trên đỉnh thì được thiết kế như một chiếc đĩa bay. Khi mới hoàn thành tháp là tòa nhà cao nhất ở phía Tây sông Mississippi. Khách tham quan có thể lên đỉnh của tháp nhờ thang máy có vận tốc 16km/h, phải mất 43 giây mới lên được đỉnh. Vào những ngày nhiều gió, thang máy sẽ giảm tốc xuống còn 8.5km/h.

[3] MGM Grand là một khách sạn casino nằm tại Las Vegas, nó từng là khách sạn lớn nhất thế giới khi được khai trương vào năm 1993, điều hành bởi tập đoàn MGM Resort International. Toàn nhà chính 30 tầng cao 89m, năm bể bơi ngoài trời, sông, thác nước, tổng cộng 2,7ha, trung tâm hội nghị 35.000m², có nhiều cửa hàng, câu lạc bộ đêm, 19 nhà hàng, và sông bạc Clark County chiếm 15.930m².

[4] Xe Hummer từng là dòng xe chủ lực của hãng General Motors (Mỹ). Đây là loại xe có bề ngoài hầm hố, được thiết kế để có thể vượt qua đủ loại địa hình, từ trèo núi đồ đồi đến lội sông lội suối, đặc biệt có thể được trang bị kính chống đạn. Anh cả của dòng xe Hummer là Hummer H1, được thiết kế dựa trên dòng xe chuyên phục vụ trong quân đội Mỹ là Humvee.

[5] Khách sạn Bellagio Giá trị: 1,6 tỷ USD, là một trong 10 casino đắt nhất hành tinh. Được xây dựng trên tàn tích của khách sạn Dunes huyền thoại, Bellagio đã tiếp nối sự xa hoa của người tiền nhiệm. Khu nghỉ dưỡng của sông bạc Bellagio được thiết kế với kiến trúc tương tự một ngôi làng Italy, trông ra mặt hồ xanh thắm của vùng Địa Trung Hải cùng với những đài phun nước nổi tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Trộm CL* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Roma – Sa đọa (18+)

Edit: Nguyệt Sắc

* Roma là thủ đô của nước Ý, đây là thủ đô của Công Quốc La Mã, Cộng Hòa La Mã và Đế Chế La Mã với lịch sử hơn 2.500 năm. Roma là một trong những thành phố thu hút nhiều khách du lịch nhất thế giới. Nhắc tới Roma có thể nhắc đến những địa điểm du lịch nổi tiếng như Đấu trường La Mã, bảo tàng Vatican, Lâu đài thiên thần, Giếng phun Trevi, Vương cung thánh đường Thánh Phero....

“Phi cơ sắp đáp xuống sân bay quốc tế Roma, mời quý khách thắt dây an toàn. Cảm ơn quý khách đã phối hợp, chúc chuyến đi vui vẻ.”

Trần San Ny tháo kính râm ra tô lại son. Cô gái bên cạnh còn chưa tỉnh, chắc là do mang tai nghe điện thoại. Trần San Ny nhìn mặt mình trong gương, nhìn không được lại nhìn cô gái bên cạnh. Cô gái tuổi có vẻ sắp xỉ tuổi cô, nhưng làn da đẹp đến không thể tưởng tượng, vừa trắng vừa mềm, khuôn mặt lại nhỏ, không chút tí vết, quan trọng nhất là cô ấy không hề có trang điểm! Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, Trần San Ny tuyệt đối không tin lại có người có làn da đẹp như vậy.

“Cô à? Cô à? Mời cô tỉnh dậy, phi cơ lập tức hạ cánh.” Tiếp viên hàng không xinh đẹp đánh thức cô gái. Cô gái mê mang sững sờ một chút rồi nói tiếng cảm ơn, sau đó mang kính râm vào.

“Xin hỏi.” Trần San Ny do dự một chút, đã miệng hỏi: “Xin hỏi bình thường cô hay dùng mỹ phẩm dưỡng da nào vậy?”

Cô gái quay đầu, hai mắt cách cái kính râm nên không nhìn rõ, giọng nói có chút lười nhác: “Mặt ong đại bảo.”

“Cái gì?” Trần San Ny nhất thời lờ mờ, bởi vì chưa từng nghe qua nhãn hiệu này. “Là hiệu mới ra sao? Hay là trung tâm nghiên cứu đặc biệt nào đó làm riêng cho cô?”

“Một lọ từ 6,8 đồng nhân dân tệ. Nếu cô cần tôi có thể mua giùm cô, mỗi lọ chỉ thu của cô 5 đồng phí tổn.” Cô gái nhếch miệng cười, lộ ra hàm răng trắng mịn.

Trần San Ny sắc mặt cứng đờ: “Không, không cần.”

Dưới phi cơ, thấy quản gia James xuất hiện khiến Trần San Ny cực kỳ vui vẻ, từ xa đã vẫy vẫy tay: “Ông James, là Buonaparte bảo ông tới đón tôi sao?”

Quản gia James hơi gật đầu hỏi thăm: “Trần tiểu thư, đã giúp cô đặt khách sạn, sẽ có người đưa cô tới đó.”

“Nhưng.....” Trần San Ny vừa muốn nói chuyện, cô gái ngồi cạnh trên máy bay đi ngang qua họ, mang theo hai cái túi miệng ngậm kẹo que.

“Tiểu thư Chris, tiểu thư Chris? Tiểu thư Chris!” James quản gia cố gắng ngăn cô gái, cuối cùng cô cũng dừng chân.

“Kêu tôi?” Cô gái ngơ ngác nhìn James.

“Tiểu thư Chris, tiên sinh mời cô đến trang viên Simon ở.” Quản gia James nói xong, Trần SanNy tức giận đến hút không khí.

“Cái gì tiên sinh? Nhận sai người.” Cô gái muốn đi.

“Tiên sinh nói, ba ngày trước tại Las Vegas, ngài ấy cùng cô đã có một đêm tuyệt vời.”

Trần San Ny mặt trắng bệch: “Ông nói cái gì?!” Cô gái đẩy kính râm lên, “Nhận sai người!” Về mặt cô gái rất lạnh lùng, sắc mặt không đỏ xoay người rời đi, nháy mắt đã biến vào đại sảnh của sân bay.

Trời xanh mây trắng, ánh mặt trời Roma sáng lấp lánh đến lay động lòng người. Trong một quán coffee ngoài trời, cô gái ngồi một mình, áo thun trắng, quần bò màu lam nhạt, mặt mũi sáng sủa phát ra hơi thở tinh khiết, có hương vị của mặt trời. Đối diện là quảng trường Tây Ban Nha [1] nổi tiếng, cô gái nhàn nhã thưởng thức cà phê, nhìn dòng người đi qua trước mặt.

Một khay bánh mì nhỏ được đưa tới trước mặt cô, bánh mì vàng óng ánh, cà chua đỏ tươi, hành tây xanh mượt, húng quế xanh nhạt, cảnh đẹp ý vui hòa

lẫn vào nhau. Cô nghĩ rằng nhân viên phục vụ đưa sai, ngẩng đầu lên lại thấy hấn, hấn khác hoàn với khi gặp gỡ tại Tokyo... Ánh mặt trời lên cao được mấy phần, tia nắng như thác nước chảy qua bờ vai hấn. Nhuộm áo màu trắng của hấn óng ánh như kim tuyến. Mặt hấn rất trắng, giống như bức tượng điêu khắc, đường nét anh tuấn, nhưng đôi mắt lại lạnh băng. Trắng và băng, là màu sắc đặc trưng của thiên sứ, thiên sứ sa đọa.

Hấn ngằm cười ngồi xuống cạnh cô: “Mùi vị không tệ, đặc biệt là coffee ở đây, nếm thử xem.”

Hương vị bánh mì rất mê người, cô luôn không kháng cự được sự hấp dẫn của thức ăn. Cô ăn rất thoải mái. Hấn ngồi một bên nhìn, tựa hồ rất khoái trá: “Đã từng tới Roma sao?”

“Không có.”

“Có lẽ tôi là một hướng dẫn viên du lịch không tồi đâu.”

“Anh không có chuyện gì làm sao?” Nước ép pho mát tràn ra ngón tay, cô nhẹ nhàng mút một chút. Hành động này khiến hấn hí hửng nói: “Ngày nghỉ.”

Thủ đô Italy, thành phố Roma vĩnh hằng, có thể xem là “nhà bảo tàng lịch sử ngoài trời” lớn nhất thế giới. Một thành phố cổ hoa lệ, bởi vì câu chuyện tình yêu của công chúa Anne cùng chàng phóng viên Joe [2] mà càng khiến nơi đây có thêm mấy phần hơi thở lãng mạn.

Bọn họ sóng vai nhau đi trên con đường lớn tại Roma, như một đôi người yêu mặn nồng. Cùng mặc áo thun trắng, cùng nhau ăn kem, hấn mua một bó cúc vàng nhạt tặng cô, khi qua đường sẽ nắm lấy tay cô, mà cô cũng không né tránh... Có lẽ trong lòng mỗi cô gái đều hi vọng có những ngày nghỉ lãng mạn ở Roma, Chris cũng không ngoại lệ.

Ven đường còn có poster của một trận bóng, hấn thế là dẫn cô đến sân vận động Olympic. Thời gian vừa kịp lúc, mới mở màn được 10 phút, đây là trận đấu hữu nghị giữa Italia và Tây Ban Nha. Trên sân không có tranh đoạt kịch liệt, ghế khán giả cũng không có reo hò cổ vũ, nhưng cô lại thấy rất hưng trí, xem say sưa ngon lành.

“Thì ra em còn thích bóng đá.” Hấn đặt tay sau lưng ghé dựa của cô, nhìn như đang ôm cô trong ngực.

“Ừ.” Cô nhìn chằm chằm sân bóng, giọng nói hưng phấn, căn bản không để ý đến hấn. “Không nghĩ có thể nhìn thấy Raul, tôi rất thích Raul [3].”

Sắc mặt của hấn từ trong xanh quang đãng chuyển sang mây đen dày đặc, hấn rời đi lúc nào cô cũng chẳng biết, khi trở về thì đưa cô một chai nước uống. Cô nói cảm ơn, uống được nửa bình thì đến thời gian trận đấu nghỉ ngơi, màn hình trên sân vận động vẫn chưa phát quảng cáo mà chuyển sang quay dưới khán đài. Lúc bắt đầu, Chris vẫn không để ý, nhưng toàn khán đài lại có tiếng hô “Kiss! Kiss!”, cô ngẩng đầu thì thấy trên màn hình có một đôi nam nữ đang hôn môi, trong lòng đột nhiên dâng lên bất an, đây rõ ràng là một trò chơi thịnh hành, sao lại... Vừa muốn quay đầu nhìn hấn, trên màn hình đã hiện hình ảnh khiến tim cô như ngừng đập, cả người nhanh chóng bị hấn kéo qua, đỡ lấy eo, hôn...

Cô cơ hồ muốn đẩy hấn ra chạy trốn, không biết vì sao lại không có hành động. Trong đầu đột nhiên trống rỗng, tiếng ồn ào bốn phía dường như bị ngăn cách lại. Cô như đang ở một thế giới khác, thế giới chỉ có cô cùng hấn, chỉ có nụ hôn này của họ, chỉ có đôi môi dán sát cùng cảm xúc lạnh lạnh. Nhẹ nhàng như lông chim, tất cả giác quan trong nháy mắt đều biến mất, chỉ còn lại nụ hôn này.

Ấm áp trơn ướt, hấn liếm làn môi của cô, cô vẫn tròn to mắt nhìn khuôn mặt gần trong gang tấc của hấn, hai tròng mắt khép kín vô cùng say mê. Thì ra lông mi hấn dài như vậy, xoẹt qua mí mắt cô, ngứa ngáy tinh tế.

“Nụ hôn đầu đầu không chuyên tâm, đang nghĩ cái gì?” Chẳng biết từ lúc nào hấn đã buông cô ra, ôm trong lòng. Trong đôi mắt có dục vọng, có trách cứ, mà ở trên màn hình, trận đấu đã bắt đầu trở lại.

“Anh cố ý.” Cô nhìn hấn, khẳng định lên án. Hấn cũng không phủ nhận, cười đùa cợt nhả, “Raul mà em thích cũng nhìn thấy em.”

Cô hưng hăng giẫm hấn một cước, hấn chỉ hơi động đuôi lông mày, tiếp tục vui cười nhìn cô. Cô tức giận đến nghiêng răng, lườm hấn một cái rồi đi.

Ra khỏi sân vận động, thời gian còn sớm, một mình cô đi ven đường nhìn mọi vật. Phía sau có một chiếc xe chậm rãi đi đến, kéo xe là bốn con ngựa trắng cao to, hoàng tử trên xe mỉm cười cúi tay về phía cô, cô giả vờ không thấy, đá hòn đá nhỏ phía trước. Xe ngựa đi bên cạnh cô không nhanh không chậm, đi được một đoạn, hấn đoán cô đã mệt mới liền gọi: “Lên xe đi, trước khi trời tối chúng ta phải đi xong bảo tàng này.”

Cô kì kèo mè nheo bò lên xe, hấn muốn kéo, cô không cho. Bởi vì toa xe nhỏ hẹp nên cô chỉ có thể ngồi sát hấn, cô quay mặt đi không để ý, khó chịu trẻ con.

Lâu đài của các thiên thần [4] được xây dựng thành năm khu, cửa vào có một cây cầu nổi, trên đó có tượng 12 thiên sứ, đỉnh cao nhất của bảo tàng là tổng lãnh thiên thần Michael [5] trong tay cầm trường kiếm.

Tham quan bảo tàng xong sắc trời đã tối, cả con đường được thấp sáng ánh đèn, ánh sáng phản chiếu lên các vách tường hiện lên màu vàng nhạt. Cô quay đầu, nhìn bức tượng thiên thần Michael dưới bầu trời, đột nhiên lại nghĩ đến một thiên sứ khác trong truyền thuyết, Lucifer [6] Bởi vì kiêu ngạo cùng tự tin cực độ, từ chối thần phục một đấng tối cao, dẫn đầu một phần ba thiên sứ làm phản, thất bại, bị đuổi khỏi thiên đàng, sa đọa địa ngục để rồi thành Satan.

Cô bất giác nhìn người đàn ông bên cạnh, áo thun trắng phủ trong bóng đêm, mơ hồ không rõ.

Hấn cầm lấy bàn tay hơi lạnh của cô: “Điểm đến cuối cùng của hôm nay, đi Checchino-da-1887 [7] ăn bữa tối.” Cô cúi đầu tránh ra: “Tôi mệt mỏi.”

“Ngày mai sẽ đi hội đấu giá sao?”

Cô lờm hẩn một cái, “Ai cần anh lo!”

Hắn ngằm cười đưa ra một tấm thiệp mời, “Nghe nói nơi đó có một vật phẩm đã 1546 tuổi, nếu như ngày mai trước 12 giờ khuya em có thể cầm nó trong tay, em thắng.”

Cô chậm rãi nhận lấy thiệp mời trong tay hắn, chậm rãi đưa vào túi áo trên của hắn, đột nhiên cười: “Anh thua chắc rồi.”

Hắn cực lực áo chế xúc động muốn nắm lấy tay cô một lần nữa, cũng cười: “Mọi mắt mong chờ.”

Một chiếc xe tải nhỏ màu trắng chạy qua ngã tư đường Roma, nhìn qua rất bình thường không có gì đặc biệt, lách qua quảng trường phồn hoa, đột nhiên một đứa bé lao ra khiến tài xế phanh lại. May mắn không đụng, nhưng đứa bé hình như bị hoảng sợ, đứng ở giữa đường khóc lớn, vừa vận ngón đường đi của xe tải. Tài xế xuống xe muốn lừa đứa bé đi nhưng đứa bé không để ý đến hắn, đứng khóc. Tài xế cực kỳ gấp gáp, vừa trông xe vừa nhìn đồng hồ. Lúc này có một cô gái Phương Đông từ bên cạnh xe đi qua, ngồi xuống nói câu gì đó, đứa bé liền nín khóc, ngoan ngoãn để cô dắt đi. Đại khái là có chuyện gấp, tài xế thấy thế thì không kịp cảm ơn mà lên xe đi thẳng.

Xe tải nhỏ tiến vào một căn nhà cao cấp, đêm nay chỗ này tổ chức một cuộc đấu giá, không ai nghĩ rằng, chiếc xe tải nhỏ này chở toàn là trân phẩm quý giá!

Cuộc đấu giá mang tính chất tư nhân, nhất định phải có thiệp mời mới có thể tiến vào. Màn đêm buông xuống, một phu nhân mặc lễ phục màu bạc đứng tại cửa đang lục tung cái túi nhỏ của mình, gấp đến mức đỏ mặt hỏi: “Sao lại thế này? Mới này xuống xe vẫn còn mà!” Cửa bên kia hội trường, đứa bé giữ cửa đem thiệp mời trả lại cho cô gái mặc đồ đen trước mặt: “Tiểu thư, mời!”

Cuộc đấu giá là một lễ hội cao cấp, sản phẩm sẽ được mang ra lúc bắt đầu hoặc giữa cuộc đấu giá. Mỗi tấm thiệp đều có ghi số, nếu có hứng thú với sản phẩm có thể ra giá, nếu không hứng thú thì có thể tiếp tục thưởng thức mỹ thực. Hiển nhiên người đến để ăn không nhiều nhưng không phải là không có.

Trần San Ny nhìn cô gái đang ăn này, hôm nay chắc hẳn có trang điểm qua, mặc một bộ lễ phục màu đen, trên vai khoác một tấm sa mỏng, để lộ bờ vai rất dễ thương, tuy rằng không muốn thừa nhận nhưng ánh mắt Buonaparte quả thật rất tốt... Trần San Ny đi tới bên cạnh cô gái, tựa như vô tình nhìn thấy cô: “Là cô? Thật trùng hợp, hiện tại cô ở sơn trang Simon sao? Sao Buonaparte lại không tới?”

Cô gái đang ăn tại một mâm mì Ý, một mắt nhìn Trần San Ny, chỉ cười cười.

Cửa truyền tới ồn ào, Trần San Ny quay đầu liền nhìn thấy một người đàn ông cao lớn anh tuấn, cô che lồng ngực, mỗi lần gặp hắn đều khiến cô cảm thấy hắn đẹp trai đến run sợ, người đàn ông này...

Hắn đi đến hướng cô, nhưng lại xem thường cô mà chỉ kéo lấy tay cô gái bên cạnh, tươi cười: “Em đêm nay thật đẹp, khiến tôi căng thẳng.”

Cô gái cũng cười với hắn, “Tôi cũng vậy.”

Trần San Ny liếc mắt cô gái, cực độ ghen tị, oán hận rời khỏi, không thể trực diện nhìn người đàn ông mình ái mộ cùng cô gái khác tán tỉnh.

Sóng ngầm cuộn cuộn giữa hai người khiến cho họ không để ý đến động tĩnh xung quanh. Hắn hí hửng nhìn cô, hôm nay cô trang điểm rất tranh nhã, khiến khuôn mặt tinh xảo càng thêm hoàn mỹ, làn môi hồng nhợt nhạt, khoe miệng dính một chút nước ép cà chua đỏ tươi, rất hấp dẫn, rất mê người... Hắn hoài nghi một màn ở sân vận động kia có phải là giấc mơ hay không, vì sao hắn không thể nhớ rõ được hương vị của cô, chỉ muốn ném thư lại, hiện tại rất muốn...

“Trên mặt tôi có cái gì sao?” Cô hỏi hắn, sau đó cúi đầu lưỡi màu hồng phất liếm một vòng trên môi, “Thì ra là nước ép cà chua.” Cảm giác được vòng tay của hắn ôm cô trở nên căng thẳng, cô đẩy hắn ra: “Chúng ta không quen thuộc như vậy.”

Cổ họng hắn chuyển động, sau đó cuối thân thể về phía cô, ở bên tai nói thân mật: “Hiện tại là chín giờ hai mươi.”

“Ừ?”

“Qua mười hai giờ, tôi muốn em.”

Cô cười lạnh, giúp hắn sửa sang lại cravat, kề sát bên tai hắn tàn nhẫn nói: “Tôi đã nói anh thua chắc rồi.” Hắn chỉ cười.

“Keng....” Mười hai tiếng chuông vang lên, cuộc đấu giá bắt đầu. “Thưa quý vị, thời khắc kích động nhất đêm nay đã đến! Phía dưới sẽ xuất hiện trân phẩm quý giá nhất, Cuốn kinh tân ước bản nhỏ 1546 tuổi! Giá quy định là 300 vạn đô la Mỹ”

Một cuốn sách bìa da cứng màu đen đặt trong lòng thủy tinh được đẩy ra, tất cả tân khách đều nhìn, Seven đi đến phía sau Chris thấp giọng nói: “Em thua.”

“Đừng nói chuyện!” Cô tranh cãi với hắn: “Nhìn xem sẽ thế nào.”

Người đầu tiên ra giá 500 vạn, sau đó là 800 vạn, cuộc đấu giá nháy mắt tiến vào hồi gay cấn, cuối cùng lên đến cái giá trên trời 1200 vạn! Chris muốn đến gần để nhìn rõ hơn cuộc giao dịch, lại bị Seven ngăn lại, ôm eo kéo vào ngực, hai ba bước chân đã kéo cô vào một phòng nghỉ, một bóng người cũng không có: “Bảo bối, đêm nay chúng ta đi đâu? Phòng ngủ của tôi ở son trang Simon có trần nhà trong suốt, tại biệt thự phía nam có suối nước nóng nhỏ.”

Chris quay đầu, trong mắt hiện lên ngọn lửa hưng phấn: “Nếu hần phát hiện tốn 1200 vạn mua một cuốn kinh giả, anh có thể bị hần xử hay không?”

“..... Bảo bối, em có ý gì?”

“Ý của tôi chính là...” Cô xoay người, bờ môi tươi cười vô hạn, chạy đến góc tường, từ trong bình hoa lấy ra một quyển sách: “Cuốn kinh thực ở đây, buổi chiều tôi đã lấy được. Hần không có trong tay kinh tân ước, quyển thực trong tay CL.”

“..... Có lẽ hần sẽ xử lý em.”

“Hần không thể tìm tới tôi, nhưng hần là biết ai đem kinh bán cho hần.” Cô cười tự mãn, như mèo bắt được chuột.

“Đúng, cho nên hần không dám đụng đến tôi. Nhưng bảo bối, em vẫn chưa nói cho tôi em thích trần nhà trong suốt hay suối nước nóng.”

Cô đột nhiên thu tươi cười, “Anh muốn quýt nợ?”

“Đương nhiên không, tôi sao có thể quýt nợ người phụ nữ của tôi?” Hần ôm cô, “Là em rất sợ ý, quyển kinh trong tay em, trừ hai mươi trang đầu cùng hai mươi trang sau, còn lại đều viết ba chữ, tôi muốn em.” Hần muốn hôn cô, lại bị cô đẩy ra. Cô nhanh chóng mở trang sách, sắc mặt trắng như giấy.

Tâm tình hần rất tốt, lần nữa kéo cô vào lòng: “Kinh thật ở thư phòng của tôi, chúng ta về son trang Simon, nếu thích tôi liền đưa em.” Cúi đầu muốn hôn, cuối cùng chào đón hần lại là một nắm tay trắng nhỏ, một quyển ngay tại sống mũi, con mẹ nó thật đau: “Bảo bối, em muốn quýt nợ?”

“Đồ vô lại! Anh lừa tôi!” Tức giận khiến khuôn mặt cô khi trắng khi đỏ, thân thể hơi run, mồ được bình hoa liền đập tới, hần nhẹ nhàng né qua: “Đánh cuộc thua thì phải chịu, tôi qua chúng ta đã nói thế nào? Nếu trước 12 giờ đêm em có thể cầm đến nó, là em thắng. Ván bài này chỉ nhìn kết quả, không nhìn quá trình.”

Cô cần môi trường mắt nhìn hần, nắm tay nắm chặt, nhưng không nói chuyện. Hần nghĩ cô chịu thua, tuy rằng còn bực bội. Cẩn thận dè dặt đi qua, ôm lấy cô. Thân thể của cô đang run nhưng không động thủ, cũng không đẩy hần ra. Hần hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn, trong lòng vui sướng vô cùng, đợi lâu như vậy, cuối cùng cũng đến tay.

Nụ hôn trần trọc của hần nhanh chóng tiến đến môi, cô tránh đi: “Không hôn môi.” Hần lấy ánh mắt hỏi cô, cô cảm giận quay mặt đi nói: “Hôn môi là người yêu thật sự mới làm, chúng ta không phải.”

Hai mắt hần tối sầm lại, chặt chẽ nắm lấy cằm cô, hung hăng hôn lên. Thừa dịp cô chưa phản ứng đã hoàn toàn xâm lấn, như là mưa rền gió dữ, quét ngang tất cả. Ngay từ đầu hần chỉ là tức giận và bực bội, chỉ nghĩ đến trừng phạt, sau đó mới chậm rãi ý thức được, hần đã khát vọng đôi môi này quá lâu. Cái lưỡi dính hương, răng nhỏ trắng mịn, ép cô dây dưa cùng hần, bừa bãi đòi lấy hương vị trong miệng cô, thật ngọt.

Hôn rất lâu, cô phát ra tiếng “Ô ô ô” giống con mèo nhỏ. Hần vẫn không chịu thả ra, ngón tay trượt xuống cõn nút thắt lễ phục, bên trong có một áo ngực bó sát người. Hần dễ dàng vén lên, nắm chặt nơi non mềm trong bàn tay, thoải mái khiến hần muốn than ra tiếng.

Một bàn tay khác cũng trượt xuống, đến giữa hai đùi cô. Cô cố gắng thoát đi đôi môi của hần, đè lại tay hần: “Không, không ở chỗ này.”

Seven mới nghĩ đến, bọn họ hiện đang trong phòng nghỉ của hội đấu giá, hôn lên khuôn mặt cô: “Chúng ta trở về nhà.” Muốn ôm cô, lại bị cô đẩy ra, sau đó cô hung hăng cõn áo khoác của hần.

“Sao vậy?” Hần không rõ nguyên do.

Cô nghiêng đầu sang chỗ khác không nói chuyện, hần cảm lấy y phục nhìn, thì ra lúc tháo nút áo, hần đã khiến các nút thắt đều hư.

Hần lấy áo khoác choàng lên người cô, cô nghiêng vai, áo khoác liền theo cánh tay non mịn trượt xuống: “Xấu!”

Xấu? Hần sững sờ nửa giây mới phản ứng kịp, cô chê y phục của hần xấu! Hần buồn cười nhìn cô, lần môi bị hần hôn đến sưng đỏ, trên thân thể chỉ có áo ngực trắng như tuyết, kêu gọi dễ thương, hần ít khi tốt tính nói: “Tôi cho người mang y phục tới?”

Cô nhún mày suy nghĩ: “Trần tiểu thư có cái áo khoác nhỏ không tẹ.”

Hần cười, ngón tay nhẹ nhàng cào lên khuôn mặt đỏ tươi: “Nghĩ chạy sao?” Cô dường như là thẹn quá hóa giận, hất tay hần ra, lông mày dựng thẳng lên, như có như không cười một tiếng.

Hần cũng không cầu: “Áo khoác nhỏ của Trần tiểu thư phải không?” Hần xoay người đi ra ngoài, trong mắt cô vừa hiện lên tia sáng thì hần đã lộn trở về: “Nga, quên nói với bảo bối.” Dán bên tai cô, dịu dàng mở miệng: “Mỗi cánh cửa sổ ở ngoài đều có ít nhất 6 tay súng, nếu em muốn chạy, có thể tôi không kịp cứu em đâu.”

Cô cúi đầu, ngoan ngoãn không động.

Cuộc đấu giá kết thúc, khách mời liên tục rời đi, may mắn Trần San Ny còn ở lại. Đương nhiên, không thể để thực nữ trước mặt mọi người trong đại sảnh còi áo, cho dù là áo khoác. Trần San Ny bị đưa đến phòng nghỉ, đẩy cửa ra, cô vẫn cúi đầu ngồi ở đó, tư thế không thay đổi, có thể thấy là cô đã nhận rõ tình thế hiện tại của mình, rất ngoan.

Seven rất phong độ đóng cửa lại tránh đi, mấy phút sau, chỉ thấy Trần San Ny mặc váy dài mở cửa nói: “Buonaparte, cô ấy muốn em chuyển đến anh một câu.” Sắc mặt Seven biến đổi, lập tức vọt vào phòng nghỉ, người đã không thấy đâu. Trần San Ny tựa cửa nói: “Cô ấy nói, chỉ có tên trộm vặt mới đi qua cửa sổ.”

Trên chuyến bay từ Roma đến Amsterdam, một cô gái đang cầm điện thoại, trong tay cầm một quyển kinh bìa cứng màu đen, nhìn chăm chỉ như một đứa trẻ hiếu học, cũng không nhận ra tiếp viên hàng không đẩy xe đi qua: “Cô à, xin hỏi cô muốn uống gì?”

“Cà phê, cảm ơn.”

Cà phê này, sao càng uống càng thấy lạ... Ba phút sau, cô ngã vào ghế dựa, ngủ.

Seven nhìn cô gái đang ôm cái gối trong khuỷu tay mà ngủ, như đứa trẻ sơ sinh. Xuyên qua lớp áo vàng nhạt, xuyên qua những lỗ kim dày đặc, có thể thấy cái áo ba lỗ màu trắng ẩn hiện, phác họa ra một bộ ngực tròn trịa đầy đặn, vòng eo thon nhỏ, thuần khiết kêu gọi.

Ngón tay thon dài trắng nõn khoát lên chân hần, hần bắt lấy nằm trong lòng bàn tay, tinh tế thưởng thức như trân bảo. Hần kéo gần bờ môi, hôn một chút lại một chút, hôn đến lòng bàn tay, cô đã hơi động dậy, tỉnh lại.

Hai tròng mắt mở một nửa, mê mê mang mang, như một con mèo đang mơ ngủ, chỉ ngậy ngốc nhìn hần, môi hồng hơi mở ra, vô tội đơn thuần, không hề biết thế này là đang mời mọc hần... Hần không khách khí hưng hăng hôn một trận, cô chưa kịp phản ứng, chỉ có thể uốn éo trong lòng hần “Ừ ừ ồ ồ” mấy tiếng. Lúc hần buông cô ra, nhìn thấy khuôn miệng hồng hào đã trở nên đỏ tươi, gò má cũng đỏ như có một tầng son phấn. Màu đỏ trên mặt nhanh chóng biến mất, cô như con nai đua thẳng cái cổ, cảnh giác nhìn quanh: “Đây là đâu?”

“Em quên sao? Em hiện đang ở trên máy bay.”

Cô cũng phát hiện khung cảnh xung quanh giống y như trước khi ngủ, chỉ là hành khách cùng tiếp viên không thấy đâu, chỉ còn lại hai người họ.

“Sao lại thế này?”

“Thông thường, trong tin tức, bọn họ gọi thế này là cướp máy bay.” Hần cười hai tiếng nặng trĩu: “Bảo bối, tôi cướp em trở về Roma.”

Trang viên Simon cực kỳ lớn, theo phong cách kiến trúc Baroque [8], có thể xem là một tác phẩm nghệ thuật xa hoa. Cô gái bị người đàn ông dắt tay, hai bước tới một bước lui kéo đi. “Này! Chúng ta cần nói chuyện!”

“Này! Cái này không công bằng!”

“Anh dứt khoát giao tôi cho cảnh sát đi!”

“Chúng ta trao đổi điều kiện không được sao? Tôi có thể giúp anh trốn đồ! Này!”

Hần đột nhiên dừng lại khiến cô không kịp thu chân, cả người ngã nhào vào trong lòng hần, hần ôm lấy: “Seven.”

“A?”

“Kêu tôi Seven.”

Cô nhăn mi: “Đây không phải trọng điểm.”

“Không, rất quan trọng.” Hần cười bồng cô lên, tiến đến bên tai cô nói: “Đợi ở trên giường, em sẽ thấy có bao nhiêu quan trọng.”

Cô gắt gao cắn môi không nói chuyện, lại tức giận đến phát run, trông thật đáng thương.

Phòng ngủ sạch sẽ cực kỳ lớn, hần ném cô lên trên giường lớn, lún sâu vào trong lớp khăn trải giường bằng tơ lụa, như là chuẩn bị đặc biệt cho cô.

Cô lập tức muốn nhảy lên, lại bị hần kéo xuống dưới thân, còi ra áo của cô. “Tôi muốn tắm rửa!” Cô gọi, hần căn bản không để ý, nhanh chóng còi đi mọi thứ vương vãi trên người cô, áo khoác, áo ba lỗ bó sát người, cô gắt gao túm chặt hông áo không cho hần còi: “Tôi khát, tôi muốn ăn cơm!” Hần một tay trời hai tay cô, áo ba lỗ bị xé hơn một nửa.

Cô rút cuộc cũng biết sợ hãi, sắc mặt trắng bệch, ánh mắt điềm điềm đáng yêu có chút cầu xin: “Tôi không muốn.”

Một tay hần ôm lấy bờ eo nhỏ nhắn, tay kia vuốt ve cánh tay bóng loáng mịn màng, hạ xuống một cái hôn trên khuôn mặt nhỏ nhắn: “Nhưng tôi muốn.” Hần nói.

“Anh nói trước giờ không cưỡng ép phụ nữ!”

Hắn dừng lại động tác nhìn cô: “Tôi cường ép em? Rõ ràng là em thua.”

Ánh mắt cô lấp lánh, như là ánh sáng thủy tinh, vô tội nói: “Nhưng tôi không muốn.”

Hắn nhìn mi nhìn cô một hồi, đột nhiên cúi đầu hôn, hôn sâu vô cùng nhiệt tình. Cô không dám phản kháng, thậm chí vì lấy lòng hắn mà hơi đáp lại, chọc hắn càng thêm kích tình. Hôn đến khi cô mê muội, sau đó phát hiện, nửa trên người đã không còn một mảnh vải che thân, mà hắn thì đang thoát quần dài của cô. Sắc mặt cô bỗng nhiên thay đổi, một tay che khuất lòng ngực, một tay đẩy tay hắn, gấp đến nỗi không nên lời: “Anh... anh...”

Hắn nâng chặt cái ót hôn cô, buông ra nói: “Đối với em, biện pháp gì tôi cũng có thể dùng.”

Tay chống của hắn dần hạ xuống, đặt cô nằm dưới giường, hắn cúi xuống quần dài của cô, bật một cái công tắc đầu giường. Trần nhà chậm rãi mở ra hai bên, trước mắt cô là bầu trời trong suốt, ánh nắng chiều đỏ thành những mảnh hồng sắc. Cô hoảng loạn kéo chăn che khuất thân thể, xấu hổ và giận dữ quay mặt đi: “Đóng lại!” Hắn cười, đoạt lấy chăn trong tay cô: “Bảo bối, tôi muốn nhìn em”

Trời chiều xuyên qua chiếu lên thân thể không che đậy của cô. Làn da trắng nõn nổi lên từng mảng kim quang khiến hắn nghĩ đến bức bích họa trong giáo đường ST.Peter, Đại thiên sứ một thân tỏa sáng... Nhẹ nhàng chạm vào thân thể của cô, kéo tay cô đang che trước ngực, ngậm chặt nơi mềm mại của cô, cảm nhận cô dưới thân hắn run rẩy. Cảm giác cô nũng nịu non mềm, hắn hút lấy nụ hoa hồng phấn từng chút từng chút, mãi cho đến khi nó biến thành một màu đỏ tươi kiều diễm.

Cô như đã điều cúi đầu vào gối. Hắn đem gối đầu bỏ đi, hôn lên đôi môi cũng đỏ tươi như vậy, hôn đến ý loạn tình mê. Đột nhiên cảm giác cô nhấc chân, nhanh chóng muốn đá vào hạ thân của hắn. Hắn phản ứng cực nhanh, trong tình huống ngàn cân treo sợi tóc nắm lấy mắt cá chân của cô. Sau đó tách hai chân cô ra, xé toang quần lót, động thân hung hăng tiến vào.

Cô không động, hắn cũng không động, thời gian yên lặng ở một khắc này. Cô không biểu tình gì, ngây ngốc nhìn nóc nhà trên không, ánh mắt mờ mịt tan rã. Hắn hôn môi cô, cắn cổ của cô, cô đều không phản ứng, hắn chậm rãi rút ra lại đâm vào xem cô có phản ứng hay không.

Ánh nắng chiều hầu như đã tan hết, bầu trời chỉ còn là một màu lam nặng trĩu, không có ánh sáng khiến cho khăn trải giường dưới thân cô chỉ một màu đen, màu đen hỗn độn, cô như thiên sứ đang bị bẻ gãy cánh.

Hắn gặm cắn cái cổ thon dài của cô, bờ vai mượt mà, đầu nhũ non mịn, va chạm một chút lại một chút thêm nhanh, tiến vào chỗ sâu nhất.

Dù cho cô là thiên sứ, cũng phải sa đọa trong lòng hắn.

Cô không nhớ rõ trải qua đau đớn thế nào, thân thể hay tâm linh tất cả đều như mộng, rõ ràng rất tỉnh táo, nhưng lại như mộng. Khi cô dần dần lấy lại được tinh thần, lọt vào ánh mắt là bầu trời đầy sao, người đàn ông trên thân thể lại đang chuyển động nhấp nhô, bên tai có tiếng thở dốc của hắn, cũng nghe được tiếng rên rỉ của bản thân mình, nơi nào đó còn đau... Một vãi sao từ chân trời rơi xẹt qua, xẹt qua trong ánh mắt của cô, sa đọa.

Kiều ngạo, tham lam, tham ăn, ham mê nữ sắc, ghen tị, lừa dối, táo bạo — là nguyên tội.

Đã là tội lỗi bẩm sinh, rửa cũng không hết, vứt bỏ thánh thần, rơi vào sa đọa.

Toàn thân đều tê liệt... Sau đó ác mộng kết thúc. Hắn từ trên thân của cô nghiêng qua một bên để tránh trọng lượng cơ thể đè ép cô, đưa tay lần mò, chạm đến nơi mềm mại trước ngực cô, cầm lấy.

Đồ lưu manh! Cô ở trong lòng mắng một câu, đáng tiếc, giọng nói không thể thoát ra cổ họng, toàn thân đau nhức, không còn sức lực nào, chỉ có thể an tĩnh nằm nguyên một chỗ. Chịu đựng hắn vờn về nhéo qua nhéo lại, rất lâu, cô mới cảm rằng khôi phục thân thể, hất tay hắn ra, mượn ánh sáng nhỏ bé từ trần nhà nhìn thấy đuôi trong của mình là một mảnh hỗn độn, vết máu cùng vết bản trắng đỏ hòa quện với nhau. Tìm quần lót ở cuối giường thì đã bị xé hư hỏng, chỉ có thể lấy nó lau chùi lưng tung đùi trong, tức giận một phen ném vào mặt hắn.

Trực tiếp mặc vào áo khoác và quần dài, vãi vóc không hề mềm mại, theo hành động ma sát vào chỗ kín khiến cô đau hừng hực. Đi ra ngoài hai bước lại trở về đá vào chân hắn. Không biết là do đùi hắn cứng hay do cô không còn sức lực, cứ như là đá vào sắt vậy, đầu ngón chân thật đau, cô cúi người xoa ngón chân nhưng không hết đành phải khập khiễng đi ra ngoài.

Cửa vừa mới kéo ra một đường nhỏ, một cơn gió thổi qua, “Ba” một tiếng liền đóng lại, người bị đè trên ván cửa, hắn thấp giọng nói nhỏ: “Tôi cho em đi sao?” Sau đó quần dài bị xé mở, một chân bị hắn gác trên khuỷu tay, dục vọng của hắn cứ như vậy tiến vào.

“Đồ vô lại!” Cô khàn giọng nói, chỉ phát ra âm thanh nát vụn. Hắn ép cô hôn cô, cô ngay cả khí lực đều không có, thân thể kịch liệt run rẩy theo sự xâm nhập của hắn, va chạm lại và chạm, lưng dán sát vào cửa gấp ghèn.

Lại muốn một lần, hắn ôm cô trở lại trên giường, không có ý định dừng tay. Lúc đầu cô còn đánh còn đá nhưng lại mềm nhũn chỉ như gãi ngứa cho hắn, dần dần cô không động đậy, cũng không lên tiếng, trầm mặc an tĩnh dị thường.

Hắn cảm thấy không thích hợp, mở đèn đầu giường lên, ánh sáng bất chợt khiến cô quay mặt đi. Hắn nhìn thấy, đôi mắt đỏ bừng, đôi môi trắng bệch, lông mày cau chặt, quát cường chịu thống khổ, chính là không chịu cầu xin hắn khoan dung, một câu cũng không nói.

Hắn lại nhìn đến dưới chân cô, trên bắp đùi trắng toát, những dấu vết đỏ khô loang lổ. Hắn đã rất gấp, đến mức tàn nhẫn, một lòng muốn chinh phục cô, muốn có được cô, mùi vị của cô lại quá mỹ diệu, so với trong tưởng tượng của hắn càng mỹ diệu hơn. Hắn hận không thể ăn tươi nuốt sống, hận không

thể vân vê xương cốt cô, hận không thể chết trong thân thể mềm mại ấy. Dù cho thể nào cũng không đủ, hắn đã quên mất, cô cũng là một cô gái nhỏ mới biết mùi đời, là một cô gái kiêu ngạo.

Mồ hôi ẩm ướt dính vào mi mắt, hắn giúp cô nhẹ nhàng lau đi: “Làm em đau sao?” Một tay vò nhẹ chỗ hai người kết hợp, một tay chậm rãi lướt trên thân thể cô. Cô không nói, vẫn duy trì hình dạng đó, không nhìn hắn.

Nhấn nhẹn dục vọng, hắn gian nan rút ra, ngón tay vẫn nhẹ nhàng vân vê nơi đó: “Đau vì sao không nói? Cầu tôi một câu không được sao?”

Cầu? Cô phải cầu như thế nào? Phải khiêm tốn thư thái lấy lòng hắn sao? Hắn sẽ buông tha cho cô sao?

“Còn ngang ngược?” Nhìn bộ dáng hờ hững của cô, hắn đem lửa nóng chống đỡ ở nơi mềm mại, làm bộ muốn vào trong. Cô cắn chặt môi, cảm giác ứ khuất nồng đậm, tuy rằng không hay nói chuyện, nhưng chỉ nhìn vẻ mặt biến hóa thôi hắn cũng đủ biết. Hắn nhẹ nhàng ôm lấy cô vào phòng tắm.

Trước tiên dùng vòi hoa sen rửa sơ sau đó mới bỏ cô vào bồn tắm lớn. Hơi nước nóng ấm khiến lỗ chân lông đều giãn ra. Hắn ngồi ngay phía sau giúp cô xoa bóp toàn thân, xoa bóp xoa bóp, đặc biệt là đùi, eo... Đứng đến bộ ngực thì dừng lại một chút sau đó lại tiếp tục.

Ban đầu cô chống tay từ chối, sau biết là vô ích cũng có thể là thoải mái, tuy rằng không tình nguyện nhưng cũng ngoan ngoãn nằm trong lòng hắn nhắm mắt, đôi mắt đỏ đỏ, lông mày nhỏ nhủ chặt, khuôn mặt cũng ửng hồng, lông lánh ánh nước. Hắn nhìn không được cắn từng miếng, cô chỉ nhắm mày sâu hơn một chút nhưng vẫn nằm ngoan ngoãn. Hắn hôn cô: “Như vậy không phải rất tốt sao? Em ngoan ngoãn, mọi việc đều tốt đẹp.”

Trong mũi cô “xuy” một tiếng, khoe miệng thậm chí vẽ nên một vòng cung. Hắn biết, cô đang cười nhạo. Cũng đúng, muốn cô gái kiêu ngạo này trở nên ngoan ngoãn, chỉ sợ trái đất ngày mai sẽ không còn chuyển động.

Ki kẻo mè nheo tắm rửa xong, đã là rạng sáng, cô mềm mại ngủ trong lòng hắn, nước miếng cũng chảy. Hắn nhẫn nại nhiều lắm mới không muốn cô lần nữa. Cảm thâm lồng bọc cô đi về phía giường, sau đó lấy máy sấy giúp cô sấy tóc. Cô mơ màng co rụt cơ thể trong tắm tắm, không quên dặn dò: “Không cần cái này.”

Hắn lắc đầu cười đến vô hại, chưa bao giờ gặp qua người phụ nữ nào khó hầu hạ đến như vậy, huống chi hắn chưa từng hầu hạ qua người nào. Nhưng không hiểu sao theo bản năng lại nghe lời vứt bỏ máy sấy tóc, cầm khăn lông giúp cô lau. Lau khô tóc, hắn bắt đầu xem xét ngón chân của cô, có chút sưng đỏ. Thật là yếu ớt, nếu như hiện tại dưới đệm có hạt đậu phộng, có lẽ ngày mai cô cũng bị đau lưng. Hắn lấy từ hòm thuốc ra một tuýp thuốc màu trắng, đồ lên vết thương. Cô thấy ngửa ngửa liền rụt chân lại, nhưng lại bị hắn đè lại mặc cả chân không thể động đậy, cô hừ hừ hai tiếng, vẫn không tỉnh.

Hắn khép trần nhà lại, mở đèn phòng lên, căn phòng sáng lên một mảng. Cô đã hoàn toàn vui đầu vào tắm lông, hắn đem tắm tắm vén lên đến eo, tách hai chân thon dài của cô ra...

Thân dưới đột nhiên truyền tới một trận mát lạnh, cô tỉnh táo ngồi dậy: “Anh làm cái gì vậy?” Nhìn thấy trên ngón tay hắn là thuốc bôi màu xanh như bạc hà, hắn lại đang hướng đến nơi đó... Cô đỏ mặt, khép đùi rụt về sau: “Anh làm gì?”

“Tốt hơn không? Còn đau sao?” Hắn đi chuyển theo cô.

Cảm giác mát lạnh thoáng qua, quả nhiên thoải mái hơn rất nhiều, thì ra thuốc mỡ dùng như thế này... Cô hung hăng trừng mắt nhìn hắn, trong nhà lúc nào cũng có thuốc loại này sao??? Ma dâm??? Bại hoại!

Hắn không hề biết cô đang nghĩ cái gì, có biết cũng không giải thích. Đây chỉ là một loại thuốc trị ngoại thương, hơn nữa trước giờ hắn cũng không dẫn qua người phụ nữ nào khác về nhà.

Mất thấy ngón tay của hắn lại đưa về dưới thân, cô lúng túng ngăn lại: “Tôi tự làm.”

“Em?” Hắn cười bốn cột, “Em không biết ngượng sao?”

Sắc mặt cô chuyển từ hồng sang trắng, lại từ trắng sang xanh, liền quơ gối đầu đập vào hắn: “Cút!”

Cuối cùng không thể làm gì được hắn, cô chỉ có thể đỏ mặt núp trong tấm thảm tiếp tục làm đà điều. Cứ vuốt vuốt, dục vọng liền không khống chế nổi, hắn đem tắm tắm vén lên, hôn từ cái cổ thon dài, bàn tay cũng không còn quy củ mà chuyển động trên thân thể cô. Cô đẩy hắn, “chao ôi” mấy tiếng, không có kết quả, nhỏ giọng gọi: “S...Seven.” Hắn khởi động thân thể nhìn cô.

Cô lệch đầu, tóc đen mềm mại hỗn độn, hai mắt có chút khàn trương cùng thẹn thùng, mí mắt mê mang, khoe môi nhẹ nhàng cắn một chút lại một chút... “Tôi, tôi rất mệt mỏi.” Nói ra từng chữ rõ ràng nhẹ nhàng lại mềm dẻo.

Hắn chỉ cảm thấy máu toàn thân từ đột dâng lên đầu, cô ngoan ngoãn nhanh như vậy sao, biết làm nũng với cầu xin tha thứ, lại dùng phương thức này? Dùng ánh mắt như vậy nhìn hắn, dùng giọng nói như vậy gọi hắn, dùng thân thể tuyết trắng như vậy uyển chuyển dưới thân hắn. Da thịt lún sâu vào khăn trải giường, xương quai xanh tinh xảo, bầu ngực mềm mại, hai chân cân xứng thon dài. Chẳng lẽ cô không biết, đáng vẻ hiện tại của mình là hấp dẫn nhất sao...

“Ng Sloan.” Hắn sờ mặt cô, cúi đầu xuống hôn, “Một chút liền tốt.”

Cái gì? Cái gì! Sự sợ hãi chưa ra khỏi miệng, hắn đã tiến vào... Cô tức giận đến mức muốn nhảy lên cắn người! Người đàn ông này thật không đáng tin!!! Thật không đáng tin!!!

Chân dài quần quanh eo hần, thân thể tuyết trắng vì va chạm của hần mà run lên. Cô nhắm mắt nghiêng mặt, từ mũi phát ra những âm thanh mềm nhũn “Ừ ừ ừ”. Hần lại thêm điên cuồng rong ruổi, giống như là bị trúng độc, khoái cảm trí mạng, không thể dừng lại.

Điện thoại đầu giường vang lên ba hồi, hần thâm nhập lần cuối cùng khiến cô ngẩng đầu kêu một tiếng, chân dài chậm rãi trượt từ người hần xuống. Hần thờ hồn hèn cầm lấy điện thoại: “Tốt nhất là nói chuyện quan trọng!”

“Tiên sinh.” James quản gia giọng nói rất bình tĩnh, “Tiên sinh Kobe đã đợi ngài một buổi sáng.”

“Tôi hẹn hần tám giờ.”

“Hiện tại là mười rưỡi sáng thưa tiên sinh.”

Seven để điện thoại xuống nhìn thời gian, quả nhiên là mười giờ rưỡi. Rèm cửa sổ che ánh sáng cực tốt, khiến cho người ta cảm thấy vẫn là đêm tối, hương vị của cô lại hấp dẫn như vậy, càng khiến hần muốn nhiều hơn.

Hần nâng khuôn mặt của cô hôn lên. Cô nhất định đã mơ màng rồi, mềm mại đáp lại hần, hần không thể xuống giường được.

Một giờ sau trở lại phòng ngủ, hần mở màn cửa sổ ra, cho gió đi vào phòng, cô ngủ nặng nề trên giường, bị gây sức ép tới mười mấy giờ, mệt chết cô, kỳ lạ là tinh thần của hần lại sáng khoái, đáng vẽ vô cùng thoải mái.

Ngồi ở bên cạnh cô, vuốt ve bờ vai mượt mà của cô, chậm rãi trượt từ lưng xuống, lại chậm rãi đẩy mền lông mãi cho đến khi cái mông nhỏ tròn vênh lộ ra, hần không nặng không nhẹ nheo một cái, làn da tuyết trắng cũng đỏ hồng.

Hần biết cô đã tỉnh, lại phủ lên thân thể cô, dán ở bên tai: “Tôi có việc cần đi mấy ngày, em ngoan ngoãn ở đây, không nên chạy loạn, biết không?”

Cô không nói chuyện, mang đầu chuyển về bên kia, hần cũng tiến tới bên kia, mỗ môi của cô một chút: “Ng ngoan ngoan biết chưa? Hử?”

Nắm tay mềm như bột gấc gạo đánh trên lớp nệm: “Mau cút!!!”

Mơ hồ ngủ không bao lâu lại nghe thấy tiếng mở cửa, cô lấy cái gối trong tay ném tới, ném rất chính xác, từ cửa truyền tới tiếng “lách cách” cùng với thét chói tai của một cô gái. Cô nhanh chóng kéo mền lông ngồi lên: “Ài?”

Là một cô gái trẻ tuổi, khuôn mặt phương Đông, trang phục hầu gái áo liền váy màu trắng, đẩy một xe ăn, trên đó có một cốc sữa bò đã bị làm ngã, sữa rơi xuống cả thảm trải sàn.

“Tiểu thư, cơm trưa của cô.” Đại khái là cô gái bị dọa, giọng nói vẫn có chút khiếp sợ.

Cô có chút ngại ngùng, “Cám ơn, để đó được rồi.”

“Nhưng tiên sinh nhất định muốn tôi phải nhìn thấy tiểu thư ăn xong.”

Cô nhăn mi, “Hần đâu?”

Cô gái ngừng một chút mới phản ứng lại được: “Tiên sinh ra ngoài.”

“Đặt ở đó đi, tôi sẽ ăn, cảm ơn.”

“Nhưng tiên sinh nhất định muốn tôi phải nhìn thấy tiểu thư ăn xong” Cô gái lặp lại một lần nữa.

Cô có chút bất đắc dĩ xoa trán, sau đó mới phát hiện một vấn đề, cô không có y phục để mặc! Là do mấy bộ quần áo đều rơi rụng bên cạnh cửa, hơn nữa toàn bộ đều bị hần xé hỏng!

“Tôi..... Tôi.....” Cô cảm thấy thật khó mở miệng, lại ở trong lòng oán thầm người đàn ông kia lần nữa.

“Tiểu thư, tiên sinh có sai dặn chuẩn bị y phục cho cô.” Lại một cô gái xuất hiện ở cửa, tay mang y phục để ở mép giường, sau đó cả hai người tạm thời lui ra. Cô mò qua xem thì thấy quần lót bằng vải bông màu trắng, áo ngủ màu trắng sữa bằng tơ tằm, kiểu dáng đơn giản nhưng làm thủ công tinh xảo, kích thước không lớn không nhỏ rất phù hợp, trong lòng cô có chút cầu, chút thẹn thùng cùng hứng thú. Vừa mới mặc xong, lại có tiếng đập cửa truyền tới, sau khi ăn xong dưới sự giám sát của cô gái kia, cô khóa cửa lại nằm trên giường, cho dù trời sập xuống cô cũng muốn ngủ một giấc!

May mắn không có ai tới làm phiền cô, cô ngủ một giấc đến chiều ngày hôm sau, sau khi tắm rửa ăn một bữa cơm cô mới cảm thấy mình sống lại. Cô hỏi Lily, chính là cô gái phương Đông ngày hôm qua đưa cơm: “Tôi muốn đổi quần áo.”

Nhanh chóng đã có người đưa tới, một bộ đồ lót màu vàng nhạt, áo ngủ cũng màu vàng nhạt, cô nhũn nhũn: “Có thứ khác hay không, quần bò áo thun chẳng hạn?”

Lily rất nghiêm túc đáp: “Tiên sinh nói cô không ra ngoài, mặc đồ ngủ là được rồi.”

Đồ vô lại! Cho rằng làm vậy có thể giữ cô lại sao? Ngây thơ!

Nhưng mà cô cũng không vội. Mang theo ly coffee chậm rì rì đi khắp nơi. Căn nhà rất lớn, đồ tốt không ít, ngay cửa cầu thang là hai bức tranh sơn dầu rất cao, một bức vẽ người đàn ông cao lớn anh tuấn, bờ môi cong cong như cười như không khiến người nhìn không rét mà run, bức kia vẽ một người phụ nữ thần bí khuôn gò, đôi mắt sâu như biển xanh, lạnh lùng ngạo mạn, nhưng cũng rất đẹp.

Lắc ly coffee trong tay một chút, cô ngẩng đầu nhìn bức họa người đàn ông, nở nụ cười.

“Tiểu thư?” Lily chạy lên cầu thang đưa điện thoại trong tay cho cô: “Tiên sinh gọi.”

Tâm tình của cô rất tốt, thuận tay cầm lấy, bên tai lập tức truyền tới giọng nói trầm thấp nam tính, cách ông nghe nhưng cũng rất dễ nghe: “Đang làm gì vậy?”

Cô cười uống một ngụm cà phê, không nói chuyện.

“Ba ngày sau tôi sẽ trở về, em ngoan ngoãn một chút, đợi tôi về.”

Cô vẫn cười, không nói chuyện.

“Sao vậy? Còn giận tôi?” Người đàn ông bên kia đầu dây cười một tiếng: “Không phải khi đó em rất thoải mái sao, còn cuốn quýt lấy tôi...”

Tiếng thét chói tai của Lily vang lên, điện thoại đầu tiên là bị ném vào bức tranh sơn dầu sau đó hung hăng bắn ngược ra, nện thật mạnh trên sàn nhà đại sảnh, vỡ thành những mảnh nhỏ.

Ba ngày sau, Seven trở lại Roma, đứng ngoài cửa sơn trang Simon, nhìn thấy bên trong trống trơn, cái gì cũng không có.

Quản gia James đứng thẳng ở một bên: “Tiên sinh, sáng hôm nay đã thấy như vậy, ban đêm không có ai phát hiện sự bất thường, hẳn là đồ ăn đã bị bỏ thuốc, tất cả mọi thứ đều bị mang đi, bao gồm cả 3764 chai rượu dưới hầm, 420 chiếc đồng hồ cổ, kết sắt...”

“Seven? Xin hỏi anh là Seven sao?” Phía sau truyền tới tiếng mềm mại của phụ nữ, Seven chậm rãi quay đầu thì nhìn thấy một người phụ nữ trung niên to mập, váy liền áo màu hồng, trên cổ tay là trang sức bằng vàng sáng rực: “Thực là anh!” Cái mặt bóng loáng của bà ta càng trở nên sáng rõ, rõ ràng là đang nuốt nước miếng: “Thật sự là cần bảy đồng thôi sao? Thật sự có thể làm bảy lần sao?”

Ngay sau đó lại có một người phụ nữ cao gầy xuất hiện ở cửa, toàn thân mặc đồ đen, chừng ba mươi tuổi, đẩy đẩy kính mát, có chút thận trọng mà hỏi: “Là Seven sao?”

Thư phòng lầu hai, bởi vì toàn bộ đồ dùng trong nhà là mới chuẩn bị tạm thời nên gian phòng to như vậy có vẻ trống trải. Seven trầm mặc đứng trước cửa sổ, nhìn ngoài cửa không ngừng có phụ nữ tìm tới, sau đó bị người đuổi đi, nhưng sống chết cũng không chịu đi, cho đến khi nhìn thấy súng.

Người đàn ông tóc vàng ở bên cạnh nín cười nói: “Thật sự muốn xóa toàn bộ ảnh sao? Hình ảnh làm không tệ, có thể thấy tiểu thư Chris tồn không ít tâm tư, hay là ngài giữ lại một bức, về sau cùng tiểu thư Chris ngắm nhìn cũng rất thú vị.”

Một đôi mắt lạnh như băng quét tới, người đàn ông tóc vàng nhún vai: “Được thôi, tôi sẽ xóa hết.” Nhất định trong tay tiểu thư Chris có giữ bản sao, Wells nghĩ, cuối cùng nhìn lại hình ảnh, chủ ý này thật sự là quá tuyệt! Một bức ảnh toàn thân, dùng cái mặt trong tranh sơn dầu của Seven, còn lại thì sao? Hoàn toàn không che đậy! Thân hình không biết tìm ở đâu nhưng cực kỳ giống Seven, may mắn là vị trí quan trọng nhất của bức hình được làm mờ, phía trên bên trái có dòng chữ quảng cáo: Một đêm bảy lần! Chỉ cần bảy đồng! Ai đến cũng không cự tuyệt! Vật đẹp giá rẻ! Góc dưới bên phải là tên cùng với địa chỉ, bức hình này chỉ trong đêm qua đã được đăng lên một số trang web Nguo Lang (trai gọi ý) nổi tiếng thế giới...

“Wells.” Seven rút cục mở miệng.

“Tiên sinh.”

“Một tháng sau nói cho tôi biết cô ấy đang ở đâu.”

“Vâng, tiên sinh.”

Chú thích:

[1] Quảng trường Tây Ban Nha bao bọc bởi cây cọ và các cửa hiệu thời trang thanh lịch. Tên của quảng trường xuất phát từ sứ quán Tây Ban Nha gần đó thế kỷ 17. Những bậc tam cấp do người Pháp xây từ 1723-1725 từ quảng trường lên đến nhà thờ Pháp Trinita dei Monti ở đỉnh đồi (nhà thờ Tam vị nhất thể được xây năm 1502 với tháp chuông bằng đá) là nơi hẹn hò của những đôi tình nhân và lúc nào cũng đông du khách và người dân địa phương. Vào mùa xuân từ dưới chân lên đến đỉnh các bậc thang phủ đầy hoa azaleas. Dưới chân là đài phun nước Fontana della Barcaccia có hình dạng con thuyền cổ.

[2] Đây là câu chuyện tình yêu về công chúa Anne và chàng phóng viên Joe trong bộ phim “Kỳ nghỉ ở Roma”. Bộ phim làm năm 1953 này đã đưa huyền thoại điện ảnh gốc Bỉ Audrey Hepburn đến với khán giả Mỹ và giúp cô giành được giải Oscar diễn viên nữ chính xuất sắc nhất cho vai công chúa Anne.

[3] Raul chính là Raúl González Blanco, là cầu thủ bóng đá người Tây Ban nha chơi ở vị trí tiền đạo.

[4] Lâu đài của các thiên thần (Castel Sant' Angelo) Là lăng tẩm của hoàng đế Adriano xây năm 130 trước kỷ nguyên và hoàn thành bởi Antonin Le Pieu. Lăng tẩm được xây cho chính hoàng đế và các người kế vị. Nó là một cái tháp tròn khổng lồ bằng đá ong và đá vôi bọc cẩm thạch, chu vi 64m nằm trên đế hình vuông cạnh 84m, cao 50m trên cùng có tượng hoàng đế. Cho đến thời hoàng đế Settimo Severo tức cho đến năm 211 sau tây lịch, nhiều hoàng đế đã được chôn cất tại đây. Trong các thế kỷ sau, lăng tẩm biến thành pháo đài.

[5] Tổng lãnh thiên thần, hay còn gọi là Tổng lãnh thiên sứ, Thiên sứ trưởng hoặc trưởng thiên sứ là thứ bậc cao nhất trong hàng ngũ các thiên sứ. Michael là một trong ba Tổng lãnh thiên thần gồm Michael, Gabriel và Raphael.

[6] Lucifer vốn là một Tổng lãnh thiên thần đã nổi dậy lãnh đạo một phần ba các thiên thần trên thiên đàng chống lại thiên chúa và các thiên thần trung thành với ngài. Nguyên nhân sâu xa nhất dẫn đến việc Lucifer phát động cuộc bạo loạn này là sự sáng tạo ra loài người, và trên hết là việc Thiên Chúa ra lệnh cho toàn thể các thiên thần cúi mình trước loài người, đặc biệt là việc phải tôn thờ một vị Đấng cứu thế – một con người sẽ hiệp nhất cùng bản tính Thiên Chúa – như chính Thiên Chúa. Lucifer coi đây là một sự sỉ nhục và bất công, y muốn chính mình được hiệp cùng bản tính Thiên Chúa chứ không phải là một con người nào. Sau đó y bèn tập hợp các thiên sứ khác – những thiên sứ cũng coi việc cúi mình trước loài người là một sự sỉ nhục khi mà họ mới chính là tạo vật đầu tiên của Thiên Chúa, và khởi động cuộc bạo loạn. Với đầy sự ngạo mạn, Lucifer đưa ra một lời tuyên chiến rằng “Ta (Lucifer) sẽ ở trên thiên đàng; ta sẽ nhắc ngôi ta lên trên những vì sao của Thiên Chúa; ta sẽ ngồi trên vị trí lãnh chúa của mọi thứ, trên mọi đỉnh cao nhất của mọi ngọn núi linh thiêng nhất. Ta sẽ lên cao hơn các đám mây; ta sẽ như Đấng Tối Cao.”

Thiên Chúa cho Tổng lãnh thiên thần Michael chống lại Lucifer và bè lũ của y. Với quyền lực Chúa ban cho, Michael cùng các Thiên thần trung thành nhanh chóng chiến thắng Lucifer và bè lũ phản nghịch. Lúc đó, Lucifer được Michael đặt cho tên mới là Satan. Kết thúc trận chiến, Lucifer và tất cả các thiên thần theo y bị đuổi khỏi Thiên đàng như là một sự trừng phạt cho cuộc nổi dậy của chúng. Nhiều ngàn năm sau đó, Chúa Giêsu nói rằng Người đã thấy Lucifer bị ném xuống trái đất như một tia chớp giáng xuống mặt đất.

[7] Checchino-dal-1887 là một nhà hàng nổi tiếng ở Roma, Italia. Có thể xem chi tiết ở đây

[8] Kiến trúc Baroque là một thuật ngữ dùng để mô tả phong cách xây dựng của thời kỳ Baroque, Ý bắt đầu vào cuối thế kỷ 17, tận dụng những ngôn ngữ của kiến trúc Phục Hưng, theo một cách thức mới mang tính chất hùng biện và phong cách sân khấu; thường dùng để phô trương sức mạnh của Nhà Thờ và chính quyền chuyên chế. Nó tạo dựng nên một khám phá mới về hình dáng, ánh sáng và bóng với cường độ mạnh. Trong kỷ nguyên Baroque, kiến trúc trở nên phức tạp và cầu kỳ hơn.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Trộm CL* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Vienna – Nữ hoàng (18+)

Edit: Nguyệt Sắc

* Vienna là thủ đô đồng thời cũng là một tiểu bang ở nước Áo. Nằm trên hai bờ sông Danube và chỉ cách ranh giới phía đông của Áo 60 km, Viên nằm ở hướng đông nam của Trung Âu và gần Cộng hòa Séc, Slovakia, và Hungary. Viên là trụ sở của một số cơ quan của Liên Hiệp Quốc và nhiều tổ chức quốc tế, trong đó có UNIDO, OPEC, IAEA, và OSCE.

Một tháng sau, thủ đô âm nhạc, Vienna.

Vienna được khu rừng cây cối xanh tươi rậm rạp bao quanh, sông Danube [1] xuyên qua thành phố, như là cái lên thành phố cổ tạo nên một cái nôi màu xanh lam.

Dưới đường phố sạch sẽ rợp bóng cây, điệu Valse [2] duyên dáng thổi qua, ven đường là kiến trúc Gothic [3], chuông gió trước cửa của ngôi nhà bán đàn piano phát ra tiếng vang “Đỉnh đỉnh đỉnh đỉnh” thanh thúy, ông chủ ngẩng đầu nhìn, là một cô gái Phương Đông trẻ tuổi, áo thun màu đen bó sát người, trước mặt có một cái nơ bướm, mang mũ tròn màu xám nhạt, trên người rất có hương vị của âm nhạc.

Ông chủ cho rằng đây là học sinh của học viện âm nhạc đến chọn nhạc cụ, mỉm cười tiến lên nói: “Tiểu thư, xin hỏi muốn mua gì?” Cô gái cười khe khẽ: “Đề tôi nhìn...”

Ông chủ đi chỗ khác, cũng cho nhân viên mang đến cho cô một ly coffee. Trong cửa hàng có một bé gái đang lựa đàn violin, bên cạnh có một đôi nam nữ trưởng thành, chắc là cha mẹ của cô bé. Người phụ nữ từ ái nhìn con gái ở trước mắt, người đàn ông thì ngồi chồm hổm bên cạnh cô bé kéo đàn violin, xem ra là giúp cô bé thử âm.

Ngón tay người đàn ông rất xinh đẹp, sạch sẽ thon dài, biến hóa điều khiển dây đàn, tiếng nhạc cao thấp khác nhau liên vang lên. Khi còn nhỏ, Chris cho rằng nhạc cụ là hộp ma thuật, mà những người biểu diễn chính là nhà pháp thuật.

Rất cuộc cũng chọn được một cây đàn tốt, bé gái hưng phấn nhận lấy, nói cảm ơn chú, mẹ của bé gái cũng nói tiếng cảm ơn, thì ra chỉ là người lạ. Chris không khỏi nhìn người đàn ông một cái, mắt xanh thăm, trong xanh như bầu trời Vienna.

Tầm mắt người đàn ông cũng nhìn đến cô, Chris lễ phép nở nụ cười, hắn cũng cười, nụ cười ấm áp.

Di chuyển tầm mắt tiếp tục nhìn những cây đàn, một cây đàn violin trong tủ kính trong suốt nhanh chóng hấp dẫn sự chú ý của cô, nước sơn màu nâu nhạt, làm thủ công rất tinh xảo, Chris hỏi ông chủ: “Vì sao phải khóa vào tủ kính?”

“Vâng! Hàng này không bán!” Ngờ khi ông chủ có chút dương dương đắc ý. Chris quay đầu, hơi nhíu mi mà nhìn.

“Đây là sản phẩm của Antonio Stradivari [4].” Không biết từ khi nào, người đàn ông có đôi mắt xanh thăm ấy đi tới bên cạnh cô, chỉ cây đàn nói: “Cô nhìn xem, nơi này có chữ ký của ông ấy, là tiếng Latinh. Đây hẳn là nhạc cụ ba trăm năm trước của bậc thầy chế tác vĩ đại này, hoặc là đến bây giờ vẫn thế. Cuộc đời ông ấy chế tác hơn một ngàn nhạc cụ, hiện tại trên thế giới chỉ còn hơn sáu trăm năm mươi cái, rất trân quý.”

Ông chủ đứng ở bên cạnh cũng tiếp lời: “Tiểu thư muốn mua đàn violin sao? Trong tiệm có nhiều cây đàn cũng không tệ, cô có thể xem thử.”

Chris cười lắc đầu, “Ta không mua.” Ông chủ kinh ngạc, lại nghe cô nói chậm rãi: “Tôi chỉ muốn chọn một vật để trang trí cho phòng khách.”

Đại khái là không tán đồng với hành vi hạ nhục âm nhạc thế này, ông chủ vuốt ria mép tránh xa ra, người đàn ông cười nói: “Cô thật sự không thích hợp với đàn violin, ngón tay của cô.” Dừng lại nửa khắc nhìn tay cô nói: “Thích hợp nhất với đàn hạc [5].”

Cô gái một mình đứng ở bên cạnh cây cầu ngắm nhìn màu xanh lá của dòng sông, gió thổi đến, cuốn đi chiếc mũ nỉ màu xám của cô, cô vươn tay muốn bắt lấy, quay đầu đã thấy nó rơi vào tay một người đàn ông.

“Thực đúng lúc.” Người đàn ông mỉm cười, đem mũ đưa cho cô, cô nói tiếng cảm ơn.

“Đang nhìn cái gì sao?” Người đàn ông không biết vô ý hay hữu ý dựa vào lan can bên cạnh cô.

Cô gái cúi đầu: “Sông Danube không phải là màu xanh.”

Người đàn ông cười, cúi đầu nhìn nước sông: “Johann Strauss [6] đã sáng tác lên bản Valse “The Blue Danube” [7] là bởi vì ông ấy đã đọc bài thơ “Em đa sầu đa cảm, em trẻ tuổi xinh đẹp, dịu dàng tốt bụng, giống như kim cương lấp lánh trong mỏ quặng, chân tình ấy đã thức tỉnh, bên dòng sông Danube, bên dòng sông xanh Danube mỹ lệ. Hương thơm ngát ngào của hoa tươi an ủi tâm hồn bi thương của tôi, giữa khô cằn bông hoa vẫn nở, oanh vàng vẫn hót, bên cạnh dòng sông Danube, bên cạnh dòng sông xanh Danube mỹ lệ.”

Giọng nói dễ nghe của người đàn ông ngâm nga những từ ngữ lãng mạn, cô gái cúi đầu không nói chuyện, gió phát qua khiến tóc mai cô tung bay, dán vào khuôn mặt trắng mịn.

“Tôi là Daniel, rất hân hạnh được biết cô.”

Cô gái cười: “Tôi cũng rất hân hạnh.” Xoay người rời đi, không để lại một cái tên.

Màn đêm buông xuống, đi một vòng trên con đường lớn của thành cổ Vienna, tại một tòa nhà kiến trúc La Mã, đèn đuốc rực sáng, đây chính là rạp hát nổi tiếng của Vienna [8], đêm nay, ở chỗ này sẽ trình diễn một buổi hòa nhạc với tên gọi là “Nữ hoàng”. Bên trong rạp hát nguy nga lộng lẫy, trên vách tường đại sảnh treo lơ lửng rất nhiều bức tranh sơn dầu, trên hành lang có bức tượng của các nhà soạn nhạc như Haydn, Schubert, Strauss...

Ở sảnh tầng một đang tổ chức một tiệc rượu nhỏ, khách mời không nhiều, chủ yếu là người quen với nhau, hàn huyên tán gẫu, đột nhiên một người đàn ông xuất hiện khiến cho mọi người nháy mắt đã yên tĩnh. Hắn mặc một áo khoác dài màu đen, mang kính râm màu đen, cùng với mọi người đang mặc áo đuôi én váy dài ở đây thật không phù hợp, đây lại không phải là nguyên nhân khiến mọi người không hẹn mà im lặng.

“Seven? Sao lại là cháu? Cháu còn nhớ tới Vienna sao?” Một phụ nữ trung niên cao cao đi lên trước, mặc một bộ lễ phục dài màu xanh thẫm, cử chỉ rất tao nhã.

“Di Daisy, đêm nay đi rất đẹp.” Seven tháo kính râm xuống, hôn tay người phụ nữ.

“A! Cháu còn nhớ được di Daisy của cháu sao? Gặp không được mẹ cháu, hiện tại ngay cả cháu cũng thật khó gặp!”

“Gần đây mẹ rất mê Phật học, có khả năng đang ở Ấn Độ, không giấu di, gần đây cháu cũng không gặp bà ấy.”

“A! Mẹ con hai người thật là!”

“Thím à, xin hỏi vị này là?” Thanh âm ngọt ngào của cô gái xen vào, ở phía sau Daisy có một cô gái mặc váy màu xanh lá cây, mặt tròn tròn rất dễ thương.

“A! Seven, đây là Anne, đây là con của em trai dưỡng cháu, năm nay mới bước vào tuổi giao tiếp xã hội. Anne, đây là người mà thím hay nhắc với cháu, Seven Buonaparte.”

Cô gái nhắc lên váy lên theo tiêu chuẩn lễ nghi của thực nữ: “Rất hân hạnh được nhìn thấy ngài, Buonaparte tiên sinh.”

“Xin chào, tiểu thư Anne.”

Cô gái đỏ mặt, xem ra là rất hưng phấn, ánh mắt sáng long lanh nhìn Seven: “Buonaparte tiên sinh, xin hỏi tôi có vinh hạnh được mời ngài tham gia vũ hội đêm mai không?”

“Anne!” Daisy trách mắng: “Đây không phải là việc mà các thực nữ nên làm.”

Cô gái bĩu môi, không nói chuyện, Daisy nói: “Seven, đêm mai đến nhà dì làm khách.” Mắt cô gái lại phát sáng.

“Thực xin lỗi dì Daisy, có thể cháu không đi được.”

“Sao lại thế? Cháu có hẹn sao?”

“Cháu tới Vienna là muốn tìm bạn gái của cháu.”

Hai người phụ nữ đều sững sờ một chút, Daisy phản ứng lại trước tiên nói: “Vừa hay, dẫn cô ấy tới luôn, dì cũng muốn gặp một lần.” Trong lòng bà rất kinh ngạc, bà biết phụ nữ bên cạnh Seven không ít, nhưng chưa bao giờ có “Bạn gái”.

“Cô ấy...” Seven đột nhiên cười một chút, trong mắt lóe lên sự dịu dàng, cực kỳ mê người: “Tính cách của cô ấy không tốt, hơn nữa còn rất thẹn thùng.”

Buổi diễn âm nhạc đúng lúc này mở màn, dừng lại vô số nghi vấn của Daisy, khách ở sảnh đều lần lượt đi vào phòng âm nhạc. Seven đi sau vài bước đã bị người ta kéo lấy cánh tay, là một cô gái cao gầy mặc lễ phục màu bạc, cực kỳ xinh đẹp, cô gái mỉm cười, nói dịu dàng bên tai hắn: “Em cũng cho rằng anh đã quên Vienna.”

Khóc môi Seven cong cong, không nói chuyện.

“Đêm nay có thể đi với em không? Tháng trước em vừa mới mua được một bình rượu rất ngon.”

“Thực xin lỗi, tôi có hẹn.”

Biểu tình của cô gái hơi kinh ngạc, còn thấp thỏm sợ hãi, lại nghe hắn nói: “Tôi sẽ bảo James đưa vào tài khoản của em...”

“Em không thiếu tiền.” Cô gái cắt ngang câu nói của hắn, cúi đầu nhưng vẫn không thể che hết được hết sự u buồn.

Seven theo lễ phép hôn một cái lên gò má của cô: “Chúc em đêm nay diễn xuất thành công.”

“Cám ơn.” Cô gái hơi miễn cưỡng một chút, buông cánh tay hắn ra, đi đến phòng âm nhạc. Đêm nay cô không lên sân khấu, hắn không biết, hắn chưa từng để ý, dù cho cô yêu hắn như vậy.

Chủ đề biểu diễn của buổi hòa nhạc “Nữ hoàng” là các nhà soạn nhạc nổi tiếng thế giới, khi đến đỉnh cao của buổi hòa nhạc, thì lại phát sinh ra một chuyện lớn – một cây đàn violin bị đánh cắp! Đây không phải là cây đàn bình thường, mà là cây đàn nằm trong bộ sưu tập đắt giá của Antonio Stradivari, được bảo vệ hết sức cẩn thận, nhưng một phút trước đó nó đã biến mất!

Tất cả nhân viên đều bị yêu cầu đi đến đại sảnh, một cô gái phương Đông đứng ở rìa của sân khấu lại không di chuyển. “Vì sao cô không đi.” Có bảo vệ hỏi cô.

“Cô ấy lập tức sẽ lên sân khấu!” Đạo diễn đứng ở bên cạnh nói: “Không phải là cô ấy, vừa rồi cô ấy luôn đứng ở đây để đợi lên sân khấu!”

Theo tiếng trống mãnh liệt trầm ổn vang lên, ánh đèn sân khấu đột nhiên tối đi, sau đó mọi người nghe thấy một giọng nữ thấp xuống lên: “Ánh đèn lấp lánh, nữ hoàng sân khấu sẽ lên sân.”

Âm nhạc nổi lên! Ánh đèn bùng sáng! Nữ hoàng mặc bộ quần áo màu đen, thấp ngực, mang cái cravat màu xanh nhạt, ngẩng cao đầu, tay nắm micro, khí thế vương giả tiến lên sân khấu, rõ ràng đọc từng chữ vang vang: “Thanh âm mê hoặc, hãy xem cô có khả năng gì.”

Chuyển mắt nhìn về khán giả: “She says that come on, nhìn theo cây gậy màu vàng của tôi.” Thấy người nào đó, đôi mắt chợt lóe sáng, đột nhiên nhếch môi cười xấu xa, gỡ microphone trên giá đỡ xuống, đem giá đỡ xem như là cây gậy chống trên mặt đất.

“Nhảy lên sân nhà, thiêu đốt tất cả nguỵ ngụy sần sần.” Bỗng nhiên linh hoạt dời bước, kéo theo micro.

“Nữ hoàng bỗng nhiên mở miệng, nói cô cũng có một giấc mộng.” Đá lỏng nheo, mũi chân điểm nhẹ trên sân khấu.

“Mộng là dòng nước tồn tại trong dòng sông vĩnh hằng, là không khí tươi mát lại vô tình ngửi được mùi thơm hoa dại.” Nắm micro, đi từ bên phải sân khấu sang bên trái, dáng vẻ như con mèo cao quý tao nhã.

Nhạc dạo, một lần nữa đem micro cầm lên giá, cười xấu xa, “Ừ ừ” nhẹ nhàng bằng âm mũi, âm thanh mềm mại khiêu khích, dưới khán đài có một người đàn ông mặc áo khoác đen, hắn hít mắt kéo áo. Nhìn thấy cô liếc mắt xuống khán đài, đôi mắt quét tới hắn, mang theo chút khinh thường; nhìn cô chơi đùa với micro dáng vẻ tiêu sái tự mãn; nhìn cô nhún mày cười xấu xa, đôi môi chum chím, là sự khiêu khích rất rõ ràng.

“Biển khơi hòa ánh nắng, tình yêu và đất nước, rất cả sẽ cho anh, không có gì cản trở, cuồng phong và bầu trời trong xanh, tự do bay lượn, sau đêm đó, em đã quyết định nơi mình muốn đến.” Cô hơi nhắm mắt nắm micro, dáng người dịu dàng cử động, như là đang triển miên hôn hít với micro.

Nhạc dạo, hai tay đặt trên micro, đột nhiên xoay hông một cách quyến rũ, về mặt rất vô tội. Dưới khán đài, đôi mắt của người đàn ông áo đen càng ngày càng tàn nhẫn, quanh thân hắn phát ra hơi thở nguy hiểm, giống như dã thú, bất cứ lúc nào cũng có thể hạ gục con mồi.

“She says that come on, để em dẫn anh ra khỏi giấc mộng, go crazy come on, nói cho em biết anh muốn đi nơi nào.” Hát câu cuối cùng rồi vùng tay kéo micro đi vào.

Khán giả quên cả vỗ tay, chưa từng gặp qua một nữ hoàng đặc biệt như vậy, nữ hoàng sân khấu.

“Nga! Chris! Thực là quá tuyệt vời!” Vừa mới xuống sân khấu đã được một cái ôm rắn chắc, nhưng Chris lại vội vàng giẫy dụa: “Tôi có việc, hiện tại phải đi!”

“Cái gì? Cô không tham gia tiệc chúc mừng sao? Rất nhiều người muốn làm quen với cô nha!”

“Không được, việc gấp!” Để Microphone xuống, y phục cũng không kịp đổi đã vội vàng chạy đi.

Cô chọn hành lang hẻo lánh để chạy, khi thấy cửa ra đã ở trước mắt thì có một lực ngang ngược cuốn cô vào góc khuất. Trong lòng cô bỗng trầm xuống, hơi thở đàn ông mạnh mẽ lại quen thuộc: “Đốt lửa xong rồi muốn chạy sao?”

Đôi tay bị hắn kim kẹp, người bị áp vào vách tường, chỉ nghe “Xoẹt xoẹt”, là tiếng vải vóc bị xé rách cấp tốc, trong hành lang u ám yên lặng này nghe thật chói tai. Sau đó không hề có sự báo trước, hạ thể bị hung hăng xuyên vào, đau!

“Đồ vô lại!” Cô rống lên, chỉ một câu đã bị hắn nuốt hết, nụ hôn dâng trào mãnh liệt, đầu đá lung tung trong miệng của cô, răng lợi bị quấy phá đến đau. Mà cô chỉ có thể kêu trong ngực hắn, không phản kháng được nửa phần.

Hắn mang hai chân của cô vòng trên eo mình, cô lập tức mất trọng tâm, chỉ có thể ôm chặt cổ hắn. Hắn đè cô trên vách tường, tư thế thân mật, hành động thân mật, nhưng lại tiến hành trong khung cảnh gay go cùng với phương thức thô lỗ thế này.

Rốt cuộc hắn cũng buông tha cho môi của cô, cắn đứt cravat, gặm cắn cái cổ thon dài. Cô lại rống hắn là đồ vô lại, hắn chỉ cười, thờ phỉ phò bên tai cô mà thấp giọng nói: “Bảo bối, đừng trách anh không nhắc nhở em, đây là nơi công cộng.” Hắn ngậm lấy vành tai thanh tú của cô, đầu lưỡi vui đùa.

Hai câu sau liền kìm nén ở cổ họng, cô không dám kêu, cũng không dám rên rỉ vì đau, hai mắt cảnh giác nhìn bốn phía xung quanh, buổi biểu diễn âm nhạc sắp kết thúc, hành lang này tuy hẻo lánh nhưng chưa hẳn đã không có người đi... Cô không chuyên tâm, hắn liền cố ý dùng sức thêm chút, cô đau đến mức hút một ngụm không khí, đánh hắn, đè thấp giọng bên tai hắn chửi hắn là đồ khốn nạn, nhưng giọng nói rất mềm mại, một chút uy hiếp cũng không có, giống như đang tán tỉnh hơn. Hắn lại cười nhẹ, tìm đến môi lưỡi của cô, cô không thể tránh chỉ có thể nhận nụ hôn của hắn.

Lúc này buổi diễn âm nhạc đã kết thúc, không phải không có người đi hành lang này, mà là ở hai đầu hành lang đã có rất nhiều người mặc đồ đen đứng canh giữ, mọi người nhìn thấy đều chùn bước. Cô không hề biết, thân thể vẫn khản trương mà run nhè nhẹ, vừa mắng vừa thúc giục lại cầu xin hắn. Trên trán đầy đặc mồ hôi, hắn hôn lên mồ hôi của cô, vẫn làm theo ý của mình, cho đến cuối cùng... Từ trên người hắn trượt xuống đứng trên mặt đất, lại phát hiện hai đùi mềm mại không thể đứng vững, phải bầu vú thân thể của hắn mới miễn cưỡng đứng thẳng. Hắn không đỡ cô, cô chỉ có thể bám vào hắn, hắn lại thổi khí bên tai cô cười nói: “Không phải muốn chạy sao? Sao lại không chạy đi?”

“Đồ vô lại!” Cô không quan tâm cái gì mà rống, cơ hồ là muốn nhảy lên. Cô như con sư tử nhỏ đang tức giận, hắn lại không kiêng nể gì mà cười to tiếng, lấy áo gió bao chặt cô, che đầy thân thể lỏa lồ, ôm chặt cô vào lòng, sau đó hung hăng hôn một cái lên khuôn mặt đang đỏ bừng của cô rồi ôm ra khỏi nhà hát.

Ngoài cửa có Rolls-Royce Phantom dài [9], đội tài xế mở cửa ngồi vào, hắn đã hạ bức màn cách âm trong xem xuống, cô ở trong lòng hắn đột nhiên lộ đầu ra: “Y phục của tôi đâu?”

Hắn mở môi của cô: “Bảo bối, không thể mặc.”

“Để lại rạp hát sao? Người ta thấy thì làm sao bây giờ?”

“Không có chuyện gì, bảo bối, sẽ có người xử lý.” Bàn tay to lớn thăm dò vào trong áo gió, muốn sờ da thịt mềm mại của cô.

Mặt cô vốn đỏ nay còn đỏ hơn: “Lưu manh! Nội y của tôi!” Hai chữ cuối cùng nói ra thật nhỏ, xấu hổ đến mức nghiêng răng nghiêng lợi.

Hắn giật mình, ra hiệu tài xế dừng xe, thả cô ngồi trên ghế muốn mở cửa đi ra, cô lại ôm chặt eo của hắn, nắm lấy góc áo nhíu mày nói: “Cho tôi bộ quần áo.” Áo gió bao bọc cũng không nhiều bao nhiêu.

Khó có được lúc cô ủy khuất cầu xin hắn, hắn không đi vội mà ngược lại ngồi xuống ôm cô vào ngực, cọ chóp mũi vào khuôn mặt thơm mát của cô: “Cầu tôi sao?”

Chân mày của cô cố gắng kìm nén, dáng vẻ thập phần khó xử, nửa ngày mới “Ừ” một tiếng nhỏ như muỗi kêu. Hắn lại tiến thêm một thước, cắn trên gương mặt nhỏ nhắn một chút: “Cầu như thế nào?”

Đội nửa ngày không thấy đáp án, hắn đang tò mò muốn nhìn về mặt của cô, người trong lòng đột nhiên trượt ra ngoài rồi ra sức đẩy hắn: “Cút!”

Sau khi trở về thì thấy cô cuộn tròn thân thể núp trong góc khuất của xe, da thịt tuyết trắng đối lập mạnh mẽ với cái ghế da màu đen, hân mồi qua ôm cô vào ngực, cô vẫn cuộn chặt thân thể, hân không thể nào xuống tay được, chỉ có thể mon trón tấm lưng trần truồng của cô: “Một tháng nay ở đâu? Làm cái gì?”

Không có phản ứng.

“Nghe nói hiện tại xóm nghèo của Roma cũng có người mang đồng hồ cổ, là do em tặng.”

Vẫn không có phản ứng.

“Kỳ thật, đêm đó chúng ta làm tới tám lần... Em còn chưa trả tiền đâu!”

Thân thể của cô run rẩy.

Sau đó hân chỉ ôm cô, nhẹ nhàng vuốt ve lưng của cô, rất lâu cũng không có nói chuyện... Cuối cùng lại thở dài, bao hàm cả sự nhẫn nại cùng dung túng vô hạn mà chờ đợi. Dán sát bên tai cô, thấp giọng nói cực kỳ dịu dàng: “Tôi nhớ em.”

Cô ở trong lòng không tự giác mà rung động, nháy mắt liền thấy mềm lòng, trước kia vẫn cảm thấy đôi mắt của hân sâu như biển, thần bí thâm thúy.... Thì ra giọng nói cũng như vậy, hùng hậu bát ngát như biển khơi, từ bốn phương tám hướng mà chậm rãi dâng lên, khiến người ta đắm chìm trong đó.

Không biết từ khi nào hân đã chui đầu vào trước ngực cô, ngậm lấy nơi mềm mại của cô trong miệng, mút vào thật sâu... Cô hơi khép mắt, cánh tay leo lên lưng của hân, tiếng rên rỉ tràn ra bờ môi...

Thân thể dần dần ngửa ra sau, nằm ở trên ghế dựa, hân đè lên thân thể của cô, hôn lên vành tai cô, liếm qua liếm lại nói: “Nhớ thân thể của em.”

Cô đột nhiên mở to mắt, mặt trắng bệch, cái gì cũng chưa nghĩ đã nâng tay tát hân, một tiếng “ba” giòn vang, hân dường như cũng sững sốt, nâng người nhìn cô, trong bóng tối, lửa thiêu đỏ cả đôi mắt... Sau đó chậm rãi nói: “Em lại tức giận cái gì?”

Trong xe không mở đèn, rất tối, nhưng khuôn mặt gần nhau như thế, cô có thể thấy nụ cười như có như không trên môi của hân, nhìn thấy màu xanh lam trong đôi mắt hân, đôi mắt kia có sự treu tức cùng rõ ràng, hình như có thể xuyên qua cơ thể mà nhìn thấu lòng cô, nhìn thấy bí mật gì đó trong lòng cô mà ngay cả bản thân cô cũng không muốn nhìn thẳng vào...

Đẩy hân mở cửa xe ra, động tác rất nhanh nhưng lại bị hân ôm chặt lại: “Điên rồi sao? Xe đang chạy!”

Dùng mọi sức lực quyết tâm gãy thoát khỏi hân, lại bị hân hung hăng ném vào ghế xe rồi đè lên, bị xâm nhập, hoàn toàn không thể cử động. Cô cắn từng miếng lên bờ vai của hân, đem mọi phần nộ gieo rắc ở nơi ấy, đầu ngón tay xẹt qua cái lưng rộng lớn của hân, tuy cô không để móng tay, nhưng cũng đủ để lại mười vết đỏ dài. Hân rên một tiếng, động tác càng lúc càng nhanh, cô cảm thấy đau nên rằng càng dùng sức, khi hân phóng thích trong cơ thể cô, miệng của cô đã có mùi ngai ngái...

Hân dần dập thờ phỉ phò, nhẹ nhàng lau đi vết máu ở khóe miệng của cô, hôn chớp mũi cô mà cười nói: “Thật là người phụ nữ hung dữ.” Cô hất tay của hân ra xoay người, hân lại ôm cô từ phía sau, ôm thật chặt, hôn từng chút từng chút lên gáy của cô. Nhìn không thấy vẻ mặt của cô nhưng lại có thể nghe thấy giọng nói rất bình tĩnh, cô nói: “Anh trêu chọc tôi.”

Hân đáp lại một tiếng, dường như tư tưởng không tập trung, men theo cái lưng tròn bóng mềm mại của cô mà hôn xuống một đường, sau đó lại chậm rãi hôn trở về, hôn đến vành tai: “Hình như em mới là người trêu chọc tôi trước, không phải sao?” Xoay mặt của cô qua cắn từng miếng nhỏ, sau đó liệt kê tội của cô: “Ồ Tokyo, là em tìm tới tôi; Ở Las Vegas, là em tắm rửa ở khách sạn dụ dỗ tôi; Ở Roma, là em trộm đồ của tôi rồi thua tôi; Khi này, là em trên sân khấu có ý câu dẫn tôi.” Lại cắn từng miếng: “Vì thế, bảo bối, sao tôi lại là người trêu chọc em được?”

Cô không có biểu tình gì chỉ ngẩng đầu lấy khóe mắt nhìn hân, qua một thời gian rất lâu mới đột nhiên nhếch môi cười lạnh: “Thì ra là vậy.”

“Đừng thế bảo bối.” Dường như hân không thể hiểu được vẻ mặt của cô, chỉ hôn lên trán cô sau đó ôm lấy cô ngồi dậy, để cô ngồi giạng chân trên người hân, chậm rãi đẩy vào.

Đôi mày đang nhíu chặt của cô bỗng run rẩy, hai cánh tay cố gắng bám vào vai hân, tầm mắt nhìn mất hân. Không biết có phải là ảo giác của hân hay không, hân thấy từ khóe mắt chân mày của cô tràn ra sự quyến rũ, từng chút từng chút lại tiến vào tim gan của hân.

Lực đạo muốn cô càng lúc càng lớn, thân thể của cô càng lúc càng mềm như nước, mệnh mông trên người hân.

Suốt cả một đêm chạy khắp phố lớn ngõ nhỏ ở Vienna, sáng sớm rồi cuộc xe cũng ngừng lại ở một ngôi biệt thự phía Tây thành phố.

Seven từ trong phòng tắm đi ra thấy cô đứng ở ngoài ban công, đôi chân trần truồng, chỉ mặc một cái áo sơ mi màu trắng. Từ ban công nhìn ra có thể nhìn thấy rừng rậm của Vienna đang nhấp nhô cuộn sóng. Gió rừng nổi lên thổi vào vạt áo rộng rãi của cô, hiện ra thân thể hết sức yếu ớt dưới cái áo sơ mi.

Hân từ phía sau ôm lấy cô, cô cũng tự nhiên tiến vào lòng hân, trên người cô có mùi hương ấm áp sau khi đã tắm gội, ở trong nắng sớm thể này khiến người ta hết sức mê luyến.

“Đi du lịch Buenos Aires đi.” Cô nói.

“Được.” Hắn đáp ứng, hôn gò má của cô, không hỏi vì sao.

Cô ngẩng đầu lên, đầu lười như có như không nhẹ nhàng liếm khòe môi của hắn, khiêu khích này khiến toàn thân hắn tê dại. Nhìn cô nở nụ cười sáng lạn, dường như hắn nghe cô nói, anh cũng nên biết cái gì mới gọi là dụ dỗ.

Chú thích:

[1] Sông Danube (Đa Nuyép) là sông dài thứ hai ở Châu Âu, sau sông Volga ở Nga. Sông Danube chảy qua các nước theo thứ tự: Đức, Áo, Slovakia, Hungary, Croatia, Serbia, Bulgaria, Romania, Moldova và Ukraina.

[2] Valse là loại nhạc nhảy xuất phát từ châu Âu với nhịp ba. Có những thể loại sau: Wien Waltz (Lướt nhanh), Boston Waltz (Vừa phải), Slow Waltz (Chậm) và cả Jazz Waltz. Ngoài ra Waltz còn có một số những loại điệu biến thể như Minuet và Scherzo. Tuy nhiên cũng có thể dùng điệu này trong việc lồng ghép hoặc những bài hát.

[3] Kiến trúc Gothic ra đời sau thời kì kiến trúc Roman. Khoảng năm 1200 sau Công nguyên, dân châu Âu bắt đầu xây nhà thờ và cung điện theo kiểu kiến trúc Gothic. Sự khác biệt dễ dàng nhận thấy nhất giữa hai lối Kiến trúc Trung Cổ này là trong khi kiến trúc Roman theo kiểu vòm cong tròn thì kiến trúc Gothic lại theo kiểu vòm nhọn. Kiến trúc Gothic có cửa sổ nhiều hơn và kích thước cửa sổ cũng lớn hơn kiến trúc Roman.

Kiến trúc gothic (hay francigenum opus) là một phong cách kiến trúc bắt đầu phát triển từ nửa sau thời Trung cổ ở Tây Âu.

Kiến trúc Gothic được thể hiện rõ rệt nhất và đẹp nhất trong các nhà thờ lớn, trong các thánh đường và một số các công trình dân dụng. Nhiều mẫu kiến trúc nhà thờ còn lại đến ngày nay mà trong số chúng, ngay những công trình nhỏ nhất cũng mang vẻ đẹp đặc trưng phần vì không có 2 công trình kiến trúc Gothic nào lại giống hệt nhau. Rất nhiều những công trình lớn là những kiệt tác kiến trúc vô giá được UNESCO công nhận là Di sản văn hóa thế giới.

[4] Antonio Stradivari (1664 – 18/12/1737) là một nghệ nhân làm đàn người Ý chuyên về các nhạc cụ bộ dây như violin, cello, guitar và harp. Stradivari được thế giới nghệ thuật coi là nghệ nhân nổi tiếng nhất trong lĩnh vực của mình. Các nhạc cụ do ông làm ra được gọi bằng cái tên Stradivarius (tên Latinh hóa của nghệ nhân) và hiện nay chúng đều được coi là những báu vật của các nghệ sĩ biểu diễn và các dàn nhạc.

[5] Hạc cầm hay còn được gọi bằng nhiều tên khác như đàn Harp, đàn Harpe, đàn hạc là một nhạc cụ thuộc bộ dây có số dây rất lớn tương đương piano và từng thông dụng ở Châu Phi, châu Âu, châu Mỹ và ở Châu Á và là một trong những dụng cụ âm nhạc có nguồn gốc lâu đời nhất trên thế giới. Đàn hạc trong một số nền văn hóa được xem là tương trưng cho âm nhạc.

[6] Johann Strauss II (còn có Johann Strauss I là cha của ông này cũng nổi tiếng không kém nha) là một nhà soạn nhạc người Áo. Ông được biết đến với tư cách là “Vua thể loại Valse” và có những đóng góp to lớn cho sự nổi tiếng của Valse tại Vienna thế kỷ 19. Ông đã cách mạng hóa Valse, phát triển nó từ một thể loại khiêu vũ quần chúng thành một loại hình giải trí trong cung đình của nhà Habsburg. Các tác phẩm của ông giành được tiếng vang lớn gồm có “The Blue Danube”, “Wein, Weib und Gesang”, “Tales from the Vienna Woods”, “Tritsch-Tratsch-Polka”, “Kaiser-Walzer” và Die Fledermaus.

[7] The Blue Danube lúc đầu có tên “An der schönen blauen Donau” nghĩa là “trên dòng sông Danube tuyệt đẹp”, tác giả là nhà soạn nhạc người Áo Johann Strauss, nhà thơ Josef Weyl viết lời, công diễn lần đầu tiên vào 9 tháng 2 năm 1867 trong buổi hòa nhạc của Ban Thánh ca nam thành Viên (Wiener Männergesangsverein). Sau đó, Johann Strauss đã soạn lại bài này thành một phiên bản cho dàn nhạc hòa tấu với tên gọi là “Le beau Danube bleu” và đã thành công rực rỡ ngay từ buổi trình diễn đầu tiên. Bản nhạc được rất nhiều dàn nhạc nổi tiếng trên thế giới trình diễn và đã trở thành một trong những tác phẩm âm nhạc được yêu thích nhất. Ngay cả phần lời hát cũng được nhiều nhạc sĩ trên thế giới biên dịch ra nhiều thứ tiếng khác nhau (nhạc sĩ Phạm Duy cũng đã dịch lời bài hát này thành bài “Dòng sông xanh” với giọng ca thánh thốt, lựa là của ca sĩ Thanh Lan). Có thể nghe thử tại đây.

[8] Vienna State Opera là một nhà hát nổi tiếng nằm ở trung tâm thành phố Vienna, có lịch sử từ giữa thế kỷ 19.

[9] Rolls-Royce Phantom là một dòng xe trong thương hiệu xe nổi tiếng sang trọng thế giới Rolls-Royce.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Trộm CL* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6

* Buenos Aires là thủ đô và là thành phố lớn nhất và cảng lớn nhất của Argentina. Thành phố tọa lạc bên bờ nam của Río de la Plata, duyên hải đông nam của Nam Mỹ. Chịu ảnh hưởng mạnh văn hóa châu Âu, Buenos Aires đôi lúc được mệnh danh là “Paris phương Nam” hay “Paris của Nam Mỹ”. Đây là một trong những thành phố tinh tế nhất của Mỹ Latinh nổi tiếng với các kiến trúc, cuộc sống về đêm và các hoạt động văn hóa. Đây cũng là một trong các thành phố thịnh vượng nhất Mỹ Latin với đông cư dân trung lưu và có giáo dục đại học.

“Tiên sinh, xin hỏi muốn uống gì?”

“Hai ly coffee.”

“Tiên sinh, chúng tôi có rượu đồ rất ngon.”

Cô gái đang ngồi mang tai nghe điện thoại chơi PSP [1] ngẩng đầu: “Có bánh sừng trâu [2] không?”

“Thực xin lỗi tiểu thư, đây là xe đồ uống.”

Cô gái cúi đầu tiếp tục chơi.

“Tiên sinh, ngài không muốn thử xem sao?”

“Không cần.”

“Tiên sinh, xin hỏi ngài còn cần cái gì không?”

“Bạn gái của tôi muốn bánh sừng trâu.”

“..... Vâng tiên sinh, ngài chờ.” Cô gái tiếp viên hàng không có làn da gợi cảm lắc hông rồi khỏi, không bao lâu sau đã trở về: “Thật xin lỗi tiên sinh, chúng tôi không có bánh sừng trâu.”

Người đàn ông nhìn màn hình máy tính không ngẩng đầu, tiếp viên hàng không vẫn chưa rời đi: “Tiên sinh, đây là lần đầu ngài ngồi chuyến bay này sao? Trước kia hình như tôi chưa gặp qua ngài?”

Người đàn ông cười một chút: “Trí nhớ của tiểu thư rất tốt.” Vẫn không ngẩng đầu lên.

“Đương nhiên, ngài có sức quyến rũ nam tính như vậy, chỉ cần gặp qua...”

Cô gái đang chơi PSP lại ngẩng đầu lên lần nữa, nghiêm túc nhìn người đàn ông bên cạnh nói: “Việc anh bị nhiễm HIV – AIDS trước tiên khoảng hãy nói với mẹ, tim của bà ấy không tốt.”

“.....”

“.....”

Tiếp viên hàng không lắc hông mau chóng đi xa, cô gái đang ngồi nở nụ cười nham nhở, người đàn ông thuận tay giúp cô vén tóc mai ra sau tai: “Chơi vui không?”

Cô gái di chuyển thân thể: “Tạm được.”

Người đàn ông cúi đầu hôn lên gò má cô một chút: “Sắp tới rồi.”

Cô gái thu lại nụ cười, nghiêng thân thể, dán cái trán vào cửa sổ, xuyên qua những đám mây như kẹo đường, cô nhìn thấy sắc xanh của bầu trời, nó như một tấm gương phản chiếu hình ảnh của thảo nguyên Pampas [3]

Quê hương của điệu Tango [4], thủ đô Buenos Aires của Argentina, phía Đông gần sông La Plata [5], phía Tây dựa vào thảo nguyên Pampas, phong cảnh tuyệt đẹp, khí hậu hợp lòng người, là một trong những thành phố phồn hoa nhất của Mỹ Latinh [6], được mệnh danh là “Paris của Châu Nam Mỹ”.

Thảo nguyên Pampas theo ngôn ngữ của hệ Ấn là “Thảo nguyên không cây”, có rất nhiều đất đai màu đen màu mỡ, hiện tại phần lớn diện tích đều làm đồng ruộng cùng bãi cỏ, trở thành “Kho thóc của thế giới”. Giờ phút này đang là hoàng hôn, hiện ra trước mắt Seven chính là một bãi cỏ vàng bát ngát.

Những chú chó chăn Collie [7] bỏ lại bầy cừu, khoan khoái chạy qua vọt vào lòng Chris, có một người đàn ông khô khan từ xa xa gọi đến: “Tiểu thư Chris! Cô đã tới!”

Phía đông bãi cỏ có một căn nhà gỗ độc lập, diện tích không lớn nhưng rất đầy đủ, phòng ngủ, phòng khách, phòng tắm, thậm chí còn có một cái sân vườn nhỏ. Trong phòng rất sạch sẽ, hẳn là có người quét dọn thường xuyên.

Seven nhanh chóng nhìn bốn phía một vòng: “Nhà của em sao?”

Chris đứng ở bên cửa sổ tưới nước cho cây xương rồng, không nói chuyện.

Seven lại nhìn một vòng: “Chúng ta ở nơi này sao?”

“Thích ở hay không?”

Seven cười, nghiêng người tựa vào cửa phòng ngủ nhìn cô: “Giường rất nhỏ.”

“Ngủ một giấc chứ cũng không lẫn lộn gì.”

“Làm tình không thoải mái.”

Tay tưới hoa dừng lại, Chris chậm rãi quay đầu, xem ra là rất tức giận nhưng cô lại đang cười, khóe mắt liếc về dưới thân hắn: “Anh phải ở trên giường mới làm được sao?” Lặng lẽ vùi hoa sen xuống đi ra ngoài.

Seven cười thực vui vẻ, lắc đầu: “Bảo bối, vấn đề này em rõ ràng nhất.” Đột nhiên hắn nhào lên nhưng lại chụp hụt. Nắng chiều bao phủ thảo nguyên, hai bóng dáng một lớn một nhỏ đang truy đuổi nhau, tiếng hét chói tai, cuối cùng Chris cũng bị bắt vác trên vai.

Vào phòng, Seven một phen hít nhẹ các đồ vật trên bàn, “Rằm” một tiếng, hắn thả cô lên bàn: “Bình hoa của tôi!” Chris đấm hắn: “Anh là đồ vô lại!” Mối lười đã bị hôn tới.

Sắc trời nhanh chóng chuyển tối, từ phương xa tựa hồ truyền tới tiếng sói tru, trong ngôi nhà gỗ nhỏ ở trên thảo nguyên, chỉ nhìn thấy hai thân hình dây dưa với nhau.

Sáng sớm, những con chim ung hùng dũng bay lượn trên bầu trời thảo nguyên. Seven mở to mắt, phát hiện bên cạnh trống không, không khỏi tự cười giễu một tiếng, sự cảnh giác của hắn thật tệ, cô gái trong lòng rời đi khi nào cũng không biết.

Sắc trời còn chưa rõ, trong phòng khách mờ tối, cô ôm một con thỏ nhỏ, thân thể nho nhỏ cuộn tròn trong ghế sofa xem phim. Hắn tiến qua đưa tay sờ sờ, trên người cô thật lạnh, hắn ôm cô vào lồng ngực của mình, tay chân chạm vào nhau, cô vận vẹo thân thể, đầu tựa vào cổ hắn, vẫn tiếp tục ôm con thỏ trong lòng xem phim.

Hắn cùng xem một hồi, sắc mặt càng lúc càng khó chịu, rốt cuộc cũng nhẫn nại: “Hai người đàn ông kia có gì đẹp mà nhìn?”

Qua một lúc lâu sau cô mới nhẹ giọng nói: “Tôi rất thích ánh mắt của Lương Triều Vĩ [8].”

Hắn nheo mắt lại đột nhiên cười lạnh, ôm lấy cô đứng dậy đi về phía phòng ngủ. Cô không quậy cũng không tranh cãi, lẳng lặng nhìn hắn thả cô lên giường, nhìn hắn cởi nút áo ngủ, lạnh nhạt nói: “Sáng sớm đã phát tình, quả nhiên là cảm thú.”

Hắn ngẩng đầu nhìn cô, cũng không tức giận mà chỉ hôn lên mặt cô: “Bảo bối, em dùng từ mới.”

Cô quay mặt đi không nói chuyện, hắn lấy lòng bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve mặt của cô, trong mắt có sự dịu dàng triu mến vô hạn, đáng tiếc không có người nhìn thấy: “Không muốn sao?”

Cô dứt khoát nhắm nghiền mắt. Hắn đã cởi ra áo ngủ của cô, nhìn cô một hồi lại cài những nút áo lại, ôm cô vào lòng. Cô ngo ngoáy, cánh tay cứng cáp của hắn đã siết chặt, bá đạo ra lệnh: “Ngủ đi.”

Thế là an tĩnh ôm ngủ, ngủ thẳng đến trưa mới dậy, đại khái là ngủ thẳng giấc nên tinh thần của cô rất tốt. Thu dọn đồng hồ đồng một đêm trước bị hắn gây ra, cô oán hận trách cứ hắn, đáng vẻ giường nệm múa vuốt xinh đẹp, hai người sáng sớm yên tĩnh tựa vào nhau, phảng phất như đây chỉ là giấc mộng của hắn, hoặc chỉ là một trong các thủ đoạn của cô? Hắn không biết nên đau lòng hay mong đợi.

Từ lạnh trống không nên phải ra ngoài ăn. Từng là thuộc địa nên Buenos Aires (Argentina từng là thuộc địa của Tây Ban Nha) vẫn giữ lại rất nhiều kiến trúc Châu Âu, tay trong tay đi ngoài đường, không khí tràn ngập nước hoa, cà phê cùng hơi thở của rượu đỏ, giống như đang đi trên đại lộ Champs-Elysees vậy [9].

Một cửa hàng bán đồ gốm sứ nghệ thuật ở ven đường hấp dẫn sự chú ý của cô, bức tường trong suốt, có thể nhìn thấy quá trình làm gốm sứ nghệ thuật của nhân viên cửa hàng, nhào nặn, kéo dài, tô màu, cô nhìn rất tỉ mỉ, hắn từ sau lưng ôm lấy cô: “Thích sao?”

Cô gật đầu, “Rất thú vị.”

Hắn hôn lên mặt cô: “Đi đến quán coffee cách vách ngồi một chút đi.”

“Sao?” Cô quay đầu nhìn hắn, hắn liền mở một cái lên môi cô, hắn nói: “Tôi trả lại cho em một cái bình hoa.”

Cô không rời khỏi, tiếp tục cách bức tường trong suốt mà nhìn vào trong, nhưng mà người đang làm gốm sứ nghệ thuật lại thay đổi. Hắn cuối đầu, vẽ mặt chuyên chú mà nghiêm túc, xem ra rất mê người, một khối bùn nhào nặn trong bàn tay hắn, dần dần hình thành nên cái bình hoa, cùng với cái bình vỡ nát trên bàn của cô, giống như đúc.

Trong quán coffee, cô bung ly coffee lên môi, ánh mắt vẫn lưu luyến trên cái bình hoa, hoa văn ở trên như một con mèo màu đen, hắn ôm eo của cô, cũng không để ý đây là nơi công cộng mà gặm cắn cái cổ của cô: “Cảm ơn tôi thế nào đây? Hử?”

Cô nghiêng người, hừ lạnh một tiếng, thu hồi tầm mắt uống coffee. Ở cái TV cách đó không xa đang quảng cáo về cuộc thi khiêu vũ, cuộc thi khiêu vũ này ở Buenos Aires không có gì đáng nói, điều đáng quý là phần thưởng của nó, một đôi giày bằng thủy tinh do bá tước phu nhân tặng, chỉ xuất hiện một lần trong quảng cáo nhưng không thể che hết sự lộng lẫy chói mắt.

Hắn đột nhiên cúi đầu nhìn đồng hồ trong tay, nhú mày sau đó hôn cô: “Tôi đi ra ngoài một chút, em ở lại đây đừng chạy loạn.”

15 phút sau hắn trở lại quán, chỗ ngồi chỉ còn lại hai ly coffee trên bàn, đôi mắt tàn nhẫn của hắn đang muốn phát tác thì lại thấy cô đẩy cửa đi vào, trong lòng ôm cái bình hoa. Hắn kéo cô vào trong ngực nghiêm nghị chất vấn: “Đi đâu?” Cô lại hỏi một đằng mà trả lời một nẻo: “Anh tìm cách lấy thiệp mời vũ

hội đêm mai của bá tước phu nhân đi.” Hấn sững sờ một lát, biểu tình lập tức thay đổi, cúi đầu muốn hôn cô, lại bị cô đẩy ra sau liếc mắt một cái, hấn cũng chỉ cười ha ha.

Chạng vạng đã trở lại thảo nguyên, cô tự tay làm bữa tối, hấn đứng ở cửa bếp mà nhìn. Nhìn đáng vẻ bận rộn của cô, như một người vợ hiền lành, người vợ hiền lành của hấn. Lập tức bản thân hấn cũng bị chấn kinh vì suy nghĩ này.

Khi ăn cơm không khí có vẻ buồn tẻ, khẩu vị của hấn lại rất tốt, quét hết tất cả đồ ăn. Ăn xong bữa tối thì cô để hấn rửa chén, còn cô thì đi tắm rửa. Vừa mới ra khỏi phòng tắm đã bị hấn ôm ngang lấy eo đi lên giường, vừa bắt buộc vừa thân mật mà muốn cô hai lần.

Sau khi kết thúc thì cô theo thường lệ xoay người, đưa lưng về phía hấn. Hấn cũng như thường lệ mà nắm lấy non mềm của cô trong lòng bàn tay, nắn nhẹ chậm rãi vân vê, hấn gặm hôn bờ vai của cô nói: “Tôi có chút việc, tạm thời phải rời khỏi Buenos Aires.” Thân thể cô cứng ngắc một chút không nói chuyện.

Hấn dường như nở nụ cười, hôn hít khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ tươi của cô: “Ngày mai sẽ trở về.”

Cô nghiêng bờ vai va vào hấn: “Mau cút đi!” Hấn lại không đi mà liếm láp vành tai của cô, chọc cô đến tức giận, sau đó muốn cô thêm một lần rồi mới hài lòng thỏa dạ.

Còn chưa đi ra khỏi phòng ngủ đã quay trở về, chống hai tay ở trên giường nheo mắt nói: “Em hứa với tôi là không chạy đi.”

Thân thể cô vẫn còn mềm nhũn, đôi mắt của hấn vẫn còn dục vọng: “Địa bàn của tôi, tôi chạy làm gì?” Hấn nhìn không được hôn cô, hôn thật sâu thật lâu mới chịu rời khỏi.

Sáng sớm hôm sau, sắc trời chưa sáng, hấn đã trở lại thảo nguyên. Ngoài ngôi nhà gỗ đã nghe thấy giọng nói, hấn đẩy cửa phòng khách, quả nhiên thấy cô cuộn người ôm con chó ngủ trên sofa.

Bộ phim đang chiếu có tông màu rất tối, ánh sáng xám trắng chiếu tới khuôn mặt cô, chỉ thấy có sự cô đơn. Hấn cời giày, yên lặng đi tới, cực kỳ dịu dàng mà ôm cô lên đi vào phòng ngủ, hấn cũng nhìn thấy đôi mắt cô đơn của nam diễn viên mặc áo sơ mi kẻ sọc trên màn hình TV.

Khi tỉnh lại đã là trưa hôm sau, cô mở mắt đã nhìn thấy hấn, không có vẻ gì ngạc nhiên, chỉ là nhanh chóng nhắm mi, như con chó nhỏ ngủ người người người hấn, hấn cười lớn: “Không có mùi của phụ nữ khác, trừ em.”

Cô rời giường, trong lúc lơ đãng lại ấn lên đầu vai hấn, khoe mắt hấn giật giật lông mày hơi nhăn lại, sau đó tiếp tục cười.

Một tòa kiến trúc màu vàng nhạt theo kiểu Tây Ban Nha, dân bản xứ gọi nó là “Rose palace” (cung điện hoa hồng), chủ nhân xinh đẹp có chồng là một vị bá tước Tây Ban Nha, bởi vì không phải là người thích xã giao nên sau khi chồng chết thì đến Buenos Aires, sau đó nhanh chóng yêu mến nơi này, yêu những vũ đạo hoang dã ở đây, yêu thích sự nhiệt tình của đàn ông ở đây. Đêm nay, vũ hội xuất hiện một vị khách mà bà vĩnh viễn cũng không nghĩ tới, Seven Don Buonaparte.

Một người đàn ông mặc lễ phục màu đen, khuôn mặt anh tuấn tựa như điêu khắc, dáng vẻ biến nhạc, ánh mắt ngạo mạn, khiến những người phụ nữ phải thét chói tai khi thấy hấn, càng khiến phụ nữ thét chói tai chính là, bên cạnh hấn có thêm một người, lại là một cô gái.

Cô có thân hình cao gầy, khuôn mặt tinh xảo, mặc một cái áo bành tô màu đen, bên trong là áo sơ mi màu rượu đỏ, cravat thắt trên cổ tùy ý, có phần đẹp trai bất trị cùng với sự hấp dẫn trí mạng. . .Bá tước phu nhân tím đập run rẩy mà tới nghênh tiếp: “Buonaparte tiên sinh, ngài đến đây quả thật là vinh hạnh của tôi, xin hỏi vị này là?”

“Chris tiểu thư.”

“Xin chào Chris tiểu thư, cô quả thật là... cực kỳ quyến rũ.”

“Cám ơn, xin hỏi tôi có thể mời bà nhảy điệu đầu tiên không?”

Bá tước phu nhân sững sờ, bà cho rằng điệu nhảy đầu tiên chính là do Buonaparte mời, dù là phụ nữ, nhưng, người phụ nữ giống thiếu niên xinh đẹp này lại hết sức quyến rũ.

“Đương nhiên, đây là vinh hạnh của tôi.” Bá tước phu nhân ra hiệu cho dàn nhạc, vũ điệu Tango vang lên, cô gái đẹp trai nâng tay theo âm nhạc, mang bá tước phu nhân dẫn vào sàn nhảy.

Có lời nói rằng điệu Tango bắt nguồn từ điệu nhảy bí mật của các đôi tình nhân, nam nữ khiêu vũ dán chặt vào nhau, tay chân tiếp xúc thân mật. Bá tước phu nhân rất thích điệu Tango, đặc biệt là khi được nhảy cùng với những bạn nhảy nam trẻ tuổi xinh đẹp, bạn nhảy đêm nay, cũng là lần đầu tiên khiến bà nảy sinh ra cảm giác mê muội.

Thân thể Chris rất mềm mại, cánh tay của cô lại mạnh mẽ, trên người Chris có mùi hương, không phải mùi nước hoa đậm đặc, mà là một mùi hương thơm ngát phảng phất tự nhiên. Bước nhảy của Chris tự nhiên lưu loát, bắt chéo chân, đá đùi, nhảy, xoay tròn, dẫn bá tước phu nhân bay lên những đám mây. Mỗi lần gần gũi khi tầm mắt giao nhau, Chris lại phát ra sự sắc bén cùng dụ dỗ, khoe môi nở nụ cười xấu xa nhợt nhạt, bá tước phu nhân cảm thấy đầu mơ màng, hô hấp có chút đình trệ. . .Bá tước phu nhân lại không nhìn thấy, sau mỗi lần nhìn nhau, Chris cũng nhìn đến một người khác, là một người đàn ông đang ôm một mỹ nữ khêu gợi nhảy điệu Tango, mà sắc mặt của người đàn ông ấy càng lúc càng nhiều mây mù.

Một bước nhảy xoay tròn thật lớn, bá tước phu nhân vẫn đang chìm trong bể tình không thể quay về vòng tay khát vọng kia thì lão đảo tập trung nhìn kỹ. Cô gái thân thể cao gầy mới ôm bà lúc này lại như một con chim non mềm mại dựa vào lòng một người đàn ông mặc áo đen, mà người đàn ông này cũng như bà, đều rất kinh ngạc.

Một tay Chris ôm eo Seven, một tay cho vào túi áo của hắn, ngẩng đầu dán môi lên người hắn, lấy giọng nói chỉ hai người họ mới có thể nghe thấy: “Ôm tôi lên lâu, ngay bây giờ.”

Một tay Seven ôm cô lên, một tay nâng cái ót của cô rồi hôn cô, cô không thể tránh, còn nhất định phải nhiệt tình đáp lại, tiếng hít không khí đột ngột này đến đột khác vang lên xung quanh, Seven vừa hôn cô vừa mang cô lên lầu, đám đông tự tách ra hai bên nhường đường.

Mãi đến khi bóng dáng hai người hoàn toàn biến mất, bá tước phu nhân mới lấy lại tinh thần, có chút lúng túng ra hiệu cho dàn nhạc bắt đầu một lần nữa. Bá tước phu nhân lên hỏi thăm quán gia mới biết đã có phòng sắp xếp cho khách, bà kinh ngạc khi thấy Buonaparte lại to gan như vậy, trong lòng chua lè, cũng không biết là ăn giấm chua của ai.

Mà giờ phút này, cùng với tiếng “răng rắc” của tiếng mở cửa phòng khách, Chris muốn nhanh chóng kết thúc nụ hôn với Seven, nhưng mà tốn rất nhiều sức lực cũng không thể, mãi đến khi bị hắn đặt trên giường, cô nhận tâm cần một cái mới khiến hắn buông cô ra.

Cô hung hăng trừng mắt nhìn hắn, từ trong túi áo của hắn lấy ra cái chìa khóa bằng vàng mà khi nãy cô đã bỏ vào, nhanh chóng đánh giá căn phòng này một vòng, sau đó đẩy hắn đến bên cửa sổ: “Anh ở đây chờ một chút.”

Vừa mới nhảy lên cửa sổ đã bị hắn từ phía sau ôm xuống dưới, cô dựng thẳng lông mi găm nhẹ: “Làm gì vậy?”

Hắn cười thấp phân vô lại: “Thù lao của tôi đâu?”

Cô nhắm mắt hít một hơi thật sâu, hôn trên mặt hắn một cái, hắn cười rồi chỉ môi của mình, khoe mắt cô híp lại, hôn một chút lên môi hắn, hắn vẫn không buông tay, cô gấp rút hôn thêm một cái rồi nói: “Chờ tôi trở về nói sau, được không?”

Hắn mỉm cười, khoe mắt trần ra sự dịu dàng, hôn trán của cô: “Cẩn thận chút.” Cô luống loát nhảy lên cửa sổ, mơ hồ “Ừ” một tiếng.

Không bao lâu, tiếng nhạc dưới lầu đột nhiên ngừng lại, sau đó là tiếng kinh hô của bá tước phu nhân: “CL! Sao có thể là CL?!” Trên cầu thang truyền tới bước chân hỗn loạn, sắc mặt Seven biến đổi, đang muốn mở cửa ra thì nghe thấy một tiếng “Đừng nhúc nhích!”. Quay đầu lại đã thấy cô từ cửa sổ nhảy vào, trong tay xách theo một đôi giày thủy tinh.

Seven nhanh chóng cởi áo khoác ném xuống đất đồng thời chạy hai bước đến bên cửa sổ ôm cô đè lên giường, động tác rất nhanh, vừa mới kéo chăn che thân thể thì bên ngoài đã có tiếng đập cửa: “Buonaparte tiên sinh? Buonaparte tiên sinh?”

“Phối hợp chút.” Hắn áp chế thân thể đang vận vẹo của cô, tay thăm dò vào vị trí giữa hai chân cô, cô rên rỉ thất thanh, đúng lúc này cửa bị mở ra: “Buonaparte tiên. . .” Người tới dừng lại, lập tức rời khỏi.

Cô nghe thấy tiếng đóng cửa, đang muốn đẩy hắn ra thì lại thấy hắn cởi quần dài của cô, bàn tay to lớn chui vào bên trong, cô đẩy hắn: “Người đã đi rồi.”

Hắn không nói, động tác kiên quyết, ý tứ muốn cô rất rõ ràng, cô muốn lui thân thể về sau nhưng lại bị hắn ôm chặt không thể động, chỉ có thể kích động ôm lấy hai vai của hắn: “Đừng, chúng ta nhân lúc hỗn loạn này mà đi đi.”

Hắn hoàn toàn không có ý dừng lại, tay đã trượt vào quần, thân thể của cô run lên: “Ừ. . .” Sau đó cắn chặt môi, đầu vùi vào cổ hắn: “Seven. . .”

Hắn cứng đờ nhìn cô, khuôn mặt cô rất đỏ, một nửa bị che, một nửa nhìn hắn: “Tôi không muốn ở bên ngoài, trở về được không?” Giọng nói mềm mại nũng nịu, nũng nịu, lại nũng nịu.

Hắn nhìn cô chỉ có một phút nhưng vẻ mặt ngưng trọng, ánh mắt biến hóa, trong đó có mấy phần hận ý, cuối cùng chậm rãi giúp cô mặc quần áo.

Mang áo khoác của lễ phục ở trên tay, che khuất đi đôi giày thủy tinh ở bên dưới, hắn ôm cô ra cửa. Trong đại sảnh rất loạn, bá tước phu nhân không biết đang ở nơi nào, chỉ có quần gia đi theo xin lỗi, mang họ tiến ra tận cửa ở ngoài.

Hắn nâng tay muốn gọi xe thì bị cô ngăn lại: “Gấp cái gì.” Cô cầm lấy đôi giày trong tay hắn, vẫy gọi một bé trai đang chơi bóng ở ven đường, đem đôi giày cho nó, lại cho nó thêm hai mươi đồng tiền: “Đưa cái này đến trang trại màu đỏ, sẽ có người cho em thêm hai mươi đồng nữa.” Bé trai vui mừng đồng ý, nhanh chóng chạy đi.

Nắm lấy tay hắn dẫn đi, hắn lại không động, nhìn cô hỏi: “Không trở về sao?” Cô cười hi hi ôm hắn: “Thời gian còn sớm, chúng ta tham gia vũ hội, vũ hội thật sự.” Ngẩng đầu mở môi lên hôn hắn một cái, kéo hắn bỏ chạy.

Quảng trường ban đêm có nhiều người đủ mọi màu da, điệu Tango, Samba, cha cha cha, âm thanh của vũ điệu bùng nổ mãnh liệt, tiếng thét chói tai, tiếng vui cười, tiếng vỗ tay, cuồng dã, tự do, dâng trào, nơi này mới là thiên đường của các vũ điệu.

Mọi người đều ăn mặc rất tùy ý, thậm chí có cô gái chỉ mặc mỗi bikini, lộ ra những hoa văn xăm trên da thịt, thật khác hai người bọn họ mặc quần áo trang trọng chỉnh tề. Chris nhanh chóng cởi áo khoác ra, kéo cravat, thậm chí cởi cả giày ném cho hắn, hoàn toàn không để ý đến sắc mặt của hắn. Cô tươi cười cởi bỏ hai nút thắt của áo sơ mi ở trong, gót chân nhẹ nhàng giơ lên sau đó đã trượt vào sàn nhảy.

Seven mặt lạnh đứng bên cạnh quảng trường, đối với những cô gái có ý đồ quấy rối không quan tâm gì, chỉ nhìn chăm chăm một bóng dáng màu đỏ nhỏ nhắn thoát ần thoát hiện kia, nhìn cô vui vẻ nhảy múa trong đám người, cười không kiêng nể gì, thỉnh thoảng lại quăng một ánh mắt cho hấn, quyến rũ, đẹp trai, đáng yêu, lạnh lùng, mềm mại, hư hỏng. . Hấn dần dần cũng cười, chỉ là nụ cười ở trên miệng, nhưng khuôn mặt lại lạnh đến mức khiến người ta không rét mà run, do đó không có cô gái nào dám tới gần hấn.

Âm nhạc từ điệu Tango chuyển sang điệu Samba, cô bị hai người đàn ông kéo lên vũ đài ở trung tâm của quảng trường, tay chân khiêu vũ theo tiếng nhạc, cười không kiềm chế, áo sơ mi vì thấm mồ hôi mà dán vào da thịt toàn thân của cô, hoàn toàn phác họa nên hình dáng xinh đẹp. Đột nhiên hai nút áo trước ngực lại bung ra, hấn nhanh chóng chạy tới, lại thấy cô đứt khoắc cởi áo sơ mi, thì ra bên trong vẫn còn một cái áo ba lỗ nhỏ.

Đám người ở dưới đài vì hành động của cô mà thêm điên cuồng, gào thét, nhảy múa, âm nhạc lại chuyển từ điệu Samba sang điệu Paso Doble [10] . Một chàng trai trẻ tuổi cao lớn ôm lấy cô, cùng cô nhảy điệu Paso Doble, tay chân đầy dục, động tác vuốt ve, bờ môi của cô vẫn nở nụ cười xấu xa như trước, ánh mắt cô vẫn nhìn hấn, lẳng lơ dụ dỗ, không chút nào che giấu.

Khi cô từ sau lưng ôm lấy chàng trai, tùy ý để chàng trai nâng cái đùi thon dài của cô lên, Seven triệt để bùng nổ! Hấn xông lên kéo cô qua, hung hăng đánh một quyền lên mặt người kia, một trận chiến đã man này quả thật có chút làm nhục dòng họ của hấn, làm nhục thân phận của hấn.

Hành vi của Seven như châm ngòi nổ, nháy mắt cả quảng trường nổ tung, cô nhanh chóng kéo tay hấn chạy đi, bỏ lại một đám hỗn loạn ở phía sau.

Vừa chạy vừa cười, mãi đến khi chạy tới một vườn hoa vắng vẻ thì hấn dừng lại ôm lấy cô, hận không thể đem cô khắc vào xương thịt, lại tàn nhẫn hôn lên môi của cô, kéo quần dài xuống rồi tiến vào.

Tiếng rên rỉ của cô bị hấn nuốt hết vào miệng, hấn ôm chặt cô vào ngực, xâm nhập càng lúc càng nhanh, cuối cùng hấn buông môi của cô ra nhưng vẫn chôn chặt trong cơ thể cô.

“Lại để cho người đàn ông khác chạm vào một cọng tóc của em, tôi sẽ giết hấn!” Giọng nói của hấn tàn nhẫn nhưng rất bình thản, bất kỳ ai nghe thấy cũng sẽ tin tưởng, hấn nói được thì làm được.

Cô nhìn hấn, khóe môi cười như không cười, chậm rãi nói: “Anh tức giận cái gì vậy?”

Ánh mắt của hấn hung ác, giống như muốn đem cô nuốt sống, nghiêng răng nghiêng lợi rống: “Em biết tôi đang tức giận cái gì! Em biết!” Cô nhếch môi, đột nhiên nở nụ cười, rất nhẹ lại xa xôi, khiến người ta nắm bắt không được.

Hấn cắn cái cổ trắng trẻo của cô, dục vọng điên cuồng rong ruổi trong cơ thể cô, như là muốn bắt lấy cái gì đó, nhất định phải bắt được cái gì đó. Cô theo những va chạm mà ấn tay lên bờ vai của hấn, máu chảy ra ướt đầm áo sơ mi, giống như một đóa hoa đang nở rộ trong tay cô.

Bên cạnh vườn hoa có vài máy phun nước, đến thời gian đã hẹn thì tự động phun, các cột nước từ xa bắn lên người cô, cùng mồ hôi hỗn loạn, càng về sau áo sơ mi càng ẩm ướt, như là rượu đỏ bị đánh rơi trên thân thể của cô.

“Sốt cao 102,8 độ F [11] , tôi tiêm cho cô ấy một liều thuốc đặc biệt, sáng mai có thể hạ sốt.” Người nói chuyện là một cô gái mặc váy dài màu lam có những bông hoa nhỏ, mái tóc dài màu vàng rồi tung ở phía sau người, sau khi thu lại ống tiêm thì lấy ra một bình thuốc màu trắng: “Nếu sáng mai vẫn còn sốt thì cho cô ấy uống hai viên.” Cô gái cầm cái hộp thuốc đi đến bên kia giường, duỗi tay định cởi đi áo lót của người đàn ông, người đàn ông lại nghiêng người tránh đi: “Không cần.”

Cô gái nói với giọng nghiêm túc: “Tôi bay hơn nửa vòng trái đất tới đây, chỉ ít cũng nên làm việc tới mức tốt nhất, Buonaparte tiên sinh.”

Người đàn ông cười một chút thì không tránh nữa, để cô gái cởi áo lót ra, để lộ một vòng băng vải trên bờ vai, đều đã nhuộm thành màu đỏ. Cô gái chặc chặc mấy tiếng lặc đầu: “Xuống tay thật là độc ác.” Cô cẩn thận cất bỏ băng vải: “Nhưng mà anh cũng không tệ, với tình huống này cũng có thể ép người ta đến mức phát sốt.”

Khi xử lý miệng vết thương thì hấn không rên lên một tiếng, lông mày cũng không động, chỉ chăm chú nhìn cô gái nhỏ ngủ say trên giường, nắm lấy tay của cô.

“Tôi có nên đến Ấn Độ nói lời chúc mừng với phu nhân không?”

Seven quay đầu, lạnh lẽo rét buốt liếc nhìn cô một cái: “Sophie Na, hôm nay cô nói quá nhiều.”

Sophie Na chớp mắt nhún vai, vô tội tươi cười, Seven quay đầu, ngoài ý muốn lại nhìn thấy cô gái trên giường mở mắt ra, ánh mắt rơi xuống bàn tay của Sophie Na trên ngực hấn.

Seven liền vô thức di chuyển thân thể, sờ cái má phàn hồng vì sốt của cô: “Tỉnh rồi sao? Có tốt hơn không?”

Vẫn sốt rất cao, tầm mắt của cô thông thả dời đi, nhìn hấn, lại nhìn cô gái xinh đẹp ở bên giường, Sophie Na mỉm cười: “Xin chào, tôi là Sophie Na, bác sĩ của gia tộc Buonaparte.”

Khóe môi hơi nhếch lên, cô nhìn Sophie Na cười một chút, lại chậm rãi nhắm mắt. Không biết vì sao, Seven có chút buồn bực, cúi đầu nói nhỏ bên tai cô: “Đói không? Muốn ăn chút gì hay không?”

Cô khẽ chau mày một chút, vô lực mở miệng: “Đừng phiền.”

“Xì”, Sophie Na nhin không được cười ra tiếng, Seven quay đầu, sắc mặt âm trầm vô cùng: “Đi!”

Sau khi Sophie Na rời khỏi, Seven nằm trên giường đem Chris ôm vào ngực. Lúc đầu cô còn ngoan ngoãn, sau đó lại không an phận, một chốc lại muốn uống nước, một chốc lại than nóng, nửa đêm về sáng thì nói nhưc đầu, hừ hừ không ngừng, đầu cứ nhắm thẳng ngực hấn mà cọ cọ, thân hình xoay tới xoay lui gây sức ép, chân dài còn quần lên eo hấn, có nhiều khi hấn hoài nghi, có phải là cô cố ý hay không.

Đến rạng sáng cô mới ngủ yên, hấn cơ bản một đêm cũng không ngủ, chỉ nhắm mắt một lát rồi rời giường làm bữa sáng cho cô. Nấu cháo trắng theo sách dạy nấu ăn, lần đầu tiên làm nhưng hương vị cũng không tệ, bụng đến cho cô, cô lại không muốn ăn, hấn khuyên can kết hợp đồ dành mãi cô mới ăn được một chén. Sau khi ăn xong hấn nói là do hấn làm, cô giễu cợt: “Hèn gì, khó ăn như vậy.” Khi cô nói chuyện thì tựa trong lòng hấn, không có sức lực nên hơi rú đầu xuống, đáng vẻ rất ngoan ngoãn, trên mặt nóng sốt thiếu chảy, oán trách như đang làm nũng, hấn hôn trán của cô, tuy rằng không còn nóng, nhưng vẫn đỡ cô uống thuốc.

Com nước xong thì thật có tinh thần, đương nhiên không ngủ được. Một đêm trước nóng sốt nên người ra đầy mồ hôi, dính dính rất không thoải mái. Cô xuống giường tắm rửa, hấn nói hấn muốn giúp cô tắm rửa nhưng cô cũng không để ý mà tự đi vào phòng tắm, hấn đuổi theo cười cợt nhả: “Dù sao cũng không phải lần đầu tiên.”

Cô cầm chai dầu gội đầu quảng tới lại bị hấn bắt được, hấn thả về chỗ cũ, điều chỉnh độ ấm của nước, sau đó giúp cô cởi quần áo. Cô vốn đã không có khả năng đánh lại hấn, hiện tại lại càng không được, một hai động tác, thân thể của cô đã trần trụi, mặc cho hấn ôm vào bồn tắm lớn.

Kỳ thật khả năng hầu hạ người khác của hấn cũng không tệ, dùng sức rất phù hợp, cô không khỏi hoài nghi có phải hấn vốn không xuất thân từ ngành nghề hiện tại, bất giác nói ra, kết quả lại rước lấy nụ hôn của hấn, lỗ mũi của cô vừa mới thông, giờ cứ như bị tắc thở vậy.

Hôn mỗi một lúc thì tay của hấn cũng không ngoan ngoãn nữa, nhẹ nhàng chăm sóc trước ngực của cô, dục vọng dần ngẩng cao đầu. Khi cô phát hiện thì đã không kịp, trốn tránh không cho hấn vào. Cuối cùng hấn cũng nhớ tới cô mới khỏi bệnh, không dám gấp rút, dịu dàng hôn hít vuốt ve cô, cô tựa đầu trên vai hấn, khuôn mặt khốn khổ thờ hừ hừ: “Tôi còn bị bệnh!”

“Không phải hạ sốt rồi sao?”

“Vẫn còn virus, sẽ truyền nhiễm.”

“Làm tình thì không sao đâu, cũng không phải là HIV-AIDS.”

Cô tức giận muốn cắn vai của hấn, nhìn thấy băng gạc màu trắng thì lại không đành lòng, đôi môi khi hạ xuống lại biến thành nụ hôn. Hấn cười ha hả mà hôn cô, sau đó tiếp tục làm cho xong.

Sau khi kết thúc thì cô cảm thấy khó chịu nằm trong lòng hấn, sự nũng nịu oán trách nồng đậm: “Anh không thương em.” (từ đây đổi cách xưng hô nha).

Hấn cẩn thận nâng khuôn mặt của cô lên, nhìn thấy đôi mắt đăm lẹ, đột nhiên trong lòng lại mềm mại không thể tưởng tượng được. Hấn hôn cái trán của cô, dịu dàng yêu thương, giọng nói cũng dịu dàng: “Anh thương em còn chưa đủ sao? Cô gái nhỏ không có lương tâm.”

Cô cúi mắt không nói chuyện, đáng vẻ đáng thương tội nghiệp, nhưng lại khiến người ta không thể nắm bắt.

Hấn cũng cúi đầu tìm hôn môi cô: “Cứ ngoan ngoãn như vậy không phải là anh sẽ vui sao?”

Cô vẫn cúi mắt như trước không nói gì.

Ba ngày sau, buổi tối tám giờ, tại tầng 58 cao nhất của một toà nhà, quán rượu ngoài trời, có hai người cùng nhau tới, hấn là khách quen, ông chủ tự mình đưa rượu lên, dùng tiếng quê hương chào hỏi: “Chris! Đã hơn nửa năm không gặp! Vị này là bạn trai sao?”

Chris cười cười: “Lát nữa có thể để tôi hát một bài không?”

Khuôn mặt ông chủ lộ ra sự vui mừng: “Đương nhiên, đương nhiên, cầu cũng không được, cô cũng biết có rất nhiều người tới đây là vì cô. Đáng tiếc cô lại rất ít tới.” Lại có khách quen vào cửa, ông chủ đi qua tiếp đãi, Seven hỏi: “Không phải nhà của em ở đây sao? Vì sao lại ít tới?”

Chris kinh ngạc: “Anh nghe hiểu được sao?” Ông chủ là người Quảng Đông Trung Quốc, nói Việt ngữ [12] giống cô.

Seven cười hôn mặt của cô: “Bà ngoại anh là người Hồng Kông.” Nhìn vẻ mặt của cô có chút không vui, hấn lại thấp giọng dịu dàng nói: “Không sao, em có thời gian một đời để có thể hiểu rõ anh.”

Chris di chuyển thân thể, không tự nhiên mà quay đầu đi. Seven cho rằng cô đang thẹn thùng nên trộm vui mừng, nhưng sự thật lại không phải vì nguyên nhân đó.

Chỉ chốc lát sau, Chris dậy: “Ồ chỗ này chờ em một chút, đừng có chạy lung tung.”

Hấn cười: “Được.”

5 phút sau, quán rượu tắt hết ánh đèn, một chùm sáng chiếu lên vũ đài nho nhỏ, sau đó lại xuất hiện một bóng dáng khiến mọi người nghệt thở...

Cái áo vây ngực màu đen dính sát thân thể, chỉ dùng một cái ghim băng để khóa sau cổ, nổi bật lên hai cánh tay thon dài cùng bờ vai thanh tú trắng nõn. Váy dài phong cách Bohemian [13], màu lửa đỏ kiêu diễm, trên váy có vô số viên đá, dưới ánh đèn chiếu sáng trở nên long lanh. Tiếng nhạc quen thuộc vang lên, cô đứng thành một tư thế quyến rũ, đầu khẽ nâng, đôi mắt nhìn hấn... Hấn cảm thấy huyết thái dương hai bên đang đập mạnh.

“Tình yêu chỉ là một cuộc vui đùa bình thường, một chút cũng không đáng quý.”

Đàn ông cũng chỉ là một thứ để tiêu khiển có gì hơn người!”

Cô nâng lên cái cổ tuyết trắng, ánh mắt cao ngạo xen lẫn ý cười, một bước chân lại một bước chân, tao nhã, cao quý, như nữ vương mà chậm rãi đi xuống sân khấu.

“Cái gì gọi là tình, cái gì gọi là ý, chỉ là đang tự lừa mình.

Cái gì gọi là si, cái gì gọi là mê, chỉ là nam nữ đang diễn kịch!”

Đầu ngón tay chỉ nhẹ vào trán của một người đàn ông, cười xấu xa: “Là đàn ông tôi đều thích, cho dù là nghèo khó hay sang giàu.” Cô nhanh nhẹn xoay người, khiến người đàn ông kia chụp hụt cánh tay của cô: “Là đàn ông tôi đều có thể vứt bỏ, không sợ sự hấp dẫn của hấn”!

Đôi mắt tàn nhẫn của Seven nheo lại, không nháy mắt mà nhìn cô lượn vòng quanh các vị khách ở đây. Làn váy bay múa như pháo hoa long lanh, giống như đang chơi trò đi săn, không ai có thể cưỡng lại được lại quyến rũ và hấp dẫn của cô. Cuối cùng, cô đi đến bên cạnh hấn, đi quanh hấn hai vòng: “Nếu anh đã yêu em, là tự anh đi tìm xui xẻo!”

Đi đến trước mặt hấn, cười xấu xa, chậm rãi cúi người xuống: “Nếu em yêu anh, anh liền...” Tiếng ca đột nhiên ngừng lại, môi của cô dường như là dán lên môi hấn, nhỏ giọng kiêu ngạo hỏi hấn: “Yêu em sao?”

Hấn biết không thể nói nhưng trong giờ phút này hấn không thể kiểm soát được, một chữ đó cơ hồ là buột miệng nói ra.

“Yêu!”

Cô hôn hấn một chút, khi hấn vội vã muốn làm sâu thêm nụ hôn này thì cô đã bứt ra, nhìn thẳng đôi mắt của hấn, hát ra một câu cuối cùng: “Chết trong tay em!” Đồng thời với tiếng vỗ tay vang lên, cô bỗng xé đi cái váy đỏ của mình, bên trong lộ ra một bộ quần áo đen bó sát người. Ngay khi mọi người còn đang bối rối không nói được một câu thì cô đã nhanh chóng chạy đến mái nhà, quay đầu dán ngón tay ở trên môi, nhẹ giọng “hừ” một tiếng với Seven đang đuổi theo.

Như là ma lực, Seven cứ thế dừng lại, cách cô một bước chân, nhìn cô nở nụ cười nhạt, như một bông hoa anh túc (hoa của cây thuốc phiện), xinh đẹp hơn tất cả, sau đó hấn nghe cô nói: “Game over!” Rồi thả người nhảy xuống.

“Chris!!!” Hấn thiếu chút nữa là đã có thể bắt cô lại, nhưng chỉ có thể nhìn thân thể xinh đẹp của cô lao xuống, sau lưng mở ra đôi cánh màu đen bay lượn trên không trung.

Chú thích:

[1] PSP: PlayStation Portable (viết tắt PSP) là một thiết bị giải trí cầm tay do Sony Computer Entertainment thiết kế và sản xuất, tung ra thị trường thế giới lần đầu tiên vào ngày 11 tháng 5 năm 2004. Đây là thiết bị chơi game đầu tiên sử dụng đĩa quang Universal Media (UMD).

[2] Bánh sừng trâu (bánh Croissant) có nguồn gốc từ Vienna của Ý. Trong một đêm làm việc muộn, người thợ làm bánh đã nghe được tiếng đập ầm ầm lên loi trong đêm, anh đã nhanh chóng báo việc này đến các nhà lãnh đạo quân sự của thành phố. Chính nhờ việc làm đầy đủ cảm này của người thợ làm bánh đã giúp cho các nhà quân sự kịp thời ngăn chặn và phá hủy kế hoạch của địch, nhằm chiếm trọn Viene bằng đường hầm được đào dưới bức tường của thành phố.

Để tán thưởng cho hành động đầy tinh thần yêu nước của người thợ làm bánh, anh được trao tặng một phần thưởng xứng đáng với tấm lòng đầy quả cảm, nhưng lại là một anh hùng khiêm tốn, tất cả những gì anh muốn ở phần thưởng chỉ là được nướng bánh ngọt để ăn mừng chiến thắng. Bánh ngọt này được chính anh tạo hình theo biểu tượng của người hồi giáo và cũng là biểu tượng trên quốc kỳ của nước Thổ Nhĩ Kỳ- biểu tượng hình lưỡi liềm— mà anh đã nhìn thấy trên chiếc áo của các binh lính Thổ Nhĩ Kỳ, đây là tiền thân của bánh Croissant ngày nay.

Nhưng cho đến khi vị công chúa 15 tuổi của nước Áo kết hôn với vua Louis XVI thì lúc này bánh Croissant mới thật sự phát triển và thay đổi một số thành phần trong công thức. Đến khoảng năm 1920, bánh Croissant mới thực sự trở thành bánh của người Pháp và có tên gọi là Croissant cho đến tận bây giờ.

[3] Thảo nguyên Pampas có nghĩa là thảo nguyên không cây. Pampas nằm ở phía đông giữa Argentina. Diện tích khoảng 760.000km2. Thảo nguyên Pampas có điều kiện khí hậu ẩm áp, mưa nhiều, địa thế bằng phẳng, đất đai màu mỡ, rộng mênh mông.

Thảo nguyên Pampas là vùng cung cấp thực phẩm chủ yếu cho dân nam Mỹ. Ở đây số dân chiếm 67% dân số cả nước Argentina. Trên 80% cư dân làm công nghiệp và phục vụ trong các ngành đường sắt và dịch vụ thành phố. Pampas thực sự là trái tim của Argentina.

[4] Vũ điệu tango Tango (đọc là tăng-gô) là một thể loại âm nhạc và khiêu vũ kết hợp các hình thức của nó có nguồn gốc tại khu ngoại ô Buenos Aires,

Argentina và Montevideo, Uruguay, và truyền sang phần còn lại của thế giới ngay sau đó. Điệu nhảy tango xuất phát từ cuối thế kỷ 19. Ngày 30 tháng 9, 2009, Tango được Liên Hiệp Quốc tuyên bố là một phần của di sản thế giới và cho Argentina cùng với Uruguay sự chứng nhận là nơi phát xuất của điệu nhảy đẹp và cũng gọi tình này.

[5] Sông La Plata hay sông Bạc là cửa sông hình phễu do hợp lưu của hai con sông Uruguay và Parana, trải dài trên 290 km (180 dặm Anh) từ nơi hợp lưu của hai sông nói trên tới Đại Tây Dương. Địa danh “La Plata” tiếng Tây Ban Nha có nghĩa là “Bạc” vì thượng nguồn của sông là mạch núi thần thoại “Sierra de La Plata” tương truyền có nhiều mỏ bạc.

[6] Mỹ Latinh là một khu vực của châu Mỹ, nơi mà người dân chủ yếu nói các ngôn ngữ Roman (có nguồn gốc từ tiếng Latinh) – đặc biệt là tiếng Tây Ban Nha và tiếng Bồ Đào Nha, và một mức độ nào đó là tiếng Pháp. Mỹ Latinh là một khu vực có diện tích xấp xỉ 21.069.500 km² (7.880.000 sq mi), chiếm gần 3,9% diện tích bề mặt và 14,1% tổng diện tích đất liền của Trái đất. Có nhiều cách hiểu về Mỹ Latinh:

+ Một cách có thể xem Mỹ Latinh bao gồm các nước châu Mỹ nói tiếng Tây Ban Nha và Brasil.

+ Đặc biệt tại Hoa Kỳ, thuật ngữ này được sử dụng với một phạm vi rộng rãi hơn để chỉ tất cả các quốc gia ở phía nam Hoa Kỳ, tức bao gồm thêm: các quốc gia và khu vực nói tiếng Anh như Belize, Jamaica, Barbados, Trinidad và Tobago, Guyana, Antigua và Barbuda, Saint Lucia, Dominica, Grenada, Saint Vincent và Grenadines cùng Bahamas; các khu vực nói tiếng Pháp như Haiti, Martinique, Guadeloupe và Guyane thuộc Pháp; các khu vực nói tiếng Hà Lan như Caribe Hà Lan, Aruba, Curaçao, Sint Maarten và Suriname.

[7] Chó Collie là giống chó có nguồn gốc từ Scotland và Anh quốc. Collie được biết đến như loài chó chăn cừu, chúng rất thông minh và cảnh giác.

[8] Lương Triều Vĩ: Lương Triều Vĩ là một diễn viên Hồng Kong nổi tiếng. Anh bắt đầu sự nghiệp với phim truyền hình và được mệnh danh là một trong “Ngũ hổ tướng” của đài TVB thập niên 1980. Sau đó Lương Triều Vĩ chuyển sang điện ảnh và đạt được nhiều thành công. Lương Triều Vĩ đã đoạt giải diễn viên nam xuất sắc nhất trong liên hoan phim Cannes 2000 và là người đang giữ kỉ lục với 5 lần đoạt giải thưởng điện ảnh Hồng Kong cho nam diễn viên chính xuất sắc nhất. Anh cũng được chọn là Đại sứ của ngành giải trí Hồng Kong 2004.

[9] Đại lộ Champs – Elysees là một đại lộ lớn và nổi tiếng của thành phố Paris. Nối hai quảng trường Concorde và Etoile, vị trí của Khải Hoàn Môn, Champs-Élysées là một trong những địa điểm thu hút du khách nhất của thành phố với nhiều cửa hàng, quán cà phê, rạp chiếu phim. ... Đại lộ cũng là nơi tổ chức các sự kiện, lễ hội quan trọng của Paris, như Duyệt binh ngày 14 tháng 7, chặng cuối của cuộc đua xe đạp Tour de France, địa điểm các cuộc ăn mừng, chào đón năm mới... Champs-Élysées được xem như một trong những đại lộ danh tiếng nhất thế giới.

[10] Vũ điệu Paso Doble là một trong nhiều điệu nhảy dân gian Tây Ban Nha liên quan tới các khía cạnh khác nhau của cuộc sống người dân Tây Ban Nha. Đặc biệt điệu nhảy Paso Doble dựa trên những trận đấu bò tót. Nó mô tả võ sĩ đấu bò tót và tấm khăn choàng. Các trận đấu bò có từ thời Crete, nhưng chỉ tới những năm 1700 mới được tổ chức ở Tây Ban Nha. Xem tại đây.

[11] Độ F hay Fahrenheit, là một thang nhiệt độ được đặt theo tên nhà vật lý người Đức Daniel Gabriel Fahrenheit. Chuyển đổi từ độ C sang độ F hoặc ngược lại $oF = (1,8 \times oC) + 32$.

[12] Việt ngữ vì từ để chỉ ngôn ngữ một số tỉnh thành thuộc Bạch Việt của Trung Quốc.

[13] Phong cách Bohemian: Thời trang của bohemian bao gồm những chiếc váy dài chấm gót chân với gam màu nhẹ nhàng, những chiếc khăn hoa đầy màu sắc, áo khoác da, quần jeans, những chiếc khăn quàng hay băng đô cài tóc to nhỏ khác nhau, cùng phụ kiện là bông tai cỡ lớn hay những bộ vòng tay với gam màu rực rỡ cùng với những đôi dép kẹp hay sandal đế thấp đều tạo nên phong cách bohemian.

Đại khái là chị Chris ăn mặc thế này, khác là không có cổ áo thôi, áo vẩy ngực cột sợi dây ra sau cổ, tìm mãi mà không có kiểu như Chris mặc. Có thể xem thêm nhiều mẫu Bohemian ở đây.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Trộm CL* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Hague – Hôn lễ

Edit: Nguyệt Sắc

* The Hague (hay còn gọi là Den Haag hoặc ‘s- Gravenhage) là thành phố lớn thứ 3, nằm ở phía Tây của Hà Lan. Với những công trình kiến trúc mang đậm dấu ấn lịch sử văn hóa, thành phố xinh đẹp bên bờ biển Bắc này luôn là điểm đến ưa thích của du khách. Và tất nhiên nhắc đến Hà Lan chúng ta sẽ nghĩ đến những cánh đồng hoa Tulip bạt ngạt cùng với những cối xay gió lừng lừng.

Xuất phát từ Hague một đường thẳng về phía Nam, ven đường có thể thấy những cánh đồng trồng hoa Tulip, giống như một thảm hoa sắc sỡ màu, đi xe chừng hai mươi phút có thể đến một thị trấn nhỏ, những cái cối xay gió thích ý chuyển động trên cánh đồng xanh mướt, những cô gái đạp xe đạp trên con đường nhỏ nơi làng quê, những bồn hoa tươi mới trên ban công, tất cả đều vẽ nên một thị trấn nhỏ yên tĩnh nhàn nhã.

Tại bờ biển không xa có một ngôi nhà nhỏ hai tầng, cửa sổ màu trắng mở rộng, gió biển ướt át dịu dàng thổi vào phất qua rèm cửa sổ, phất qua đóa hoa

oải hương màu tím, phất qua những lọn tóc nhỏ ngắn trên trán cô gái.

Cô gái mặc cái áo sơ mi màu xanh nhạt, người trước cây đàn piano, ngón tay thon dài nhảy múa trên bàn phím đen trắng, hơi cúi đầu đôi lúc lại hơi ngẩng đầu, nhìn ra bầu trời trong xanh ngoài cửa sổ, môi mọng khê mở, thấp giọng ca hát, hát cho chính mình nghe.

“Năm ngón tay dài xuyên giữa không trung

Hiện thực lại thêm hư ảo

Một người ngồi ở chỗ này

Hưởng thụ tự do

Cùng 88 người bằng hữu

Nhưng là hôm nay tôi muốn cùng ai tán dóc cái gì

Rất cô đơn một cái tôi

Đạn bắn ra tình yêu

Vì thời gian viết ca

Nghe thấy mời nhấc tay

Trong nháy mắt tôi đã du lịch toàn thế giới

Bay qua biển Aegean cùng ánh trăng sa mạc

Loại cảm xúc này không thể hình dung

Không ai có thể quản được lòng tôi

Trong lòng tôi giấc mộng bỏ nhào

Thế giới vốn từ hư không mà sinh ra

Yêu chẳng qua chỉ là một suy nghĩ

Thần đem linh cảm giao cho tôi

Yêu chẳng qua chỉ là một suy nghĩ

Kỳ thật họ đều là..... Tôi.....” [1]

“Ba! Ba! Ba!” Tiếng vỗ tay truyền từ cửa tới, Chris quay đầu đã nhìn thấy một cô gái xấp xỉ tuổi cô đang giờ cao tay: “Tôi đã nghe rồi.”

Chris cười: “Sớm như vậy đã đóng cửa hàng rồi à?”

Cô gái hé ra gương mặt đau khổ, trong mắt lại không có chút buồn nào: “Thật sự là làm ăn không được, không phải là tôi làm biếng đâu.” Nói xong thì đi vào phòng, đặt một cái hộp màu cà phê xinh đẹp lên đàn piano: “Điểm tâm hôm nay là bánh ngọt Tiramisu [2] , nếm thử xem.”

Chris mở hộp giấy ra, sau đó mang cái bánh ngọt tinh xảo nhét vào miệng rồi nheo mắt cười: “Ăn ngon lắm.”

“Nghe nói Tiramisu trong tiếng Ý có nghĩa là ‘Dẫn tôi đi’.” Cô gái nghiêng người tựa trên cây đàn, tay phải đỡ lấy cái ót, nhú mày oán hận nói: “Cái tiên sinh kia sao chưa tìm đến nơi này? Cô cũng đã trở về đây hai tháng, thời gian cũng đủ để hất lật tung trái đất này lên ba bốn lần rồi!”

Chris không có ngẩng đầu, tiếp tục mang những cái bánh ngọt tinh tế nhét vào miệng, sau khi ăn xong thì vỗ vỗ tay, nghiêm túc nhìn cô gái: “Kitty.”

“Sao?” Cô gái tên Kitty có chút bị hù dọa bởi ánh mắt của cô, bất giác đứng thẳng thân thể, sau đó nghe cô nói: “Có phải tôi thiếu cô tiền thuê nhà không?”

Kitty nhanh chóng nghĩ một chút: “Hình như..... Hình như không có.”

Chris đột nhiên lại cười: “Vậy làm phiền cô mang đến thêm cho tôi một cốc sữa chua, tôi muốn hương vị nha đam.”

“.....”

Chris làm tổ ở ghế sofa chờ sửa chữa của cô, đồng thời Kitty cũng đưa tới một khẩu súng lục đẹp màu đen, Chris cầm nó khoa tay múa chân vài cái: “Rất tàn bạo.” Trả lại cho Kitty: “Cô biết là tôi không cần cái này.”

Kitty ôm cốc sửa chữa của mình mà không nhận lấy khẩu súng, mặt mày hớn hờ: “Đây cũng không giống súng, đây là súng gây tê, là thành quả mới nhất của tôi, có thể khống chế tầm bắn cùng liều lượng, một lần tối đa có thể đồng thời hạ ba mươi con voi!”

Chris nghe vậy thì thu khẩu súng trở về, đùa nghịch trong tay: “Có thể là do con voi tương đối chậm chạp.”

Kitty lần nữa nhìn xuống xúc động muốn đập cái cốc sửa chữa vào đầu Chris, thờ phỉ phỉ nói: “Cô nhất định phải cảm ơn phát minh của tôi, cỗ vũ sự sáng tạo của tôi, nói nhanh nói nhanh!”

Chris bắt đầu nhìn Kitty bằng một mắt, nghĩ nửa ngày kìm nén ra một câu: “Cô lên!”

Một con quạ đen kéo theo một loạt điểm đen quay qua đỉnh đầu Kitty, cô không có cách nào khác ngồi trên ghế sofa mở tivi, cầm điều khiển từ xa nhằm chán thay đổi kênh, đột nhiên bị hình ảnh gì đó làm kinh sợ, nhanh chóng mở lại kênh vừa rồi, sau đó phát ra tiếng thét chói tai: “A! A! A! A!” Sau đó kéo Chris đang chuyên tâm chơi súng ở bên cạnh: “Mau nhìn mau nhìn!”

Chris ngẩng đầu, cũng sững sờ.

Trên màn hình TV là một chương trình phỏng vấn, người phỏng vấn là một phát thanh viên nổi danh thế giới, được phỏng vấn là một người đàn ông trẻ tuổi rất anh tuấn, âu phục màu đen kết hợp với áo sơ mi màu xanh đậm ở trong, thoải mái cởi bỏ hai nút áo ở trên, hơi mỉm cười nhìn nữ phát thanh viên.

Cuộc phỏng vấn đã tiến hành được một lúc, lúc này chỉ nghe nữ phát thanh viên hỏi: “Buonaparte tiên sinh, vị tiểu thư có thể cùng ngài đi vào cung điện hôn nhân ấy chắc chắn là rất xinh đẹp đúng không?”

Người đàn ông đầu tiên là hí nhệ đôi mắt, sau đó khoe miệng nở nụ cười, cực kỳ tự nhiên nói: “Tôi yêu cô ấy.” Ánh mắt dường như vô ý đảo qua màn hình trước mắt, có tiếng hít không khí của nữ giới vang lên.

“Tôi biết ngài là người Italy, vì sao lại lựa chọn Hague ở Hà Lan để cử hành hôn lễ?”

“Bởi vì.” Người đàn ông đột nhiên nhìn màn hình, bờ môi cười ảm áp, dịu dàng mở miệng: “Cô dâu của tôi đang ở Hague.” Trong mắt không giấu được sự thâm tình cùng mong chờ, quả thật là chết người, đồng thời bá đạo đem ánh mắt nhìn màn hình, như đang nhìn cô gái của hắn.

Ánh mắt này khiến Kitty bị điện giật trong nháy mắt, trái tim lỡ một nhịp, quay đầu nhìn Chris. Thấy cô đang chôn sâu thân thể nhỏ nhắn vào ghế sofa, chỉ trừ lông mày hơi nhíu lại thì trên gò má còn xuất hiện một mảng màu hồng cực nhạt.

Buổi sáng ngày hôm sau, Kitty vừa ngáp vừa đẩy xe hàng ra khỏi cửa, sau khi qua sân nhà hàng xóm đột nhiên tỉnh táo tinh thần, nhòai người trên cái hàng rào màu trắng, gọi Chris đang tưới hoa trong vườn: “Sao cô vẫn còn ở nhà?”

Chris liếc mắt Kitty một cái tiếp tục lơ đãng tưới cây.

Kitty cười hi hi: “Cô không chạy đi là tốt nhất, tôi thật mong chờ rốt cuộc hắn có thể dùng cách nào mà mang cô vào giáo đường?”

Chris ngẩng đầu, đôi mắt lấp lánh bỗng nhiên nở nụ cười giao hoạt: “Tôi cũng rất mong đợi.”

Cuộc phỏng vấn Buonaparte của đài truyền hình chỉ dài mười bảy phút trong một đêm đã đạt hơn một trăm triệu lượt xem trên internet, nhanh chóng nổi tiếng toàn thế giới, nghe nói có cô thiếu nữ Nhật Bản vì quá si mê mà đã liên tục xem hơn 525 lần.

Một câu cuối cùng của Buonaparte: “Bởi vì cô dâu của tôi ở Hague.” mà Hà Lan trở thành quốc gia có lượng dân di cư đến cao nhất, khách du lịch càng tăng vọt. Chỉ là ở thị trấn nhỏ phía Nam của Hague này tất cả đều tựa hồ không thay đổi. Tuy rằng khách hàng càng lúc càng nhiều, Kitty vẫn bốn giờ chiều mỗi ngày đóng cửa hàng mang niềm tâm ngọt về nhà; Chris vẫn nhàn nhã đợi ở trong nhà như trước, chơi đàn piano, đánh guitar, chơi game, tâm tình tốt thì sẽ đạp xe đạp đi ra ngoài, mua mấy bó hoa tươi ở vườn hoa của thị trấn.

Tất cả đều rất bình yên cho đến một buổi sáng sớm hai tuần sau.

Kitty mặc áo ngủ lao ra khỏi cửa, mở thùng thư bằng gỗ màu trắng của nhà hàng xóm ra, lật tới lật lui trong cái thùng thư không lớn lắm kia, có thể là chủ nhân nghe thấy tiếng động nên mở cửa hỏi cô: “Cô đang tìm cái gì vậy?”

“Ách..... Báo chí hôm nay..... Cửa tôi bị coffee hất lên..... Nên muốn mượn của cô.....”

“Là này cái sao?” Chris đưa tờ báo trong tay ra, một tấm hình rất lớn cơ hồ là chiếm hết một trang đầu tiên, đó là một đôi nam nữ cực kỳ xuất sắc, người đàn ông tuấn lãng phi phàm, chính là Seven Buonaparte mà nữ giới toàn cầu đang mê mẩn gần đây, cô gái cao quý xinh đẹp, được xem như là hôn ngọc quý của hoàng thất Hà Lan, công chúa Pheonix, cô dâu tương lai của Buonaparte.

Tia nắng từ phía sau chiếu tới rơi trên mặt Chris, khiến Kitty nhìn không rõ khuôn mặt của cô, nhìn không rõ biểu tình của cô, chỉ là một mảnh mơ hồ.

Cũng không biết suy nghĩ cái gì, nửa đêm về sáng mới ngủ được, gió biển ban đêm có chút lạnh, phát lên gương mặt, trong giấc mộng nhiều loạn bầu trời đang mưa. Gió? Sao lại có gió? Rõ ràng trước khi ngủ đã đóng cửa sổ.

Cô đột nhiên mở to mắt, nhìn thấy rèm cửa sổ bị gió vén lên, trong bóng đêm không có tiếng động nào trừ tiếng mưa, trên cái ghế sofa bên cửa sổ có một bóng đen đang ngồi

Thân thể của cô cũng chưa hề động đậy, ngay cả tần suất hô hấp cũng không thay đổi, trong bóng tối, không khác gì đang say ngủ, chỉ sau một lát đã nghe hân chậm rãi mở miệng: “Đã lâu không gặp.”

Theo sau giọng nói của hân là ánh sáng dần hiện lên, đó là một cây đèn đặt dưới đất bên cạnh ghế sofa, là chiếc đèn cổ bằng ngọc lưu ly của Trung Quốc, màu hồ phách, chiếc đèn mờ nhẹ, ánh sáng vừa đủ chiếu lên ghế sofa của hân, khuôn mặt anh tuấn, sắc thái ôn hòa, như một bức tranh sơn dầu không đậm không nhạt.

Mặt mũi của hân có chút ửng oải biếng nhác, hân khẽ cười, ánh mắt nhìn quanh: “Chỗ ở không tệ.”

Ánh đèn không thể chiếu đến giường nên không nhìn rõ mặt của cô, chỉ cảm thấy cô vẫn yên tĩnh nằm chỗ ấy, trong suy nghĩ có lẽ đáng vẻ rất ngoan ngoãn.

“Gần đây có xem tin tức không? Anh muốn kết hôn.” Hân dừng một chút nhưng không thấy phản ứng gì thì cánh tay chống lên ghế sofa cười: “Không định tặng quà gì sao?” Hân tận lực cố gắng dừng lại một chút nữa, khi muốn cô không ngoan ngoãn thì cô lại càng ngoan ngoãn.

Hân đứng lên, chậm rãi đi đến bên giường, ánh sáng bị thân thể của hân ngăn trở nên cũng không thể nhìn rõ biểu tình của hân, chỉ có thân thể cao lớn chậm rãi đè lên, thanh âm như thủy triều đánh úp tới: “Nhớ anh không?” Bàn tay to lớn chụp lên ngực cô, cách áo ngủ nhẹ nhàng néo xuống, cô không trở người, tình tế “Ừ” một tiếng bằng âm mũi, sau đó nhanh chóng ngăn cản bàn tay của hân, nhưng tay hân lại trượt xuống lưng cô, dọc theo sống lưng mà vuốt ve, bức cô đến gần thêm mấy phần, giọng nói nhẹ nhàng, càng phát ra sự mờ ám: “Anh rất nhớ em.”

Thân thể cô rung mình, đột nhiên kéo lấy cổ hân khiến cái đầu của hân đi lên, hung tợn cắn xuống. . . Hân không động, mỉm cười chậm rãi nhận sự phát tiết của cô, hai cánh tay cẩn thận nâng ở vai cô, nếu để cô gượng dậy thì sẽ rất mệt mỏi, tư thế giống như ôm hôn này cũng là một loại thân mật.

Không biết qua bao lâu cô mới nhả ra, để trán tại ngực của hân mà thở dốc, nghỉ đủ rồi lại đẩy hân ra: “Cút.”

Cô dùng lực rất lớn khiến hân thối lui một bước, hân lại mặt dày mảy dạn tiến gần: “Ghen tị sao?” Hai cánh tay chống đỡ ở bên cạnh cô, cười nói: “Nếu em thật sự không nở, anh có thể xem xét...”

Cô duỗi tay lên đầu giường moi ra được một thứ gì đó liền đập lên đầu hân, hân theo bản năng nghiêng người tránh đi, chỉ nghe thấy âm thanh “Ầm” vang lên, đột nhiên như cảm giác được điều gì hân quay đầu, mượn ánh sáng của ngọn đèn đặt dưới đất, hân mơ hồ nhìn thấy một đồ vật màu tối dễ thương, là một con mèo bằng gốm, đã tan nát, đầu rời khỏi thân.

Cái đầu bông cứng lại, rất lâu sau hân cũng không động đậy, sau đó chậm rãi đứng dậy rời khỏi, khi kéo cửa ra quay đầu lại nói: “Hôn lễ định vào ngày chủ nhật tuần sau, thích thì có thể tới, nhưng anh có chuẩn bị thiệp mời cho em.” Hân lười biếng ném lại một nụ hôn gió: “Ngủ ngon, bảo bối.”

Thủ đô của Hà Lan là Amsterdam, nhưng bộ máy quản lý của chính phủ cùng với Vương cung đều đặt tại Hague, bởi vậy Hague được xưng là “Kinh đô Hoàng gia.”

Ngày mùa thu trong sáng, bãi cỏ xanh biếc, những đứa trẻ vui đùa, nơi này dường như đang tổ chức một yến hội nhỏ, nhưng cũng không thể tính là “nhỏ”. Đang diễn tấu là dàn nhạc giao hưởng Hague, bên trái là vị thủ tướng đang nâng chén rượu nói chuyện, quay đầu thì có thể thấy nữ hoàng. Công chúa Pheonix mặc lễ phục màu cam, tao nhã xinh đẹp, đang khoác lấy cánh tay một người đàn ông, tươi cười dịu dàng đoan trang.

Nhiều ký giả đến đây đều bị ngăn ở ngoài, chỉ cho phép chụp ảnh trong khoảng 5 phút khi chiếc nhẫn cưới được mang ra trưng bày, lúc này ánh đèn chớp nhoáng hỗn loạn. Chiếc nhẫn tuy không lớn, nhưng màu sắc hiếm thấy vô cùng, là vô giá, được xưng là “viên kim cương thế kỷ”.

Yến hội qua nửa thời gian, Seven dần dần hết kiên nhẫn, tùy ý tìm lý do muốn rời khỏi, công chúa Pheonix không có giữ hân lại, chỉ khách khí nhắc nhở hân đừng quên vũ hội hóa trang buổi tối.

Rời khỏi khu vườn, xuyên qua hành lang Seven lại bị tiếng đàn piano hấp dẫn, trong phòng khách, một cô gái đang đàn piano, cô gái cao gầy, mái tóc ngắn màu vàng nhạt, ngẩng đầu nhìn hân, thẹn thùng cười dịu dàng. Seven nhớ đến tên của cô, Erin, con gái của bộ trưởng công nghiệp, đáng tiếc trời sinh đã không thể nói chuyện.

Seven không biết, vũ hội hóa trang không nằm trong truyền thống của hoàng gia, bởi vì đây là tiết mục của những người “trẻ tuổi”, nữ hoàng cùng vương tử đều không tham gia, thành viên duy nhất của hoàng thất là công chúa Pheonix, hơn nữa có thể dễ dàng nhận ra cô, một chiếc khăn quàng băng lụa màu ngà voi ở trên vai, mái tóc vàng thắt bím sau đầu, một vành oliu trên mặt nạ, sang trọng cao quý, biểu tượng chỉ thuộc về nữ hoàng hoặc công chúa.

Seven mời Pheonix nhảy một điệu, công chúa đáng múa tao nhã nhẹ nhàng, cùng hân phối hợp cũng ăn ý, tất cả đều cực kỳ hoàn mỹ, cực kỳ hoàn mỹ, chỉ là Seven lại mệt mỏi.

Hân đứng ở một góc khuất không dễ bị nhìn thấy, uống rượu một mình, tuy rằng là vũ hội hóa trang nhưng bởi vì thân phận đặc biệt của các khách mời nên không có ai hóa trang kỳ lạ tuân thủ theo những nguyên tắc cơ bản, vũ hội này trở nên thật nhàm chán. Lúc hân đang chuẩn bị đi về phía công chúa chào tạm biệt để đến trần nhỏ phía nam hóng gió, bước chân vừa muốn đi, ánh mắt nhanh chóng bị một thân ảnh thoáng qua ở cửa ngăn trở.

Lễ phục cung đình màu xanh đậm, nhìn nghiêng thân hình cực dài mà thẳng, cổ áo cùng cổ tay áo lộ ra những đường trắng nạm kim tuyến, mặt nạ ren

màu xanh đậm nổi bật lên màu trắng của làn da, môi đỏ tươi giống đóa hoa tường vi nhuộm máu, quý mị hoa lệ. Quý hút máu.

Seven nghe thấy mạch máu chảy qua thanh quản, trái tim đập hưng phấn run rẩy.

Chris không hề biết sự xuất hiện của mình hấp dẫn chú ý, cô đang muốn tìm một xó xỉnh hẻo lánh nào đó, vừa xoay người đã bị một thân ảnh cao lớn chặn lại. Áo gió màu đen, mũ dạ màu đen, bịt mắt màu đen, Zorro [3] màu đen mời cô khiêu vũ.

Cô chỉ chỉ cô họạ, ra hiệu không thể nói chuyện, sau đó lắc đầu muốn rời khỏi, lại bị Zorro nhẹ nhàng ôm lấy thắt lưng tiến vào sân nhảy. Cô ngẩng đầu nhìn đôi mắt lộ ra của hắn, cũng là màu xanh nhạt của bầu trời, đang dịu dàng nhìn cô chăm chú, giống như nhìn người mình yêu mến. Chris quay đầu, cô nghĩ hắn đang coi cô như người vừa mới chia tay, người đáng lẽ ra nên xuất hiện ở nơi này, Erin.

Khúc nhạc kết thúc, cô thuận lợi thoát khỏi Zorro, một mình ẩn vào khu vườn nhìn đại sảnh rồi tính toán đường đi, ánh mắt không tự giác quét đến công chúa Pheonix, lại không tự giác mà hơi ngẩng đầu. Lặng yên không một tiếng động, đột nhiên có người từ sau ôm lấy, cô bị bất ngờ không có sự phòng ngự nên không thể tránh.

Thân thể cứng ngắc bị xoay qua, ánh đèn đan xen cùng ánh trắng, cô nhìn thấy một người đàn ông mặc áo khoác đen, sau lưng cũng có đôi cánh màu đen, mặc nạ màu bạc che khuất một con mắt. Hóa trang như Satan, quả nhiên là hình tượng thích hợp nhất với hắn, cho dù mặt mũi có vô cùng anh tuấn, hắn cũng chỉ là một thiên sứ sa đọa.

Khi cô đang đánh giá hắn thì hắn cũng đang đánh giá cô, bởi vì đứng ở góc độ này, ánh đèn trong đại sảnh chiếu tới đây rất ít, trên khuôn mặt cô chủ yếu là ánh trắng, dưới ánh sáng lạnh nhạt màu bạc là chiếc mặt nạ xanh đậm, làn da yếu ớt, môi đỏ đậm, khoe miệng hơi nhếch lên, xinh đẹp không thể nghĩ ngờ, chỉ là còn rất yếu mị.

Hắn không muốn để người khác thăm dò sự xinh đẹp thuộc về hắn này, trực giác muốn chui đi sự xinh đẹp ấy, hành động đã đi trước ý nghĩ, môi ẩn lên. . . Cái hôn này đối với ai cũng là điều ngoài ý muốn, cô sững sờ rồi giãy dụa, tất nhiên là không có kết quả, vì sao cô luôn luôn không nhớ được, ở ngực hắn cô vĩnh viễn không thể tránh thoát. Quý hút máu có thể khiến người ta sợ hãi, nhưng trừ Ma vương.

Hắn ôm chặt cô, hôn như muốn nuốt cô vậy, sự nhớ nhung khi chạm vào đã không thể kết thúc, hắn muốn cô thật nhiều. . . Đương nhiên cũng bao gồm cả nụ hôn của cô.

Rốt cuộc cô cũng đẩy được hắn ra, lui về sau một bước chân, dưới ánh trắng sắc môi của cô càng thêm đỏ, một loại sắc đỏ khác, không phải đóa tường vi nhuộm máu mà là hoa hồng tích sương sớm. Ánh mắt của cô phần nộ, còn có chút hoài nghi, hắn biết cô đang hoài nghi cái gì, cười ngả ngón: “Người đẹp Erin của anh, vì sao em nhuộm tóc?”

Cô bỗng nhiên cảm thấy máu toàn thân đều đông cứng lại.

Bàn tay tự nhiên ném lên mặt hắn nhưng lại bị hắn nửa đường bắt lấy cổ tay, hắn thuận lợi kéo cô vào trong ngực, hôn lên cái cổ tuyết trắng: “Tiểu mỹ nhân, anh nhớ trước kia em rất ngoan.”

Một tiếng “Đồ vô lại” cơ hồ muốn buột ra khỏi miệng, cô cắn chặt môi, không muốn để bại lộ thân phận, hắn ôm cô tựa vào rào chắn, một tay chặn eo nhỏ của cô, một tay tháo nút thắt của lễ phục, vói vào trong áo lót, tay hắn có chút lạnh khiến cô hơi run rẩy. Cô níu chặt bờ vai áo khoác của hắn, sắc mặt vốn đã yếu ớt giờ phút này lại càng nhìn không thấy biểu tình gì.

Đẩy cái yếm của cô ra, tay hắn khoác lên, vuốt ve mềm mại tròn đầy của cô, môi cũng gần sát, cách lớp lụa của áo lót mà hôn lên trái tim đang đập của cô. . . Nhắm mắt thờ dài, phải như vậy, có được tất cả của cô, âm áp của cô, mềm mại của cô, trái tim của cô. . . Nhưng mà cô luôn chạy.

Hắn há mồm ngậm chặt đầy đặn của cô, hút từ cạn vào sâu, đầu lưỡi dịu dàng quấn quanh khiêu khích, áo lót nhanh chóng ướt đẫm một mảnh dán sát trên lồng ngực của cô, dính dáp khó chịu, còn có gì khác khó chịu nữa.

“Anh rất không thích phụ nữ không biết nghe lời, anh cho rằng em biết điều này.”

Thân thể đang run rẩy đột nhiên cứng đờ, cô rõ ràng biết hắn nói lời này là nói với cô, với chính cô.

Hắn ngẩng đầu nhìn cô.

Cô đột nhiên không rõ, vì sao bản thân lại yêu người đàn ông này, vì sao lại cho rằng hắn cũng yêu cô.

“Buông cô ấy ra!” Tiếng quát khê từ cửa truyền tới, thừa dịp Seven quay đầu, Chris từ rào chắn nhảy xuống, nhanh chóng sửa sang lại bản thân. Zorro áo đen đứng ở trong vườn: “Buonaparte tiên sinh, bắt nạt thực nữ không phải là việc mà đàn ông lịch sự nên làm.”

Seven lạnh giọng cười: “Không thích nhìn thì rút!”

Thân hình cao lớn của Zorro chưa động, trong tay rút ra một thanh kiếm dài, trong giọng nói có phần nộ: “Buonaparte tiên sinh.”

Seven dứt khoát xoay người qua, sự tươi cười dưới lớp mặt nạ có chút tà mị, cũng đều là những người đàn ông đồ đen, nhưng Satan cùng Zorro hoàn toàn khác nhau, tà ác cùng chính nghĩa đối lập.

“Trước khi rút kiếm tốt nhất nên biết rõ đối thủ của mình là ai, đúng không anh hùng tiên sinh?” Âm cuối nhảy lên, rõ ràng là xem thường, Zorro gầm nhẹ

một tiếng đâm trường kiếm qua, Seven đã có chuẩn bị, tao nhả nghiêng người tránh đi, vào lúc này trên nóc nhà đột nhiên vang lên tiếng cảnh báo, hai người đàn ông bỗng chốc phát hiện, quý hút máu đã không thấy đâu.

Trên đường cao tốc vùng duyên hải, có một chiếc BMW chạy như bay dưới bóng đêm, có thể so với tốc độ đua xe, đem hai xe cảnh sát bỏ xa ở sau, nhưng sau đó lại bị hai chiếc Aston Martin đuổi theo, một chiếc là One – 77, một chiếc là DBS.[4]

Seven một tay đua xe, một tay tranh thủ rảnh rồi mà tra thân phận Zorro, FBI sao? Muốn đuổi bắt cô gái của hắn? Seven cười lấy súng ra, nhắm ngay cái đầu của người đàn ông tóc vàng trong một xe.

“Oành!” “Xuy ~~~~~” Tiếng phanh vang lên hết sức chói tai, bánh xe kéo trên mặt đất một đường lửa thật dài, sau mấy lần lật nhào thì rơi xuống biển.

BMW lẻ loi lơ lửng trên bờ biển, có vô số xe cảnh sát bao vây ở xung quanh, nhưng cảnh sát cũng không thu hoạch được gì. Cách đó một trăm dặm Anh [5] , công viên yên tĩnh bên bờ biển, cô ngồi ở một cầu tàu, không mang giày, chân trần thả vào trong biển.

Hắn xuống xe, chậm rãi đi lên cầu tàu, cách mấy bước chân thì ngừng lại. Ban ngày ở đây trời xanh nước trong rất xinh đẹp, nhưng hiện tại, dưới bầu trời đêm thì tất cả chỉ có hai màu đen trắng, gió biển thổi loạn mái tóc của cô, thân hình cô dưới ánh trăng, cô đơn mà nhỏ xinh.

Gió biển rất lạnh, cô là người sợ lạnh, trước kia ngủ đều được hắn ôm vào trong ngực, hắn có thể tưởng tượng được độ lạnh của nước biển hiện giờ, mở miệng kêu cô: “Chris.”

Đợi một hồi lâu, cô giờ lên chiếc nhẫn kim cương, dưới bóng đêm nên không thể nhìn rõ về mặt cô, chỉ thấy kim cương sáng lấp lánh: “Muốn sao?” Cô hỏi hắn.

“Mang giày vào.”

Cô cười ra tiếng, đem nhẫn kim cương tùy ý xỏ vào đầu ngón tay chơi đùa, chơi đủ rồi thì tao nhả bắn ra, chiếc nhẫn kim cương bay đi, nhẹ nhàng rơi vào trong biển.

Vỗ vỗ tay đứng lên, phui mờ, cô xoay người xách giày chạy lấy người, đi qua bên cạnh hắn coi như không có việc gì, không hề liếc hắn một cái. Trong khoảnh khắc hắn bắt lấy tay cô, mỉm cười hỏi: “Cho rằng như vậy thì anh không thể kết hôn sao? Bảo bối, em thật là dễ thương đơn thuần.”

Cô hí hóp mắt nhìn hắn, đột nhiên cười thật tươi, không biết vì sao trong lòng hắn có chút sợ hãi, cô ngửa đầu hôn lên khóe miệng hắn: “Là anh tự tìm.” Bỏ lại một câu không đầu không đuôi như vậy, cô hất tay hắn ra rồi đi.

Ngày chủ nhật, trong phòng thay đồ nhà thờ Noordwijk, nhân viên phục vụ gõ cửa: “Buonaparte tiên sinh, công chúa điện hạ đã chuẩn bị xong.”

“Biết rồi.” Seven nhàn nhả đứng cạnh cửa sổ, không có đôi lễ phục, tựa hồ cũng không có ý muốn đổi.

Chỉ chốc lát sau lại có người tới gõ cửa, “Buonaparte tiên sinh.”

“Biết rồi.” Giọng nói của hắn bình thản, người ngoài cửa do dự một chút.

Phía sau có động tĩnh rất nhỏ, hắn chậm rãi xoay người lại, trong gian phòng, rèm cửa sổ màu trắng, cô xinh đẹp đứng ở chỗ đó, quần áo trắng, khuôn mặt tuyết trắng tinh xảo, như là thiên sứ lạc đường.

Hắn cười: “Em yêu anh.”

Cánh tay giơ lên, hòng súng tới om nhắm ngay hắn, ngón tay thon dài trắng nõn bóp cò, ánh mắt cô lạnh khốc tiếp lời: “Cho nên anh phải chết trong tay em.” Vừa dứt lời thì vang lên một tiếng “Bang!”

Một giây trước khi ngã xuống đất, hắn chỉ nghĩ, người phụ nữ của hắn quả là cực kỳ quyến rũ.

Trong giáo đường đột nhiên xuất hiện tiếng súng khiến mọi người hoảng sợ vạn phần, tất cả vọt vào phòng thay đồ, phát hiện bên trong trống không, rèm cửa sổ màu trắng lay động trong gió, cái gì cũng không có, chỉ trừ chữ CL đỏ như máu trên cái gương.

Hình ảnh trôi nổi, có tiếng gió, có hương vị của ánh mặt trời, còn có mùi thơm ngát quanh quần.

Hắn mở to mắt, đập vào mắt là ánh nắng sớm nhìn thấy khuôn mặt xinh đẹp của cô gần ngay trước mắt, có thể thấy lông mi nhỏ hơi vênh lên, thậm chí còn thấy lông tơ mịn như nhung ở tai.

Hắn khàn khàn mở miệng: “Là thiên đường sao?” Thiên sứ bảo bối của anh.

Đối với sự tỉnh lại của hắn cô chẳng hề ngạc nhiên, cô không quay đầu, chỉ nhướn mắt nghiêng người nhìn hắn: “Hoàn toàn ngược lại.” Ánh mắt ấy, ngữ khí ấy, khêu gợi lại rối loạn, hắn cười.

Cô không để ý đến nụ cười của hắn, cúi đầu tiếp tục nhìn cái gì đó, hình như là một tập tranh, hắn xoay người muốn nhìn rõ mới phát hiện có chút khó khăn, tứ chi đều tê liệt.

Vắt và lật người, hấn bị cảnh tượng trước mắt mê hoặc. Cô dựa vào bên người hấn, chỉ mặc mỗi cái áo sơ mi trắng rộng thùng thình, vạt áo vừa phủ qua hông, hai chân nhỏ nâng lên, nhàn nhã lúc ẩn lúc hiện, khiến người ta nhìn không được mà muốn vuốt ve.

Lúc này đột nhiên cô khép tập tranh lại, rất dùng sức nên vang lên một tiếng “ba”, vút tập tranh cầm lấy di động đầu giường, ngồi chồm hổm vui vẻ ấn một dãy số: “Alo, xin chào, xin hỏi là Thailand...”

Không biết đối phương nói cái gì mà cô rất vui vẻ, vô ý thức lắc lư bả vai, tư tưởng không tập trung mà cọ xát lên người hấn, vừa nói chuyện điện thoại vừa ngồi giang chân trên eo hấn.

Hấn lập tức cảm thấy một ngọn lửa khô nóng bốc lên từ cổ họng đến khoan mũi, áo của cô có ba hạt nút không cài, cổ áo sâu trượt đến bờ vai, lộ ra xương quai xanh tinh xảo cùng cái vai thanh tú, dưới ánh mặt trời chiếu sáng người mơ hồ có thể nhìn xuyên qua áo sơ mi, bên trong lại trống không... Càng muốn đoạt mạng chính là khi này cô tách hai chân ra, hấn đã thấy quần lót nhỏ màu trắng sữa in hoa, mà tư thế này của cô, da thịt bóng loáng của bắp đùi trong ánh sáng vào thân thể hấn..

Toàn bộ lực chú ý đều đặt lên người cô, mấy phút sau mới nghe được nội dung điện thoại của cô: “Làm con vịt mấy năm, ép khô thì lại làm người...” “Không sao, hấn rất đẹp!” “Khách nam?” Cô dùng một chút, tựa như không có nghĩ qua vấn đề này, nhăn mi nhìn hấn một chút, thân thể nghiêng tới trước, ngón tay thon dài xoa mặt hấn, ngẫu nhiên sờ sờ nhéo nhéo, càu vẹo càu vẹo, cười hi hi: “Không thành vấn đề.” “Đúng!” “Công thụ đều không thành vấn đề.” “Đúng a!” “Cho nên anh nên cho giá tốt chút.” “Xem hàng trước sao? Tốt, anh chờ một chút.” Cô dùng điện thoại di động chụp hình hấn nhanh chóng truyền qua, sau đó tiếp tục vui vẻ tán dóc: “Như thế nào? Có phải nhìn rất tốt hay không?” Về mặt lúc này của cô dương dương tự đắc, cứ như đang khoe bảo bối mình yêu thích vậy, thân thể hưng phấn xoay tới xoay lui, thiếu chút nữa là có cả cái đuôi vênh lên.

Hấn nheo mắt một chút, không để ý tới nội dung điện thoại mà chính là dáng vẻ này của cô, nếu hành động được tự nhiên, hấn nhất định đã sớm hưng hăng mà ăn cô, nhất định muốn cô đến mức cô phải cầu xin tha thứ! Đại khái là quá hưng phấn nên có chút mệt mỏi, giọng nói chuyện của cô dần mềm xuống, như khúc xương mềm mại uể oải nằm trên người hấn: “Không được! Ít nhất phải thêm hai vạn.” “Không thương lượng.” Ngón tay bò lên miệng vết thương trên ngực hấn chơi đùa: “Thể lực không có vấn đề, cứ yên tâm!” “Làm sao tôi biết? Thử qua thôi.” Cúp điện thoại, cô gối đầu trên ngực hấn, một lòng một dạ chơi đùa với vết thương của hấn, tay hấn mò lên cái hông nhỏ của cô lại bị cô hất xuống, hấn thừa dịp nắm lấy tay cô, cách lớp áo sơ mi vuốt ve cánh tay của cô, cô cũng dần dần để hấn sờ.

Không lâu sau hấn phát ra tiếng cười khó chịu: “Thì ra em thích nằm ở trên.” Ngón tay trên vết thương của hấn dùng sức: “Không hỏi chút về hôn lễ của anh sao?”

“Ai thèm để ý.”

Cô ngẩng đầu nhìn hấn, ánh mắt cắn chặt mắt hấn: “Anh không định kết hôn thật.”

Hấn cười: “Có lẽ, tùy tâm tình.”

Cô đột nhiên hôn hấn, cái lưỡi nhỏ trượt vào học cách cắn nuốt của hấn, bờ eo vặn vẹo, như gần như xa ăn hấn, hấn lập tức muốn xé nát cái quần lót của cô, lại bị cô đè tay lại, lần đầu tiên hấn vô lực như vậy, thật hận.

Cô rời khỏi môi của hấn, nhìn hấn thờ hồn hồn đầu đầy mồ hôi, mặt cười quyến rũ, cắn từng miếng bên tai hấn, không ngờ hấn còn có thể nắm lấy eo của cô, trong mắt là sự vội vàng cùng lửa cháy: “Bảo bối!”

Cô cười càng thêm tự mãn, hôn trên trán hấn một chút, khẽ gọi nói: “Chỉ vậy thôi.” Sau đó hất tay hấn ra, đuổi cái lưng rời đi.

Nếu như hấn đoán không sai, bọn họ vẫn còn ở Hà Lan, có lẽ là nơi nào đó gần Hague, nơi này có lẽ là một cái máy xay gió, xuyên qua cửa sổ có thể nhìn thấy con sông đang uốn lượn quanh những đồng cỏ xanh mượt, cùng người yêu nghỉ ngơi ở một nơi thế này thì thật là một sự lựa chọn lãng mạn.

Mở chiếc đồng hồ là mấy thu ra, Odd tóc quần xuất hiện trên màn hình cỡ nhỏ: “Tiên sinh, hiện tại ngài đang ở trang trại cối xay gió ở Hà Lan [6], đây là một phần sản nghiệp của tiểu thư Chris, trước mắt chỉ có hai người ở chỗ này, tin tức ngài mất tích đã được phong tỏa toàn diện, hoàng thất tuyên bố với người ngoài ngài bị bệnh cấp tính, Eleven tiên sinh cuối tháng sau sẽ cùng công chúa thành hôn.”

“Làm rất tốt.”

Báo cáo xong việc chính, Odd thay đổi bộ mặt nhiều chuyện: “Chris tiểu thư không ở bên ngài sao? Hắc hắc, đáng về hôm đó của tiểu thư thật mê người...”

Sắc mặt Seven biến đổi: “Cậu đặt máy theo dõi sao?”

“Ách.....”

“Ngày nghỉ sáu tháng cuối năm này của cậu và Well đều bị hủy.” Nói xong thì tất thiết bị thu hình, giây cuối cùng thấy được khuôn mặt sụp đổ của Odd.

Đứng tựa bên cửa sổ, hấn đánh giá căn phòng này, sạch sẽ bình thường, thậm chí có chút cũ kỹ, giống như căn bản không có ai ở, trên bàn cắm một cây nến, đầu giường có chút vật trang trí nhỏ, có khả năng là đến từ bảo tàng nào đó ở Paris, hoặc cũng có thể là bảo tàng tại New York, nơi này là phòng cất đồ ăn trộm.

Mở cửa phòng xuống lầu, cầu thang là những tấm ván gỗ kiểu cũ, khi giẫm lên thậm chí còn phát ra tiếng “kèo kẹt”, trên vách tường cầu thang như là trưng bày triển lãm các danh họa thế giới, Van Gogh, Picasso, còn có...bức tranh sơn dầu cực kỳ lớn, cơ hồ là chiếm diện tích thật lớn, trong tranh vẽ người đàn ông mặc lễ phục màu đen, khoe miệng mỉm cười, đôi mắt xanh như biển, là hân.

Cửa bị đẩy ra, mang vào một cơn gió lạnh cùng ẩm ướt, cô rút thân thể chạy vào, y phục ướt hơn một nửa, đóng cửa ngáng đầy đã thấy hân, sững sờ một chút, nhìn bức họa, lại nhìn hân...

Họ cứ nhìn như vậy mà không nói gì, vào chạng vạng của một ngày mưa, trên cầu thang gỗ kiểu cũ, không gian mờ ảo, không khí thật đặc biệt, ấm áp, nhớ nhung, thương cảm, rung động.

Cô rút đẩy bước một bước lên cầu thang trong miệng lầm bầm: “Được hiệu của thuốc sao có thể như vậy...Ngô!...” Bị hân chế trụ eo, ôm vào lòng mà hôn.

Nụ hôn như rượu ngon, dịu dàng đến say lòng người, cô tròn to mắt, nhìn khuôn mặt gần trong gang tấc của hân, lông mi dày mà nhỏ, cọ xát lên mặt khiến cô ngửa ngửa, về mặt dịu dàng mà say mê, chân thành cùng yêu thương...Bên ngoài mưa rơi tí tách, trái tim rung động, như nụ hôn đầu khi ấy.

Hân ôm cô lên lầu, để trên giường ở phòng ngủ, lột bỏ ra tầng tầng lớp lớp quần áo, lộ ra thân thể trơn bóng tuyết trắng, cô nhủ mi thẹn thùng nhìn hân.

Hôn hít da thịt, mỗi một tác động đều khiến cô run rẩy, hân thích nghe cô rên rỉ, mềm mại mềm mại lại nũng nịu. Đầu ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve bên trong bắp đùi, cô nhạy cảm khép hai chân, núp trong lòng hân run rẩy: “Seven...Seven...”

Cho cô một nụ hôn an ủi, hân tách ra đôi chân thon dài, lấy lòng bàn tay mềm mại vuốt ve, sau đó cúi đầu hôn hít, mút, lấy cái lưỡi mềm mại thăm dò vào giữa hai đùi của cô...Cô càng thêm co rút lại, mềm mại rên rỉ, như là khóc, ngón tay khi đóng khi mở như muốn nắm lấy cái gì đó, cuối cùng chỉ có thể nắm lấy tay hân, mười ngón tay đan xen một chỗ: “Seven...” Cô vô thức mà rên rỉ gọi tên hân: “Seven...”

Tiến vào dễ dàng hơn so với trước kia, cô tự động quấn chân lên eo của hân, hai cánh tay ôm lấy bờ vai hân, theo sự chuyển động của hân, cùng nhau cọ xát.

Sau mấy trận yêu, cuối cùng họ cùng nhau ôm ấp, hút lấy hơi thở của nhau: “Một nửa thế giới cũng...” Chuông điện thoại đột nhiên vang lên, tuy rằng điệu nhạc rất dễ nghe nhưng cũng khiến người ta tức giận, cô uốn éo trong lòng hân, hân bắt máy, nghe bên kia nói gì đó thì chỉ quăng ra một câu: “Không bán.” Ném điện thoại xuống.

Cô mơ hồ giương mắt: “Cái gì vậy?” Hân hôn, trán, gò má, lỗ mũi, làn môi, cằm, vành tai, nơi nào cũng đều bị hôn: “Bảo bối, anh muốn yêu em, lại để anh yêu em nào...” Cô ngoan ngoãn nhắm mắt gật đầu, hồ đồ như cô bé quảng khăn đỏ.

Ôm cô trong lòng, một tay hân nhốt chặt eo nhỏ của cô, một tay xoa nắn mềm mại của cô, thân thể tuyết trắng bị hân vuốt ve đến run rẩy, cô mơ mơ màng màng giả dục: “Không cần, Seven...” Nhưng cô càng kêu nũng nịu như vậy hân càng không dừng lại được, chỉ một lần rồi lại một lần hôn cô: “Bảo bối, một lần nữa, một lần nữa là tốt rồi, ngoan.”

“Ô ô ô..... Seven.....”

“..... Kêu anh sao?”

“Seven.”

Sau cơn mưa trời lại sáng, trải trận mưa cả đêm, màu xanh của bầu trời càng đẹp, cô chậm rãi mở to mắt, đang lúc vẫn mơ hồ thì thấy hân nghiêng đầu nhìn cô, bàn tay vẫn theo thường lệ mà bao phủ trước ngực của cô...Thói quen xấu, cô đầu môi hất tay hân ra, xoay người, hân liền từ sau ôm lấy cô, ôm rất lâu.

Bàn tay to vươn đến trước mắt cô, chậm rãi tháo xuống một chiếc nhẫn bạc, kỳ thật cô đã sớm chú ý đến cái nhẫn ấy, hoa văn cực kỳ phức tạp, như là hoa văn của một nền văn minh cổ đại nào đó, mà tay hân nhẹ nhàng xoay xoay, cái nhẫn đã biến thành hai cái.

Hân cầm một cái nhỏ hơn, chậm rãi mang vào ngón áp út của cô nói: “Năm đó khi anh kế thừa sự nghiệp của gia tộc, bà anh đã đem đôi nhẫn này cho anh.” Hân dịu dàng cười một chút: “Nhìn thấy nó xem như nhìn thấy anh.”

“Anh là ai?”

“Seven Don Buonaparte. Seven của em”

Cô nghịch ngợm cười: “Vợ của anh sao?”

Hân cười hôn mu bàn tay của cô, thấp giọng nói: “Gả cho anh.”

Cô mặc áo rồi giường, hân nằm ở bên cạnh vuốt ve bờ eo trắng nõn: “Bảo bối, kỹ thuật cùng thể lực của anh còn chưa vừa lòng sao?” Cô trừng hân: “Đi làm bữa sáng cho anh!”

Hân cười: “Vợ, trứng trắng chín bảy phần, anh không uống sữa tươi.” Một cái gối bay qua: “Cho gì ăn này!” Hân cười lớn bắt lấy cái gối đã không còn thấy thân ảnh nhỏ kia.

Năm phút, hần chờ cô vợ nhỏ gọi hần rời giường ăn sáng, 10 phút, hần vẫn đang chờ, 15 phút, hần vẫn đang chờ, 20 phút, hần lao xuống lầu.

Sữa bò ấm nóng, trứng tráng cũng chuẩn bị xong, dưới giỏ bánh mì có một tờ giấy.

Đừng tìm em

Chờ em tìm anh

Nhấn lấy đi

Kết hôn không đồng ý

Nhớ khóa chặt cửa.

Chú thích:

[1] Đây là bài hát “88 người bạn” của Lý Vũ Xuân, thật trùng hợp là tên tiếng Anh của cô ca sĩ cùng cũng là Chris Lee. Nghe bài hát tại đây.

[2] Tiramisu là một loại bánh ngọt tráng miệng rất nổi tiếng của nước Ý. Cái tên “Tiramisu” được hiểu theo nghĩa Ý là “Nhất tột lên”. Bánh là một sự kết hợp hòa quyện giữa hương thơm của cà phê, rượu nhẹ và vị béo của trứng cùng kem phô mai. Chỉ cần ăn một miếng là sẽ cảm nhận được tất cả các hương vị đó hòa quyện cùng một lúc, chính vì thế mà người ta còn gọi nó là “Thiên đường trong miệng của bạn”.

[3] Zorro là một nhân vật lịch sử hư cấu thuộc tuyến chính diện trong tiểu thuyết Lời nguyên của Capistrano của nhà văn Johnston McCulley vào năm 1919. Trong tiểu thuyết này, ông được coi là người anh hùng giấu mặt đầu tiên trong truyền thuyết hiện đại Mỹ. “Zorro” tiếng Tây Ban Nha có nghĩa là “cáo”.

[4] Aston Martin Lagonda Limited là một nhà sản xuất xe hơi thể thao hạng sang của Anh, có trụ sở đặt tại Gaydon, Warwickshire. Tên của công ty bắt nguồn từ tên của một trong những người sáng lập công ty, Lionel Martin, và từ tên ngọn đồi đua Aston gần Aston Clinton tại Buckinghamshire.

Từ 1994 tới 2007, Aston Martin là một công ty con của hãng Ford Motor Company, trở thành một phần của công ty Premier Automotive Group vào năm 2000. Vào ngày 12 tháng 3 năm 2007, Aston Martin được mua lại bởi một công ty liên doanh với số tiền 848 triệu đô, trở thành đồng sở hữu bởi công ty Investment Dar và công ty Adeem Investment của Kuwait và doanh nhân người Anh John Sinders. Ford vẫn có 77 triệu đô la cổ phần trong công ty, ước tính giá trị hiện nay của Aston Martin vào khoảng 925 triệu đô la Mỹ, khoảng 1 tỷ đô la Mỹ. Aston Martin là 1 trong những công ty về ô tô hàng đầu thế giới.

Aston Martin One – 77

Aston Martin DBS

[5] 1 dặm Anh = 1609 m

[6] Trang trại cối xay gió là một trong những nơi đẹp nhất Hà Lan.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Trộm CL* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Cairo – Yêu

Edit: Nguyệt Sắc

* Cairo, thủ đô của Ai Cập, từ này bắt đầu từ tiếng Ả Rập có nghĩa là “Khải hoàn”. Nhắc đến Ai Cập người ta sẽ nhắc đến Cairo, nhắc đến Cairo thì phải nói tới dòng sông Nile huyền thoại, những kim tự tháp khổng lồ, các ốc đảo xinh đẹp cùng những sa mạc bao la... Thành phố Cairo là thành phố lớn nhất Châu Phi và là trung tâm thương mại, học thuật và văn hóa nổi tiếng.

Sáng sớm, một công ty chuyển phát nhanh ở Papeete [1] gửi đi một gói hàng màu lam nhạt, tới Roma đã là sáng sớm, ngày mới bắt đầu. Nhanh viên chuyển phát gỗ cửa son trang Simon, một phút đồng hồ sau, quản gia James đã bung một cái khay bạc đứng trước cửa phòng ngủ chính, trong khay bạc chính là gói hàng màu xanh nhạt: “Tiên sinh, ngài có chuyển phát nhanh, là tiểu thư Chris gửi.”

Đúng lúc Seven đã rời giường, hần đi qua nhận lấy gói hàng cẩn thận mở ra, là một chậu xương rồng màu trắng kèm theo một máy ghi âm nhỏ.

Mang chậu xương rồng đặt lên cửa sổ, tưới một chút nước, hần đi vào phòng tắm, máy ghi âm để trên bồn rửa mặt, bật lên, giọng nói khiến hần nhớ nhung bay ra.

“Alo? Alo? Alo? Ủ, chất lượng âm thanh không tệ lắm.”

Hắn không nói gì, vẫn chưa phát hiện ra bản thân đang cười.

“Hello! Xin chào bạn nhỏ Seven, đây là máy ghi âm em mới mua, nó có tên nga, gọi là Lười Dương Dương (con dê lười), có phải rất dễ thương hay không!”

Hắn tự động bỏ qua cái tên mà nhìn máy ghi âm một cái, trên đó có một con dê hoạt hình, thật là ngộ, có lẽ những đứa con nít sẽ thích.

“Cái nhẫn này rốt cuộc là làm bằng gì nha? Hỏi qua rất nhiều người buôn bán châu báu, họ đều bảo không biết... Ấy ấy, không phải là em đi hỏi giá tiền à!”

“Anh cảm tình con gì? Đừng nói là thỏ nha?... Quên đi, thỏ cùng chuột ở cùng nhau cũng không tệ.”

“Gần đây đang làm cái gì vậy? Có phải nhớ em đến không ngủ được không? Chao ôi... thật đáng thương.”

Tay cạo râu của hắn run lên một chút, trên cằm lưu lại vết máu nhọt nhạt.

“Hôm nay ở bảo tàng Metropolitan [2] em thấy một cái bình hoa rất xinh đẹp, hôm nào đó anh có thể làm cho em một cái không?”

“Oa oa! Công chúa Pheonix kết hôn, chú rể không phải là anh kia... Hiện tại anh đang ở Hague sao? Hay là lén trốn ở trong nhà khóc nha?”

Hắn rửa mặt xong, cầm máy ghi âm đến phong đựng quần áo, ngón tay chảy mồ hôi thiếu chút nữa đã cầm không được cái con dê hoạt hình tròn nhẵn ấy.

“Người Eskimo thực nhiệt tình, nhưng mà nơi này thật là lạnh, vì sao lại không có chim cánh cụt nha? Chúng ta nuôi một con đi.”

“Buổi chiều nghe một buổi tọa đàm tại đại học Oxford, à, nói cái gì ấy nhỉ, người thuyết trình nói, đàn ông khi tuổi còn trẻ thì hãy tiết chế một chút mới tốt.”

Khóe miệng hắn co rút.

“Màu sắc của chậu xương rồng này rất đặc biệt, anh chăm sóc nó giúp em.”

“Bên này có một anh thật đẹp trai, hơn cả anh nha! Chao ôi, có nên hỏi điện thoại của hắn hay không?”

Hắn mặc áo sơ mi soi gương, đôi mắt híp lại.

“Anh ngoan ngoãn một chút, không được tìm phụ nữ.”

“Biển thật xanh... Em thích ở bên bờ biển... Muốn ăn món cay Tứ Xuyên...”

“Em sẽ tìm anh, mãi cho đến khi em trở thành một thói quen của anh, bye!”

Cạch! Giọng nói của cô đột nhiên biến mất khiến cho gian phòng yên tĩnh, hắn đứng sững sờ trước cái gương to một lát, nắm chặt máy ghi âm hoạt hình ở trong lòng bàn tay, xoay người rời khỏi phòng ngủ, mặt mũi khôi phục về bình tĩnh: “James.”

Eskimo rất yên tĩnh nên cô có thể ngủ thẳng đến khi tự tỉnh lại. Chris ngáp một cái rồi rời giường, ánh mắt trời trong suốt chiếu xuống, bên ngoài cửa sổ sát đất là bờ biển xanh mênh mông vô hạn, rất đẹp, như thiên đường vậy.

Cô thoải mái uốn mình nằm trong ghế phơi nắng chiều, nhìn bến tàu không xa, ở đó có một chiếc trực thăng đang dần chậm rãi hạ xuống.

Một cái bàn dài bày trước mặt cô, quản gia James mặc tây phục màu đen chào hỏi với cô, những cái khay được đưa lên bàn. Chris rất có tinh thần ngồi xuống, ánh mắt mong đợi.

“Có thơm cay xào cua không?”

Quản gia James gật đầu, vén vải che một cái khay bạc lên.

“Có lòng gà chua cay không?”

James quản gia lại gật đầu, lại xốc lên một chi ngân che.

“Có mực ngâm tiêu không?”

“Có thịt bò nướng cay không?”

“Có.....”

Nhìn đồ ăn đầy bàn, Chris rất không có tiền đồ mà nuốt một ngụm nước bọt, cuối cùng một bó hoa hồng đỏ đưa lên bàn, cắm trong bình thủy tinh, xinh đẹp ướt át.

Quản gia James xoay người: “Mời cô thưởng thức.”

“Cảm ơn.”

“Bát đĩa sẽ có người đến thu dọn, xin hỏi cô còn dặn dò gì không?”

“Không có, cảm ơn.”

“Tiên sinh chúc cô chơi vui vẻ!”

“Cho tôi gửi lời cảm ơn hân.”

Quản gia James xoay người, máy bay trực thăng nhanh chóng biến mất nơi chân trời, phẳng phất như nó chưa hề xuất hiện nếu không có bàn thức ăn ngon để lại làm bằng chứng.

Không quá rầy rề Chris dùng bữa tối, chúng ta sẽ rời khỏi Tahiti, đem màn ảnh chuyển về một nơi khác của Trái Đất, Biển Đỏ [3], quốc gia sa mạc, ốc đảo sông Nile [4], thời gian là vào một tuần lễ sau.

Hoàng hôn dần chìm vào sông Nile, mang theo ánh sáng của thần mặt trời Atum [5], ánh trời cuối chiều rơi hai bên bờ sông nhuộm một tầng sáng lên những cây cọ, ánh sáng lấp lánh tỏa sáng trong bóng chiều, trông như những ngôi sao óng ánh trên đỉnh cây dừa thần, khiến cho thành phố cổ trang nghiêm này thêm hoa lệ lung lẫy vào đêm.

Buổi tối ở Cairo không khác gì những thành phố khác, ngoại trừ việc trong không khí thỉnh thoảng lại thổi qua mùi cá nướng thơm lừng.

Chiếc du thuyền sang trọng với ánh đèn lồng lầy dềng bên bờ sông Nile, trên thuyền rất náo nhiệt, những cô gái nhảy mặc váy diêm lệ uốn éo bờ eo nhỏ, múa bụng trên sàn tàu, khăn che mặt che hết đi dung nhan, chỉ để lộ ra đôi mắt khiến bao người mơ mộng.

Trong một căn phòng trên thuyền tụ tập đầy các du khách đến từ khắp thế giới, cho dù là bên bàn tiệc đứng, quầy bar hay bên sân khấu, mọi chỗ đều kín người.

“Một ly Martini.”

Chàng trai trẻ bên trong quầy bar theo lời đi pha rượu, nhìn màu da hắc là người Ai Cập.

Người khách tựa bên quầy bar hết nhìn đông lại nhìn tây: “Bartender (người pha chế rượu) đâu?”

Chàng trai nhếch miệng cười, lộ ra hai hàm răng trắng, cầm chỉ lên sân khấu: “Người đang biểu diễn ảo thuật ấy.”

Đám người trước sân khấu đều dâng trào mãnh liệt, điều khác biệt là, ảo thuật vốn hay thu hút những khán giả nhí, nhưng ở đây có rất nhiều trường thành, đặc biệt là đàn ông, tất cả đều chuyên chú chờ đợi người biểu diễn trên sân khấu.

Đó là một nữ ảo thuật gia trẻ tuổi, áo sơ mi màu da, vật liệu may mặc sinh sát lấy thân thể, những tua rua màu đen xung quanh áo chuyển động theo những bước nhảy của cơ thể, giống như quanh cơ thể cô có một lớp lụa mỏng, bờ eo rất nhỏ lại mềm mại, như ẩn như hiện, quần màu đen bó sát người tôn lên cái chân dài lại thon đẹp, đôi giày bó cũng màu đen lại khiến cô trở nên đẹp trai quyến rũ.

Càng đẹp hơn là tư thái của cô, cho dù là từ bàn trắng biến ra một bông hồng, hay từ chiếc mũ đen mang ra một con mèo, ảo thuật tao nhã, tùy ý xoay hông, một cái xoay người, một ánh mắt nhưng nhớ, một nét cười thoáng qua, thật khêu gợi.

Trong ánh đèn mờ lung của sân khấu, nữ ảo thuật gia đang thực hiện màn biểu diễn cắt ngang người, tuy là màn diễn cũ, nhưng điều đáng quan tâm chính là dáng người xinh đẹp của nữ ảo thuật gia, hơn nữa thứ bị cắt không phải là người mà là bức tượng của Nữ hoàng Ai Cập.

Mọi tầm mắt đều tập trung lên người của nữ ảo thuật gia, bao gồm cả hai người đàn ông cực kỳ xuất sắc đứng ở hai bên sân khấu.

Một người mặc quần áo trắng, đôi mắt màu xanh nhạt, khuôn mặt mê người cùng nụ cười lãnh đạm, người khác mặc áo sơ mi màu xám, mái tóc màu vàng nhạt, thân hình thon dài mà cường tráng, toát lên khí chất tao nhã cao quý.

Mà lúc này, có một cô gái bước từ trên cầu thang xoay tròn từ tầng hai đi xuống, làn da màu lúa mì, đôi môi đỏ tươi, mái tóc đen dài thẳng mượt buông tới eo, váy da báo, ủng da màu đen, tất cả đều toát lên vẻ bí ẩn của thần nữ.

Người đẹp đầu tiên là liếc mắt nhìn nữ ảo thuật gia trên sân khấu, khoe mắt lườm người đàn ông áo xám, lắc nhẹ bờ eo đi đến bên kia sân khấu, đến bên cạnh người đàn ông mặc quần áo trắng.

“Đang ở đâu?”

Người đàn ông vẫn nhìn sân khấu, qua vài giây mới đáp: “Khách sạn Winter Palace.”

Cô gái đứng thẳng người, đôi môi đỏ mọng tiến đến bên lỗ tai hắn mờ ám nói: “Đêm nay đợi em.”

Người đàn ông vẫn nhìn chăm chăm trên sân khấu, từ chối cho ý kiến, cô gái nhìn lại nữ ảo thuật gia trên đài, khoe môi nở nụ cười lạnh, xoay mông đi về phía người đàn ông áo xám, quyến rũ kéo cánh tay của hắn: “Darling (anh yêu), tiền sinh Buonaparte đã đến.”

Khác với khoang thuyền chật chội ồn ào ở lâu một, tầng hai của du thuyền được bài trí càng thêm xa hoa, cũng càng yên tĩnh. Tại đây có mấy người đàn ông đang chơi bài, bên cạnh có mấy người đẹp tiếp khách, màn hình cực lớn treo lơ lửng trên sofa, có hai người đàn ông đang ngồi xem đua ngựa, tại cửa có sáu người vệ sĩ đang ân cần nói chuyện với khách tới, người đàn ông áo xám khoác tay người đẹp váy da báo đi tới: “Seven đã đến sao?”

“Mới đến!” Người đàn ông mặt dài đang trái ôm phải ấp ở bên quầy bar mở miệng: “Tên ấy trực tiếp dùng tàu chở dầu xa hoa của hắn mà đến, thật là kiêu ngạo!”

“Ai kiêu ngạo?” Một giọng đàn ông trầm thấp vang lên từ phía bên cầu thang khác, tất cả mọi người quay đầu, chỉ thấy một người đàn ông mặc áo sơ mi đen đi đến, mang kính râm cũng màu đen, trong tay mang theo một cô gái tóc vàng, váy dài màu hoa hồng, cực kỳ xinh đẹp.

Tiếng huýt gió dài đồng thời vang lên, người đàn ông mặt dài bên quầy bar lớn tiếng nói: “Thì ra là dẫn theo tiểu thư Sophie Na, khó trách hành trình trên biển lại lãng mạn như vậy.”

Tất cả mọi người đàn ông trên khoang thuyền đều đứng dậy bắt tay Seven thăm hỏi, sau đó lại ngồi xuống tiếp tục chơi bài hoặc xem đua ngựa. Seven cùng người đàn ông áo xám đều ngồi bên sòng bạc, người đẹp váy da báo dựa vào bên cạnh người đàn ông áo xám, vừa vận đối diện với Seven cùng Sophie Na, vì thế ánh mắt cô ta cô tình hoặc vô tình quyến rũ nhìn Seven. Seven vẫn chưa bỏ kính râm ra, không nhìn thấy gì, nhưng Sophie Na ở bên cạnh thiếu chút nữa đã không nhịn cười được.

Người đàn ông mặt dài không chơi bài, thỉnh thoảng ở bên cạnh chen vào: “Seven, tôi cho rằng anh muốn cưới công chúa Hà Lan, còn nghĩ anh sẽ mang Sophie Na tặng cho tôi chứ!”

“Bên cạnh tôi không có cô gái nào đẹp như Sophie Na vậy!”

“Khi tôi vừa vào du thuyền đã thấy được một người.” Một người đàn ông mang kính đột nhiên mở miệng.

“Sao? Xinh đẹp nhiều không?”

“Xinh đẹp đến.....” Người đàn ông híp mắt suy nghĩ, đột nhiên cười thật hạ lưu: “Xinh đẹp đến mức vừa thấy đã muốn lôi lên giường.”

Căn phòng thoáng yên lặng một chút đã bùng nổ, người đàn ông mặt dài kêu: “Cô gái nào? Trên thuyền này sao?”

Người đàn ông mang kính mắt gọi quản lý tới: “Đi gọi nữ bartender ở dưới lầu lên đây.”

Quản lý có chút khó xử: “Cô ấy chỉ là người làm việc tạm thời...”

Một tấm ngân phiếu bay ra: “Vậy mời cô ấy lên đây uống vài chén rượu.”

Qua mấy phút sau, từ cầu thang truyền đến tiếng bước chân, khí thế tựa hồ rất dào dạt, nghe thanh âm thế này nghĩ sao cũng không giống người đẹp, thế là một lần nữa mọi người đều mang tầm mắt tập trung ngoài cửa, lại nhìn thấy... Một cô gái toàn thân mặc đồ đen, cũng mang kính râm, hơn nữa là chiếc kính râm cực lớn, khuôn mặt hầu như bị che hơn phân nửa, không nhìn rõ dáng vẻ thế nào, nhưng mà không thể không thừa nhận, thật sự là rất kêu gọi, sự kêu gọi chảy ra từ bên trong. Cô chính là nữ ảo thuật gia khi này.

“Các vị muốn uống gì?” Cô gái dường như không nhìn một cái mà trực tiếp vào thẳng quầy bar hờ hững hỏi thăm, thái độ so với các ông trùm ở đây càng thêm kiêu ngạo hơn.

“Tôi muốn một li Whiskey nóng.”

“Martini.”

“Một ly Jeep Johnson.”

.....

“Rượu đen Nga.”

“Brandy.”

Cô gái ngẩng đầu sau đó nhanh chóng cúi xuống, bởi vì mang kính râm nên không thể đoán ra cô nhìn cái gì.

Động tác pha chế rượu của cô gái vừa có vẻ đẹp trai vừa tao nhã, càng thêm có sự gọi cảm kỳ dị, có thể khiến tim phụ nữ đập nhanh, đàn ông nhìn mà

lòng ngửa ngáy.

Một cốc lại một cốc rượu được quản lý tự mình đưa lên, cô gái pha chế xong rượu muốn đi thì người đàn ông mặt dài lại nói “Chao ôi, chao ôi”, cô bị vệ sĩ ngăn lại.

Người đàn ông mặt dài muốn duỗi tay kéo cô: “Tiểu thư, có thể nê mặt uống...”

“Bắt.”, Seven đặt cái cốc có chân dài lên bàn, mọi người kinh ngạc nhìn hấn, tay của người đàn ông mặt dài cứng đờ tại chỗ.

Lại thấy Seven đứng lên, chậm rãi tháo kính xuống, đi đến bên cửa, cánh tay dài ôm cô gái vào lòng, đem mặt cô nhìn về đại sảnh chậm rãi mở miệng: “Đề tôi giới thiệu với các vị, Chris, vợ của tôi.” Như là ném ra một trái bom, công phá xong thì chỉ còn lại một mảnh hoang tàn.

Không khí sau đó có chút kỳ quái, đặc biệt là người đàn ông mang kính, biểu tình rất lúng túng, vắn bài không bao lâu thì kết thúc, mọi người túm năm tụm ba tán gẫu. Seven ôm Chris ngồi trên sofa ở một góc, ôm cực chặt.

“Anh theo dõi em.” Cô nói thật lạnh lẽo rét buốt.

Hấn cười: “Bảo bối, anh muốn cho em bắt ngờ.” Hấn hôn chóp mũi của cô, không coi ai ra gì.

Cô quay đi, về mặt rất khinh thường: “Không cần ngại biện.”

Hấn tìm môi của cô muốn hôn, lại bị cô nhanh chóng dùng tay chặn lại, thấp giọng mắng hấn: “Anh điên sao? Ở đây có nhiều người như vậy!”

Hấn càng ôm cô chặt hơn một chút: “Tàu chở dầu của anh đã cập bến, ở chỗ này đợi anh một hồi, sau đó chúng ta đi.”

Sau khi Seven rời khỏi, Chris ôm cốc đồ uống ngồi trên ghế sofa, người đàn ông mặt dài can đảm tiến tới: “Chị dâu, hai người kết hôn khi nào vậy?”

“Không biết.”

“..... Cô chắc vẫn chưa biết tôi? Tôi là Charles, tại Mỹ có mở sòng bạc làm ăn, đôi khi buồn buồn thì chơi luôn cả phim giáo dục giới tính.”

Chris không tự giác mà di chuyển thân thể ra xa một chút, Charles cười hi hi: “Tôi giới thiệu với cô một chút, cô nhìn nhé, hai người đang nói chuyện với Seven, người mập hơn gọi là Nguyễn Tương, buôn bán là Đông Nam Á, áo sơ mi xám là Mikhail, quý tộc Nga, buôn bán vũ khí đạn dược, người đeo kính bên kia gọi là Phở Lâm...”

Chris dần nhận thấy điểm không bình thường: “Các anh tụ họp ở nơi này sao?”

“Đúng, hội nghị thượng đỉnh của thế giới ngầm, hai năm một lần.”

Khóe miệng Chris nhếch lên, nhanh chóng hỏi: “Khi nào thì định ra thời gian địa điểm?”

“Tại hội nghị trước đó.”

Khóe miệng Chris lại nhếch lên.

Khi Seven bung ly rượu trở về thì trên ghế sofa chỉ còn Charles mặt dài: “Cô ấy đâu?”

“Không biết.” Charles buông tay lắc đầu.

Seven đen mặt.

Đêm khuya, Seven cùng Sophie Na trở lại tàu chở dầu của mình thì thấy Wells đến chào đón: “Tiên sinh, nghe nói tiểu thư Chris cũng ở Cairo, cần tìm cô ấy đến không?”

“Không cần.” Mặt Seven lạnh như băng ném ra hai chữ, để lại Wells cùng Sophie Na nhìn nhau.

“Sao vậy?” Wells nhún vai.

“Giống như lại bị đá.” Sophie Na cũng nhún vai.

Mở cửa phòng ngủ ra, khi tay chuẩn bị bật đèn thì tự dừng dừng lại, trời sinh Seven đã có sự miễn cảm khác thường đối với nguy hiểm. Hấn yên lặng đi vào phòng ngủ và rút súng ra, thần kinh căng thẳng, mãi đến khi thấy trên giường ngủ...

Hấn thu súng, mở lên ngọn đèn nhân nhật ở đầu giường, mí mắt của cô hơi lay động, mở ra một đường nhỏ nhìn hấn, mơ hồ than thở một câu: “Mới trở về a.” Lật người lại ngủ tiếp.

Hấn đứng tại chỗ, đột nhiên cảm thấy tức giận cũng không phải mà đau cũng không phải.

Buổi tối uống quá nhiều rượu, hắn nghiêm túc tẩy rửa mùi rượu toàn thân rồi mới lên giường. Cô đang ngủ nên rất ngoan, tự động nhúc nhích bản thân, lại đang mặc cái áo sơ mi của hắn nên toàn bộ bắp đùi lộ ra, hơn nữa rất không ngoan ngoan mà gác lên eo hắn.

Bàn tay to lớn vói vào trong cổ áo của cô, chạm đến ngực mềm mại, sự khô nóng nhanh chóng lan xuống bụng, đại khái cô cũng đã quen với động tác này nên chỉ tỉnh té rên lên hai tiếng, sau đó tiếp tục cọ xát trong lòng hắn rồi ngủ.

Hắn cười đến vui vẻ, hôn trán của cô, bảo bồi ngủ cho tốt để có sức.

Đồng thời vào lúc đó, ở khách sạn Winter Palace của Cairo, một cô gái mặc áo gió màu nâu đi qua hành lang u ám của khách sạn, lặng yên vào một căn phòng.

Trong căn phòng cô tiến vào nháy mắt đã sáng đèn, vẫn là người đàn ông mặc quần áo trắng, tựa vào bên cửa sổ, lẳng lặng nhìn cảnh đêm xa xa của sông Nile.

“Daniel, hôm nay em mới biết anh cũng khí chất u buồn của mấy nhà thơ.” Cô gái cởi áo khoác, bên trong không phải là váy da báo mà là trang phục chiến đấu.

Daniel không thèm để ý, cô gái thu lại biểu tình trào phúng: “Washington gọi anh trở về.”

“Tôi biết.”

“Anh đương nhiên là biết, chỉ là không tuân thủ mệnh lệnh thôi.” Cô gái cười lạnh đi đến chỗ Daniel, bỗng nhiên từ phía sau ôm lấy hắn, tay trái dán lên ngực hắn: “Trái tim của anh bị cô gái kia đào đi rồi sao? Không biết bản thân đang làm gì?”

Daniel kéo tay của cô ra, tránh sự đụng chạm: “Tôi biết bản thân đang làm cái gì.”

“Nga? Bao gồm cả việc uống giấm chua của nữ tặc, suýt chút nữa bị mafia xử lý sao?”

“Việc này tôi sẽ báo cáo trực tiếp với cấp trên.”

“Vô dụng, bọn họ đã không còn tin tưởng anh, anh hiện tại nhất định phải trở về.”

“Cô có thể đi.”

Cô gái cười lạnh một tiếng tựa vào cạnh cửa sổ, trong mắt có sự tàn khốc: “Em phát hiện cái này trong tủ sắt của anh.” Lòng bàn tay mở ra, bên trong là một cuộn băng ghi hình: “Cây đàn violin bị mất trộm ở Vienna, động tác trộm đồ của cô ấy quả thật rất đẹp, khó trách lại khiến anh mê đảo.”

Đi vài bước, Daniel đã nắm chặt tay neho mắt lại: “Cô muốn thế nào?”

Cô gái giả vờ vô tội chớp chớp mắt: “Em không rõ, vì sao anh có chứng cứ lại không nộp lên, hoặc là...” cô gái bước tới gần Daniel: “Anh nên đưa cô ấy nhìn rồi uy hiếp cô ấy lên giường với anh.”

Đôi tay của hắn muốn đưa qua bắt lấy cổ tay cô, cô gái sớm có chuẩn bị đã tránh đi, hai người đánh nhau một vài phút trong phòng khách sạn, bởi vì rất quen thuộc với đối phương mà không phân thắng bại, cuối cùng cô gái nhào vào lòng Daniel: “Daniel vô dụng, anh cho rằng em không có chuẩn bị bảo lưu sao?”

Thân thể Daniel cứng đờ: “Cô muốn thế nào, Lisa?”

“Anh trở về Washington, nơi này giao cho em”

.....

“Đừng ngang ngược! Nếu không trở về bọn họ sẽ xử lý anh!” Lisa ngẩng đầu, trong mắt hiện lên vẻ nôn nóng: “Em sẽ giúp anh bảo vệ bí mật, chỉ cần anh nghe lời bọn họ trở về nhận sự điều tra.”

“Ngay cả em anh cũng không tin sao? Vì cô gái ấy?” Đôi mắt Lisa dần lạnh.

Daniel không có biểu tình gì mà khóa tầm mắt của cô: “Tôi trở về.”

Lisa rốt cục tươi cười hôn lên đôi môi lạnh như băng của Daniel...

Trong căn phòng có ánh sáng nhẹ nhàng, cô vẫn ở trong lòng hắn ngủ ngon giấc, lòng bàn tay vì xoa nắn quá lâu mà thấm ướt mồ hôi, tron nhẵn không cầm nắm được. Có lẽ vì ngủ rất thoải mái nên khuôn mặt của cô rất đáng yêu, đầu hơi ngẩng lên, môi hơi mở ra khiến hắn không còn cách nào để nhắm nạy nữa.

Nâng thân thể của cô lên, nhẹ nhàng hôn lên khuôn mặt, lưu luyến môi hồng, đầu lưỡi nặng nề vói vào chạm lưỡi của cô, cô “ngô” một tiếng tránh mặt đi, tiếp tục ngủ.

Lấy tốc độ dọa người mà coi bỏ từng cục áo sơ mi, thân thể tuyết trắng từng chút lộ ra, thuần khiết quyến rũ hiện ra trước mắt hắn, trong lỗ mũi có một luồng khí nóng nhanh chóng chảy xuống, quả thật là đã rất lâu hắn không chạm vào cô.

Từ cổ hôn xuống, ngay cả hắn cũng bội phục sự kiên nhẫn của bản thân, lúc này mà vẫn có thể dịu dàng như vậy. Cô xoay vặn thân thể, lông mày hơi nhăn lại, sắc mặt càng lúc càng đỏ, hô hấp cũng trở nên nhanh hơn, nhưng vẫn không tỉnh.

Tách hai chân dài của cô ra, nâng lên cái mông nhỏ, vùi đầu vào hôn, cô chợt kẹp chặt hai chân rồi tỉnh lại.

“Seven?” Hồ đồ lơ mơ, cô nhìn thấy thân thể trần truồng của mình, hai chân bị hắn gác lên vai, thì ra không phải là mơ... Máu dồn lên mặt, cả người xụi lơ, chút sức lực cũng không có, đành phải dẫu môi lên nũng nịu nói: “Anh là đồ vô lại.”

Rốt cuộc hắn không nhịn được nữa, dục vọng thừa cơ hội tiến vào, cô khê rên một tiếng, đuôi tay bám vào vai hắn, hắn cúi đầu hôn cô thật nóng bỏng, cười ở bên tai: “Đúng, anh chính là đồ vô lại.”

Dây dưa như thế, trước ăn trưa một lần, khi tắm rửa một lần, màn rèm cửa sổ thật dày che khuất ánh sáng, trong căn phòng u ám tràn đầy hơi thở tình triêu. Cô giạng chân ở trên eo hắn, hai vai nghiêng về sau, cánh tay chống vào đùi của hắn, nhắm mắt rên rỉ tình tẻ. Hắn nằm ngửa trên giường, đỡ lấy bờ eo đông đưa mềm mại của cô, một bàn tay khác vuốt ve thân thể động tình, đầu vai nhắn mịn, khuôn ngực xinh đẹp, mông tròn nhỏ, tất cả của cô đều khiến hắn mê muội.

Sau một trận co rút thân thể của cô mềm xuống nằm trên người hắn, hắn ôm cô trong ngực, nâng cằm cô lên hôn, xoay người đè cô xuống, dục vọng lui ra, ngón tay thay thế chăm sóc.

“Không cần.” Cô lại ở trong lòng hắn lú lú rú rú ngẩng đầu.

“Hư ~~~~~” Hắn hôn môi cô: “Bảo bối, em không ngoan.”

“Ô ô ô ô ô ~~~~~ Không cần ngoan. Muốn ngủ giấc.”

“Bảo bối.....”

Mí mắt đỏ đỏ vén lên, con mắt lượn lờ hơi nước: “Muốn ngủ một giấc.”

Lại là một buổi hoàng hôn, trời chiều trên mặt sông xuất hiện những tia sáng, xuyên qua cửa sổ thủy tinh bắn vào nhà, chiếu vào một mảnh hỗn độn trên giường. Cô gái yếu đuối nằm bò trên giường, chân mềm kéo lên đến eo, giữa tư lạ màu đen lộ ra cái lưng tuyết trắng trần truồng cộng thêm những dấu hôn đỏ tươi.

Seven từ trong buồng tắm bước ra, thay cô kéo chăn lên, nằm nghiêng bên cạnh, lẳng lặng nhìn cô... Mãi đến khi chiều tà lặn hoàn toàn, khuôn mặt của cô đã nhìn không rõ, hắn nhẹ nhàng sờ lên khuôn mặt của cô: “Tình sao? Nên ăn cơm.”

Cổ họng của cô lảm bảm một tiếng, không nói chuyện.

Nhìn thấy cô dửng dưng vô lực, hắn nắm tay của cô lên để bờ môi, hôn chiếc nhẫn: “Cuối tuần chúng ta trở về Roma kết hôn.”

Cô vẫn không có phản ứng.

“Em không nói chuyện chính là đáp ứng.”

Cô rầu rĩ cười một tiếng, dịu dàng nói: “Đừng quá đáng.”

Hắn cười ôm cô vào trong ngực của mình, cầm lấy quần lót đầu giường giúp cô mặc vào, sau đó mang áo ngực, hắn nhìn không được mà cắn vào ngậm vào bộ ngực sữa, ôm trong ngực chán rồi mới thả cô ra. Cô bị hắn làm loạn mà tỉnh hơn một nửa, sau khi rửa mặt đi ra thì thấy hắn đã mặc quần áo chỉnh tề, lễ phục đuôi én màu đen làm nổi bật thân hình thon dài, cô rất lưu manh mà huyết sáo.

Hắn dắt tay cô ra cửa đã thấy Sophie Na, váy dài lễ phục mà vàng nhạt, trên ngực đính đầy ngọc trai, cực kỳ phù hợp với lễ phục của Seven. Lông mày của cô nhăn lại một chút, sau khi hắn đưa cô ngồi lên bàn ăn thì hôn vào trán nói: “Anh đi tham gia một buổi yến tiệc, em ăn xong thì trở về ngủ trước.”

Cô cúi đầu không lên tiếng, hắn không lập tức rời khỏi mà ôm eo của cô nói nhỏ bên tai: “Ghen tị sao?”

Đột nhiên cô ngẩng đầu nhìn về phía hắn tươi cười, mở một cái lên môi hắn: “Em chờ anh trở về.” Cô dịu dàng lại biết điều khiến trong lòng hắn nao nao.

Sau khi tham gia xong tiệc tối, trên đường trở về Seven luôn nhìn đồng hồ, cả tối không có tin tức gì truyền đến, chứng tỏ cô không bỏ chạy, điều này lại khiến hắn có chút bất ngờ.

Trở lại tàu chờ dầu, thứ đầu tiên ghéhôn đón hắn lại là một tờ hóa đơn thanh toán, đại khái nhìn qua một lần thì thấy nhiều thứ linh tinh, có quần áo, mũ nón, giày dép, con có sữa tắm, mấy đĩa CD, giá trị xa xỉ. Seven ký hóa đơn lại rất vui vẻ, thậm chí Wells ở bên cạnh còn nhìn thấy hắn tươi cười, hơn nữa là cười rất ngọt ngào thỏa mãn, thế nên Wells nghi ngờ mình đang nhìn thấy ảo ảnh.

Căn phòng đèn được sáng trung, tất cả ngọn đèn đều bật, truyền hình mở rất lớn cảm giác thật náo nhiệt, trên màn hình là một nhân vật mặc đồ cổ trang

Trung Quốc lúc ẩn lúc hiện. Cô đang ngồi trên ghế sofa xem ngon lành, thỉnh thoảng còn cười ra tiếng, đối với sự xuất hiện của hân xem như không nhìn thấy.

Hân đi qua hôn lên trán của cô, sau đó thay quần áo tắm rửa, y phục trong phòng quần áo của hân bị người ta đẩy sang một bên, hơn một nửa còn lại đều là đồ của cô, thật là không khách khí, không khách khí đến mức khiến hân thấy thích thú.

Sau khi tắm rửa xong hân không đi đến bên cạnh cô mà mở một chai rượu đỏ từ năm 84 trong quầy bar, ngồi trên cái ghế cao nhìn cô, nhìn xuyên qua cả cái áo sơ mi màu đen bằng lụa, cánh tay vòng ra sau lưng khiến hân thiếu chút nữa đã phun hết rượu.

Vốn dĩ cái áo sơ mi bằng lụa ấy chỉ cài một nút ở ngực, theo động tác của cánh tay cô nên vạt áo bị vén lên, cái bụng bằng phẳng lộ ra hoàn toàn, màu đen làm nổi bật cái bụng như tuyết mùa đông, mà quần lại thấp eo, cái háng tinh xảo nửa ẩn nửa hiện, kêu gọi khiến người ta phun máu.

Hân sững sờ hơn nửa ngày không nói chuyện, lại gặp cô nghiêng khoe mắt nhìn hân, nhếch môi cười như không cười: “Quần áo của em đẹp lắm sao?”

Giọng của hân thật rõ ràng: “Đẹp lắm.”

Cô cười, chân dài đặt trên bàn trà, tùy ý cong lên tư thế kêu gọi, đôi chân thon dài bọc quần đen ở dưới không kiêng nể gì mà dụ dỗ, nhếch chân cho hân nhìn: “Giày của em đẹp không?”

Hân nheo mắt nhìn cô không nói chuyện.

Không được đáp lại, cô mấp máy môi, nghiêng đầu: “Dáng vẻ của em xinh không?”

Hân đặt chén rượu xuống, không rên một tiếng đi qua, cúi xuống hôn cô, muốn đem cô ngón sạch, bàn tay lớn ở trên bụng của cô chăm sóc, cô ngẩng cổ triển miên cùng hân, rồi khi hân ngừng một hơi thở thì đẩy hân ra nói: “Stop!”

Giống như bị một chậu nước lạnh hắt xuống dưới, hân hơi khựng người thở gấp, chống đỡ đôi tay bên tai cô, cự ly rất gần, nhìn khuôn mặt của cô khi này còn là yêu tinh thì giờ đã biến thành nữ vương, nữ vương lấy một ngón tay chọc vài vai hân, đẩy hân ra, đứng lên trở về phòng ngủ, không thèm ngo hân một cái mà nói: “Đêm nay anh ngủ ở sofa.”

“Bảo bối?”

“Tự kiểm điểm.” Cửa “ba” một tiếng đóng lại.

Người đang tức giận thì rất khó ngủ, Chris ở trên người xoay qua xoay lại vài lần thì rút ra kết luận này, đặc biệt còn nằm trên giường có hương vị của hân. Khóa cửa nhẹ nhàng kêu “răng rắc”, đúng lúc này cô ném cái gối tới, hân cười áp ứng càng khiến cô tức giận, rống với hân: “Đi ra!”

“Phòng này là của anh.”

Cô lập tức xoay người đứng lên thay quần áo, áo ngủ còn chưa kịp cởi ra đã bị hân ôm vào ngực: “Bảo bối, tự kiểm điểm không thể giải quyết vấn đề, không bằng...” Hân chống lên trán của cô, cho cô nhìn thấy rõ sự mờ ám trong mắt hân: “Để anh yêu em thật tốt một lần được không?”

Quả đắm rơi xuống trên người hân, cô dùng hết sức lực mà đánh hân, hân buông lỏng cơ bắp toàn thân cho cô đánh, đặt cô trên giường, hôn lên cái háng xinh đẹp, sự quấy nhiễu của cô với hân chẳng thấm vào đâu, quần áo ngủ bị kéo xuống, hai chân cũng bị cưỡng ép mở ra, cô biết phản kháng cũng vô dụng nên nắm chặt áo ngủ của hân: “Chúng ta nói chuyện.”

Hân hôn một chút đùi trong mềm mại, đưa một ngón tay vào trong: “Nói chuyện gì?”

Cô cắn răng hút không khí, nắm chặt vai hân quay mặt đi không nhìn hân: “Anh, anh đi ra ngoài trước.”

Hân vuốt tóc trên trán cô, sau đó hôn lên môi tròn bóng: “Bảo bối, thật chặt.” Vừa lòng phát hiện được sự run rẩy của thân thể cô, ngón tay của hân càng dùng sức, may mắn là cô không để móng tay, hân nghĩ.

“Chuyện đêm nay khiến em rất tức giận, hi vọng sau này không xảy ra nữa.” Lời đối thoại này vốn dĩ nên có khí thế, nhưng dưới tình huống này thì trái ngược lại, mặt của cô đều đỏ hết lên.

Hân hôn hít gò má của cô, từng chút từng chút dịu dàng, ngữ khí lại không thể bỏ qua: “Trong trường hợp thế này thì không thể dẫn em đi, sau này cũng không.”

Cô rất rõ dụng ý của hân, chỉ là không thể không tức giận: “Nhưng cô gái khác thì không được.”

Hân nhú mày nghĩ một chút, cười nói: “Tốt, sau này ai cũng không dẫn đi.” Xoa cái mũi nhỏ của cô: “Vừa lòng chưa, bảo bối của anh?”

Cô dẩu môi hừ một tiếng, hân chậm rãi rút ngón tay ra, cô lập tức quay đầu nhìn hân: “Còn có chuyện muốn nói.”

“Ừ?”

Mặt cô đỏ rực, mắt sáng lấp lánh, nghiêm túc nhìn hân mở miệng: “Từ giờ trở đi: anh chỉ có thể đối tốt với một mình em, chỉ được sủng em, không được

lừa em; đáp ứng mọi chuyện em yêu cầu, em muốn thì anh phải làm được; mỗi câu nói với em đều phải thật lòng. Không được lừa em, mắng em, phải quan tâm đến em; người khác bắt nạt em thì anh phải là người đầu tiên giúp em; lúc em vui về anh cũng phải vui về, lúc em không vui về thì anh phải chọn cho em vui về; vĩnh viễn đều thấy em xinh đẹp; trong mơ cũng phải nhìn thấy em; trong lòng chỉ được có mình em.”

Hắn sững sờ nhìn cô vài giây, sau đó cười: “Nếu làm như vậy anh được lợi gì?” Dục vọng của hắn chống đỡ nơi non mềm ướt át, cô cuống quýt ngăn cản lại: “Anh còn chưa đáp ứng!” Nhưng sao có thể ngăn cản, hắn gắng sức một cái đã tiến vào...

Lần này đến phiên cô sững sờ nhìn hắn vài giây, đột nhiên ngoài dự đoán của mọi người mà “oa oa” một tiếng khóc ra: “Anh bắt nạt em!”

Hắn thật sự đang bắt nạt cô, vừa hôn nước mắt cuộn cuộn chảy ra không ngừng của cô vừa lụt động, cuối cùng cũng kết thúc một lần, hắn dịu dàng hôn cô: “Từ giờ trở đi, anh chỉ sủng một mình em, không lừa em. Đồng ý với mọi yêu cầu của anh, em muốn gì anh đều làm cho em. Mỗi câu nói với em đều là thật lòng. Không bắt nạt em, không mắng em, luôn tin tưởng em. Có người bắt nạt em anh sẽ nhảy ra đầu tiên. Em vui về anh sẽ cùng em vui về, em không vui anh sẽ dỗ em vui. Vĩnh viễn cảm thấy em xinh đẹp nhất, nằm mơ cũng thấy em. Trong lòng anh, vĩnh viễn chỉ có một mình em...” Hắn hôn môi của cô: “Anh yêu em.”

Nói xong đã phát hiện cô không còn khóc, ánh mắt vô tội ngây ngốc nhìn hắn, sau đó cô hạ mắt xuống, chắc là muốn cười nhưng có chút ngại ngùng nên cắn chặt môi dưới: “Nói hoàn phát hiện nàng đã sớm không khóc, vô tội ngây ngốc nhìn hắn, sau đó hạ xuống con mắt, nghĩ cười khả năng lại có điểm ngại ngùng, thế là cắn chặt môi dưới, “Anh học ở đâu ra vậy?”

“Anh nói theo em.”

“Nga.” Cô cúi đầu thấp xuống, dáng vẻ thẹn thùng e lệ thật khiến người ta chết đuối, ngón tay dùng sức nắm lấy bờ vai của hắn, được ở cùng với người yêu thương nhất trên đời là một việc rất tuyệt diệu.

Sắc trời đã mờ tối, từ chiếc loa to truyền ra tiếng kinh Coran khắp thành phố Cairo, Seven mở to ánh mắt, lẳng lặng nhìn một thân ảnh nhảy từ cửa sổ vào, sau đó nhanh chóng chạy đến phòng thay đồ. Đợi khi Chris thay xong trang phục đi đến bên giường thì cô đã thấy Seven ngồi dậy.

“A a.” Chris cười gượng hai tiếng, chậm rì rì bò lên giường: “Anh tỉnh rồi.” Cô chui vào trong chăn nheo mắt lại, thật ấm.

“Nhìn anh thật mệt mỏi.” Lời còn chưa dứt, cả người đã nhào vào trong lòng hắn, thân thể lạnh như băng còn dính chút sương mai ẩm ướt, bắt lấy cánh tay hắn ôm ngang qua hông cô: “Mệt mỏi quá, anh xoa bóp đi.”

Thế là hắn cúi nửa người xuống, ôm cô vào trong ngực, xoa nắn cái chân dài tinh tế, cô được xoa bóp thoải mái nên từ mũi vang lên những tiếng “hừ hừ”, thân thể hai người dán chặt vào nhau, nhất định cô cũng cảm giác được dục vọng của hắn nhưng vẫn tiếp tục không kiêng nể gì mà cọ xát trong ngực hắn, đại khái cô đoán lúc này hắn sẽ không đụng vào cô, bởi vì cô mới đi “làm việc” trở về, thật sự rất mệt mỏi.

Seven yên lặng thờ dài, cảm nhận thật sâu sắc việc nuôi con gái không dễ dàng gì, đặc biệt là với những người không biết nghe lời, rõ ràng biết cô làm chuyện không nên làm nhưng sùng ái quá mức khiến hắn không nỡ rầy la... Thật là quá cưng chiều rồi.

Thừa dịp cô đang mơ màng màng sắp ngủ thì hắn tranh thủ lừa gạt cô: “Ngày mai anh phải lên đường đến Moscow, em có đi cùng không?”

“Không muốn, lạnh lắm.”

Thì ra trong lúc cô mơ màng cũng không thể lừa gạt được, hắn lấy lui làm tiến: “Vậy em trở về Roma chờ anh chứ?”

“Nhà em ở Hague.”

Im lặng nửa khắc, hắn thờ dài, hôn trán của cô, cô gái không tìm không phổi kia đã uốn người ngủ say trong lòng hắn.

Sau trưa cô tỉnh lại, nghĩ lại đây là ngày cuối cùng ở Cairo nên muốn hắn dẫn cô đi chơi, hắn đương nhiên vui vẻ nhận lệnh, nhưng vì buổi chiều có một cuộc họp ngắn nên hắn để cô chờ ở đại sảnh khách sạn một chút.

Trước khách sạn có một con đường, đối diện chính là chợ Khan – el – Khalili [6] nổi tiếng, ở nơi đó có những người dân địa phương trùm kín đầu, cũng có du khách ngoại quốc mang ba lô trên vai, nhốn nhúa nhốn nháo rất náo nhiệt, cô đang đợi cũng thấy chán nên chạy qua phố đối diện.

Ban ngày thành phố Cairo có màu xám, có lẽ là do nó rất gần sa mạc, cát bụi bao phủ cả thành phố, nơi nơi đều u tối, cho nên khi Mikhail ra khỏi khách sạn liếc mắt đã nhìn thấy thân ảnh mỹ lệ ở đối diện. Áo thun thuần trắng, quần yếm cao bồi màu lam nhạt, trên vai cùng trên lưng có trang trí một con dê cùng một con chó nhỏ, ôm đang ôm một cốc nước trái cây màu cam, tro bụi cũng không thể dính vào người cô để cướp đi sự sạch sẽ, cả ngã tư đường đều bao quanh sự bừng sáng của cô.

Mikhail do dự rất lâu mới dám xác định cô chính là cô gái mình gặp trên du thuyền đêm hôm đó, kêu gọi cùng thuần khiết, thật khó tin lại là một người.

“Phu nhân Buonaparte, xin chào.”

Chris lúc này đang xoay người nhìn một bức họa, sau một lúc mới phản ứng lại, quay đầu nhìn người đàn ông: “Kêu tôi sao?”

Người đàn ông có mái tóc vàng nhạt khẽ mỉm cười, gật nhẹ đầu, động tác rất tao nhã: “Xin chào, tôi nghĩ ba ngày trước chúng ta đã gặp nhau, tôi là Mikhail, bạn làm ăn với Buonaparte tiên sinh.”

“Xin chào.”

Chris lại cúi đầu nhìn bức tranh, cô cho rằng chào hỏi với người xa lạ như thế là đủ lễ phép ân cần để kết thúc, nhưng hiển nhiên đối phương không nghĩ như vậy. Mikhail tiến sát vào nửa bước giống như đang nhìn kỹ bức tranh hơn nhưng thật ra là nhìn cô. Cô quay mặt đi, làn da trắng nõn như sữa bò, thật khiến người ta muốn kiểm tra sữa bò và tơ lụa có giống nhau hay không. Càng muốn hôn một cái, kiểm tra xem có thơm mềm như sữa bò không.

Người bán hàng thừa cơ chào hàng: “Đây là bức tranh miêu tả những câu chuyện tình yêu của nữ hoàng Cleopatra, rất thích hợp để làm quà tặng cho người yêu.”

Chris cười một chút, Mikhail nói hần muốn.

Chris nhìn người bán hàng đóng gói bức tranh, có chút nuối tiếc khi bị người ta mua mất, Mikhail lại cầm bức tranh đưa đến trước mặt cô: “Cô rất thích nó.”

Chris lại cười một chút, xoay người nhìn khách sạn ở phố đối diện: “Hội nghị kết thúc rồi sao?”

Mikhail yên lặng thu cánh tay về: “Buonaparte thật sự là người đàn ông rất có mị lực, tôi đã từng có người bạn gái sau khi gặp hần thì mất hồn mất vía rồi trở thành tình nhân của hần.”

“Ừ, rất đúng.” Chris thập phân tán đồng khẽ gật đầu: “Dáng vẻ đẹp trai lại có tiền.”

Mikhail nhìn cô một cái, đúng lúc đó người đàn ông “dáng vẻ đẹp trai lại có tiền” xuất hiện cùng với “bạn gái” của Mikhail.

Seven cùng Mikhail có chút chuyện muốn nói thế là hai người uống trà chiều bàn luận về kho vũ khí ở Moscow, không kiêng dè gì với phụ nữ, phụ nữ cũng có đề tài của mình, bạn gái Mikhail là Lisa hỏi Chris: “Đêm qua Cairo mất bị mất trộm một cây gậy vương quyền của nữ hoàng Cleopatra, cô có nghe nói không?”

Chris lắc đầu, Lisa lại nói: “Nghe nói là CL làm, cũng đúng, những chuyện thế này trừ cô ấy ra thì ai có thể làm?”

Chris cười cười, Lisa cũng cười cười.

Hai người đàn ông nói xong chính sự, Mikhail đề nghị cùng nhau dùng bữa tối, Seven từ chối: “Xin lỗi, thời gian đêm nay chỉ thuộc về tôi cùng vợ của mình.”

Lời này hàm xúc rõ ràng, Chris nhu nhược tức giận đỏ mặt trong lòng Seven, khuôn mặt phấn hồng cúi đầu lại ngồi nghiêng nên lọt vào mắt Mikhail ở đối diện. Hần nhớ đến lời nhận xét của Phó Lâm về cô, hiện tại dục vọng đang hừng hực thiêu đốt lòng hần, nhưng hần chỉ ôm bạn gái của mình đứng dậy, rất phong độ mà nói lời tạm biệt, hẹn gặp lại tại Moscow.

Bữa tối Seven cùng Chris đi ăn cá nướng và uống bia đá, quần áo của hần cùng với khung cảnh sơ sài ở xung quanh rất không phù hợp, bị cô giễu cợt nhưng hần vẫn chăm sóc cho cô ăn uống, cuối cùng cô cũng có lương tâm lấy từ trong túi áo ra một sợi dây chuyền, cười như tên trộm có chút thẹn thùng: “Hình như em còn chưa cho anh cái gì.”

Dây chuyền là một mảnh đồng khắc hình con đại bàng, là cô mua trong một cửa hàng ở chợ Khan – El – Khalili, làm bằng thủ công rất tinh xảo, cô tự mình mang giúp hần, hần nâng miếng đồng khắc con chim ung lên hôn một cái khiến cô cũng đỏ mặt.

Sau khi ăn cơm Seven đi tính tiền thì có một bé trai chạy tới đưa cho Chris một lá thư: “Bên ngoài có một cô gái nhờ cháu giao cho cô.” Chris rút tấm hình ra thì sắc mặt thay đổi, nhanh chóng đuổi theo bé trai: “Cô ấy còn nói gì không?”

Bé trai vrun tay, Chris cho nó ít tiền nó mới nói: “Cô ấy nói, nếu cô có hứng thú thì có thể đến Moscow giao dịch với cô ấy.”

Seven tính tiền xong đã thấy Chris đứng ở cửa, hần kéo cô vào trong ngực: “Sao vậy bảo bối? Sắc mặt của em không tốt.”

“Không có chuyện gì, chắc là do mới uống rượu lại ra gió thôi.”

Thời gian ban đêm thuộc về nhau đương nhiên không thể thiếu những lần triền miên, Seven nghĩ đến thời gian ly biệt sắp tới nên tàn nhẫn muốn cô hơn, Chris cũng dị thường mà phối hợp, chấp nhận yêu cầu không có chừng mực cả đêm của hần.

Sáng sớm ngày hôm sau, lúc Wells không thể không đến cửa nhắc nhở hành trình, Seven vẫn ôm chặt Chris không buông tay: “Bảo bối, bảo bối ngoan, đi Moscow với anh.”

Cô ôm lấy hần hồi lâu nhưng vẫn không nói chuyện.

Chờ hần ôm đã rồi cuối cùng cũng hôn lên trán của cô: “Ngao ngoãn ở Hague chờ anh.” Nhắc chân chưa bước ra khỏi cửa đã bất ngờ bị cô ôm lấy từ sau, hần vừa mừng vừa sợ kêu mấy tiếng Chris, cô lại yên lặng, yên lặng gọi hần một tiếng, Seven.

Chú thích:

[1] Papeete: là thủ phủ của Polynesie thuộc Pháp. Đây cũng là thành phố chính của đảo Tahti ở Thái Bình Dương.

[2] Bảo tàng Metropolitan: Metropolitan Museum of Art (viết tắt là the Met) là một trong những viện bảo tàng mỹ thuật lớn nhất của Hoa Kỳ, đặt tại trung tâm Thành phố New York.

[3] Biển đỏ còn gọi là Hồng Hải hay Xích Hải có thể coi là một vịnh nhỏ của Ấn Độ Dương nằm giữa châu Phi và châu Á.

[4] Ốc đảo sông Nile: từ dùng để chỉ Cairo của Ai Cập, nơi có sông Nile chảy qua và được bao quanh bởi sa mạc.

[5] Thần mặt trời Atum: Atum là vị thần quan trọng nhất trong thần thoại cổ Ai Cập, ở đây là chỉ thần mặt trời.

[6] Chợ Khan – El – Khalili: là khu chợ nổi tiếng nhất thế giới của Ai Cập về các mặt hàng thủ công và mỹ nghệ.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Trộm CL* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Moscow – Thiêu đốt

Edit: Nguyệt Sắc

* Moscow (moskva) (phiên âm Mát-xcơ-va), ngày nay là thủ đô của Liên bang Nga, nằm trên bờ sông Moskva, giữa lưu vực của hai con sông lớn là Volga và Oka, có diện tích 878,7 km² thuộc khu Trung tâm Nga. Các địa điểm, địa danh lịch sử nổi tiếng nhất của Moskva phải kể đến là: điện Kremlin (Кремль) trụ sở của Nhà nước Liên bang Nga, bên cạnh nó là Quảng trường Đỏ (Красная площадь), nhà thờ lớn Vasily Blazhenny (храм Василия Блаженного) với mái vòm hình củ tỏi.

Trời chạng vạng, đoàn tàu màu đỏ chậm rãi tiến vào nhà ga Moscow, giống như đang nghênh đón khách đến, bầu trời u ám lúc này lại tung bay những bông tuyết, giống như lông ngỗng bay lơ phơ lất phất rơi xuống phủ kín cả nền gạch của quảng trường Đỏ [1], hóa thành nước vài giây sau đã không thấy nữa.

Trời cảnh lúc càng về chiều, xung quanh Quảng trường Đỏ rực rỡ ánh đèn không biết đã được thắp sáng từ khi nào. Đèn được sáng trưng trên gác chuông của điện Kremlin [2], đoàn người kéo dài ở phía tây của nhà thờ Basili [3], thành phố cổ xinh đẹp hoa lệ này về đêm vẫn thật rực rỡ.

Phía đông của Quảng trường Đỏ là một trung tâm thương mại, giờ phút này cũng đèn được sáng trưng, trước cửa hiện là phong cách điển hình của Nga, có một cô gái đứng một mình thật lâu, cô mặc áo lông lớn màu trắng, quần bò màu đen, ủng ngắn da dê màu đen, trên đầu mang một chiếc mũ len tròn màu trắng, che hai cái lỗ tai, cả người trong rất ấm áp. Nhưng hình như cô vẫn rất lạnh, đôi tay bỏ trong túi áo, không ngừng nhảy lên nhưng vẫn lạnh như trước.

Có một vị phụ nhân trung niên nhìn thấy không nỡ thì dùng tiếng Nga pha trộn thêm tiếng Anh cùng với dùng tay chỉ cho cô ở lâu ba có một quán trà và cửa hàng bán đồ ăn, có thể lên đó uống chén trà cho ấm. Cô gái ngẩng đầu, kéo chiếc mũ trắng xuống thấp để lộ ra khuôn mặt trắng nõn lúc này đã hồng hào, cái mũi vì lạnh mà đỏ ửng, tươi cười lại rất ấm áp, cô nói cảm ơn, cô đang chờ người.

Lại gần một phút nữa đi qua, một chiếc xe Mercedes màu đen dừng trước trung tâm thương mại, một cô gái có màu da lúa mạch cao gầy xuống xe, bên ngoài cái váy lễ phục dài màu vàng nhạt chỉ có cái áo lông cáo màu bạc, cô dắt tài xế vài câu rồi rời xe, đạp giày cao gót lạnh lạnh mà đi tới, trang phục không phù hợp với hoàn cảnh thế này khiến nhiều người để mắt.

Cô dừng lại trước mặt cô gái áo trắng kia cười nói: “Ngại quá, mới ở nhà hát kịch ballet ra, tiểu thư Chris đợi rất lâu sao?”

Chris đứng ở chỗ ấy, nhìn cô nói: “Lâu ba có nhà hàng ăn uống.”

Trong trung tâm thương mại rất ấm áp, Chris không cần phải rút cái cổ run run nữa, cô gái kia thậm chí cởi áo khoác ra: “Tôi nghĩ chúng ta cần giới thiệu lại lần nữa.” Cô gái cười nói: “Tôi là Lisa, là người của cục điều tra Liên Bang Mỹ, rất vui được gặp cô, tiểu thư CL.”

Chris chỉ cuối đầu uống trà, cô đang uống một cốc trà đen, người Moscow thích cho thêm mật ong vào trà đen, vị ngọt an lành, uống xong thì cô ngẩng đầu, vẫn không có biểu tình gì nhìn Lisa: “Giao dịch cái gì?”

Lisa dường như không tức giận với sự thiếu lễ phép của cô, cười nói: “Tôi thích sự sáng khoái của cô.” Từ trong chiếc túi lấy ra một cuộn băng ghi hình, đẩy tới trước mặt Chris: “Hình ảnh không tệ, so với mấy tấm hình còn rõ hơn, đương nhiên...” Lisa uống một ngụm trà rồi nói: “Đây chỉ là bản sao.”

Chris nhìn băng ghi hình trước mắt không nhân lấy mà hỏi tiếp: “Giao dịch cái gì?”

“Chắc cô cũng biết Seven Don Buonaparte đang ở Moscow? Cô biết hắn tới làm gì không?” Lisa vén mái tóc dài, dáng vẻ quyến rũ: “Tôi cần hắn ký hợp đồng làm ăn vũ khí với Mikhail.”

Chris nhanh chóng nhứ này, rất nhanh lại giãn ra, về mặt bình tĩnh, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve hoa văn trên chén trà: “Tôi dựa vào cái gì mà tin cô.”

Lisa lại vén mái tóc dài lên, ném một ánh mắt cho Chris: “Bởi vì cô không còn lựa chọn nào khác, nếu tôi mang cái này bàn giao cho cấp trên. . .Đương nhiên, tôi với vai phụ như cô không có hứng thú.”

Chris tiếp tục vuốt ve hoa văn trên tách trà, không nói chuyện.

“CL tiểu thư do dự sao?” Lisa nghiêng người tới ghé sát vào cô, chậm rãi thổi ra một hơi: “Vì cái thứ buồn cười gọi là tình yêu sao, tiểu thư siêu trộm?”

Chris hơi ngửa thân thể ra sau, Lisa cũng cười ngồi thẳng: “Nói cho cô biết một bí mật, tuy rằng vẫn chưa có chứng cứ nhưng cấp trên của tôi đã quyết định xong hình phạt dành cho cô.” Lisa càng cười tươi hơn: “Là tử hình.”

Giờ phút này Chris cúi mắt, nhìn không thấy được ánh mắt của cô, trên mặt cũng không có biểu tình gì, Lisa vừa định mở miệng: “C...”

“Thành giao.” Chris ngừng đầu, cắt ngang lời nói của Lisa.

Lisa sững sờ một chút sau đó cười đứng dậy: “Tôi chờ tin tức của cô, sắp có một buổi yến tiệc, tôi phải đi.” Vừa xoay người lại quay đầu: “Chắc hẳn Buonaparte không biết cô ở Moscow? Hôm nay hẳn dẫn theo một vị tiểu thư người Nga rất xinh đẹp, nghe nói là tiểu thư quý tộc, là ký giả của tạp chí nhiếp ảnh địa lý xuyên quốc gia, rất có tài hoa a!” nhìn Chris nháy mắt mấy cái, đóng cửa người rời đi.

Sắc trời đã tối đen hoàn toàn, tuyết càng rơi càng lớn, gió lạnh xuyên thấu xương cốt. Khách sạn Oriental nằm ở gần Quảng trường Đỏ, sảnh yến hội trong khách sạn lại trái ngược với sự trang nghiêm bên ngoài, rượu ngon cùng các món ăn rực rỡ màu sắc, mọi người đều mặc lễ phục sang trọng trò chuyện vui vẻ, gió xuân như phảng phất cả căn phòng.

Đây là yến tiệc giao tiếp xã hội lớn nhất của năm nay bởi vì có sự tham gia của người kế thừa hai gia tộc lớn là Romanov và Lev. Mikhail Lev đang nắm tay bạn gái của hắn nói chuyện cùng người quen. An Phi Á Romanov cũng là tiêu điểm của yến hội, một mặt là vì cô rất ít khi xuất hiện trong các bữa tiệc giao tiếp xã hội, mặt khác là bởi vì bạn nam đi theo cô, Seven Don Buonaparte, tổng giám đốc tập đoàn Simon nổi tiếng.

Lầu một của khách sạn có quán cà phê, ánh đèn mờ tối, trên mỗi cái bàn chỉ để một cây nến, ngọn lửa nhảy nhót thiêu đốt cùng với hương thơm của cà phê khiến mọi người cảm thấy ấm áp.

Cô gái mặc áo len màu đen ngồi ở trong góc, áo lông màu trắng để ở bên cạnh, vẫy tay muốn gọi thêm một cốc cà phê, đây đã là cốc cà phê thứ năm trong đêm nay của cô, phục vụ tự ý quyết định đưa cho cô một cốc Latte, cùng với một miếng bánh mì nhỏ: “Tiểu thư, uống quá nhiều cà phê không tốt cho dạ dày.”

Cô gái cười, miệng cười dưới ánh nến âm đạm: “Cốc cuối cùng.”

Bởi vì tuyết rơi rất lớn nên chính phủ quyết định phong tỏa mọi con đường, rất nhiều trong yến hội có biệt thự ở vùng ngoại ô nên không thể về nhà, nhưng mà không sao, khách sạn Oriental có thể cung cấp đủ phòng cao cấp cho họ.

Yến hội kéo dài từ nửa đêm đến rạng sáng mới tan cuộc, những người khách lần lượt trở về căn phòng của mình. Tại khu phòng khách sạn cao cấp xa hoa, hành lang sáng ngời lại yên tĩnh, ánh đèn màu trắng có thể in bóng người trên sàn nhà, có một cô gái cô đơn đứng đó.

Chris tựa vào một góc của hành lang, đôi tay bỏ trong túi quần, cúi đầu, giống như đang nhìn khuôn mặt của mình được phản chiếu từ sàn nhà, đứng như vậy rất lâu.

Chợt đột nhiên quyết định điều gì đó, cô cất bước đi đến căn phòng đối diện, gõ cửa.

“Ai?” Trong phòng truyền tới giọng của một cô gái, Chris nhăn mi nhẹ nhàng lui ra sau một bước nhìn trên cánh cửa, 8310, không sai.

Cửa phòng bị mở ra, người mở cửa là một cô gái rất xinh đẹp, khí chất rất sang trọng, mặc quần áo ngủ màu trắng, hẳn là mới tắm rửa qua nên mái tóc còn ướt, cô đang cầm khăn lông chuẩn bị lau tóc, tư thế biếng nhác kêu gọi.

Cô gái cũng rất bất ngờ: “Xin hỏi cô là ai?”

Chris há mồm không nói lời, lúc này từ trong phòng tắm có người hỏi một câu: “Là ai?” Tuy rằng có tiếng nước ồn ào hòa lẫn khiến giọng người đàn ông này không rõ ràng lắm, nhưng Chris lập tức đã nhận ra, bởi vì nó rất quen thuộc.

“Thực xin lỗi, gõ nhầm cửa.” Chris nhanh chóng biến mất trên hành lang, không còn do dự như khi gõ cửa.

Cô gái thấy kỳ quái đóng cửa lại, tiện tay quăng khăn lông lên ghế sofa, đi đến quầy bar lấy một ly rượu, không lâu sau thì cửa phòng tắm mở ra, Seven chi quần quanh người một cái khăn tắm màu đen bước tới, thân thể trần trụi trắng kiêu, trên cái cổ có sợi dây chuyền đặc biệt: “Vừa rồi là ai?”

“Tìm làm phòng.” Cô gái lắc đầu: “Seven, chị thật là càng lúc càng không hiểu sao em lại mang sợi dây chuyền kém chất lượng như vậy, uống rượu thì toàn uống rượu năm 84, chị hỏi này, sao lại là rượu năm 84?”

Seven không nói chuyện, cầm lấy bình rượu trong tay cô rót cho mình một ly: “Trở về phòng của chị đi.”

“Cho chị ở lại đây một đêm, không phải ở đây có hai phòng sao?”

“Tùy chị.”

“Này! Thái độ em sao vậy! Tháng trước chị đi Ấn Độ, mẹ nói cũng rất lâu không gặp em, gần đây em bận cái gì vậy?”

Seven đột nhiên ngẩng đầu nhìn cô: “An Phi Á.”

“Sao?”

“Em muốn kết hôn.”

“Ừ..... Sao???”

Seven cười: “Vì thế gần đây rất bận.” Đặt chén rượu xuống trở về căn phòng, để An Phi Á đang trợn mắt há mồm ngồi ngây ngốc tại chỗ, hần nằm lên giường rồi mới nghe tiếng gầm lên giận dữ bên ngoài: “Tiểu tử thú kia! Sao lại có thể giành kết hôn trước với chị!!!”

Seven cười dịu dàng, trước khi đi ngủ lại hôn lên mặt dây chuyền chim ưng lần nữa. Lúc này, giữa băng tuyết ngập trời, có một chiếc xe cảnh sát đang đi trên đường, có thể qua được mọi trạm kiểm soát, chạy thẳng đến khu nhà ở ngoại ô của gia tộc Jixieliefu, nhân viên cảnh sát ở trong gió rét đê thấp mũ gỗ cửa: “Có người báo lâu đài của Jixieliefu bị trộm.”

Người giữ cửa đang buồn ngủ bị đánh thức, về mặt mơ hồ: “Không có a! Không có ai gọi điện thoại!”

Hai người ngơ ngác nhìn nhau, nghĩ rằng có người vui đùa, ai cũng không chú ý đến có một thân ảnh lặng lẽ tiến vào lâu đài.

Lâu đài Jixieliefu bắt đầu xây dựng vào thời nữ hoàng Catherine II hơn hai trăm năm trước, tuy đã sửa chữa nhiều lần nhưng bức tường phù điêu bên ngoài lâu đài vẫn không thể nào tránh khỏi sự tang thương loang lổ của vận mệnh, bóng đêm lúc ẩn lúc hiện không ai phát hiện ra một thân ảnh nhỏ nhắn đi dán sát mặt tường.

Chris cúi đầu xem màn hình điện tử trên tay, cô nhìn kết cấu của lâu đài đã hiểu ngay nguyên tắc của hệ thống an ninh, bởi vì nơi đây có dân ở, so với những nơi cô từng hành động trước đây an toàn đơn giản hơn nhiều.

Cô nhanh chóng suy nghĩ đường đi nước bước, cởi áo khoác ném trong bụi cỏ, chỉ mặc có một cái da mỏng nên bị gió lạnh đâm vào đến run lên, thật lạnh!

Mục tiêu là ở lâu ba, ngâm một con dao nhỏ, cô nhẹ nhàng bò lên, bức tường phù điêu lồi lõm rất thuận tiện để mượn lực, chỉ là có tuyết rơi nên hơi trơn, còn lạnh nữa.

Cửa sổ rất hẹp, nhưng như thế cũng đủ rồi, cô cố định bàn chân dùng dao găm mở cửa sổ nhảy vào trong, thâm trải sàn quả nhiên thật mềm mại, một chút tiếng động cũng không có.

Tuyết đã ngưng một lúc, giờ phút này trăng sáng lộ ra từ các tầng mây, ánh trăng rơi trên tuyết phản quang chiếu xuyên vào cửa sổ, hiện ra một căn phòng có ánh sáng nhàn nhạt. Đây là căn phòng ngủ hoa lệ xinh đẹp, giữa phòng ngủ có một chiếc giường cỡ thật lớn, dưới tấm nệm có một cô gái đang say ngủ. Lúc này gió lạnh từ cửa sổ thổi vào, nhưng mà Chris không hề lo lắng cô gái sẽ thức dậy, bởi vì lúc chạng vạng cô ấy đã uống một cốc trà.

Chính Chris lại sợ lạnh, quay đầu đóng cửa sổ, chợt thấy có hai luồng ánh sáng hướng về phía cô, cô nhanh chóng xoay người dựa sát tường rút súng ra, thì ra luồng ánh sáng ấy chỉ đôi là đôi mắt con mèo nằm trên ghế sofa. Cô cười với con mèo, vuốt ngón tay ra suýt một tiếng, con mèo cũng ngoan ngoãn nhắm mắt lại ngủ.

Bên cạnh con mèo, trên tay vịn của ghế sofa là một bộ váy lễ phục màu vàng, trên vạt áo có đính kim cương, dưới bóng đêm vẫn lộng lẫy như trước. Chris đi đến bên sofa cẩn thận lấy kim cài áo có giấu webcam cỡ nhỏ ra, lúc trước khi cô bỏ vào chỉ là muốn đánh cược một phen không ngờ vận may lại tốt như vậy. Đương nhiên vận may của cô cũng cần phải cảm ơn hai người, cảm ơn Mikhail không có thói quen ở khách sạn, cảm ơn sự cảnh giác của Lisa, trước khi trở lại phòng ngủ thay quần áo còn kiểm tra xem thiếu thứ gì hay không. Chris nhìn qua tư liệu trong webcam có thể thấy được lâu đài này.

Căn phòng ở phía đông có một cái lò sưởi rất lớn, lò sưởi đối diện lại trống không, băng ghi hình giấu ở bên trong đó.

Không thể xác định từng nơi, Chris dùng tay sờ soạng tìm tòi, dùng dao găm mở ra được một khe hẹp, chỉ có thể cho một ngón tay đi vào sau đó chậm rãi rút ra.

Tiếng “lộp bộp” rất nhỏ, lòng cô trầm xuống một chút, quay đầu nhìn, thì ra là một chiếc đồng hồ cổ trên bàn, đến thời gian báo giờ thì có một con chim hoàng yến bắn ra từ cái cửa sổ nhỏ, đây là loại đồng hồ cổ từng rất thịnh hành ở Nga.

Nhìn cái đồng hồ cổ ấy, trong lòng cô đột nhiên hốt hoảng, đầu óc thoáng hiện lên khuôn mặt xinh đẹp của cô gái Nga ấy, kèm với tiếng nước chảy mang theo giọng nói của hắn... Cô lập tức lắc đầu, khi hành động điều tối kỵ nhất chính là tinh thần không tập trung.

Sợi dây được lấy ra cho vào túi áo, sắp xếp mọi thứ lại như cũ, xử lý xong mọi vết tích, cô đẩy cửa sổ ra, trong tay lôi ra một cái móc khóa treo lên cửa sổ. Con mèo đã tỉnh lại ngẩng đầu nhìn cô, cô cho nó một cái hôn gió rồi nhảy xuống.

Sau khi hạ xuống thì thu hồi dây thép, cầm lấy áo khoác trong bụi cỏ mặc vào, mặc được hơn một nửa thì dừng lại. Ngón áp út trên tay trái trống không.

Không có bất kỳ do dự nào, cô bỏ lại áo khoác bỏ lên trên thêm một lần nữa, người trên giường vẫn ngủ rất ngon, con mèo không biết đã đi đâu. Cô ra tay chưa bao giờ quay trở lại hiện trường, trực giác thật bất an, nhưng lại không có thời gian để quan tâm đến sự bất an này.

Cô tiến tới chỗ khi nãy lần nữa, ngón tay chậm rãi tiến và, hẳn là khi nãy đã bị mắc kẹt lại, khi cô đang vui vẻ cầm lấy chiếc nhẫn thì một vật cứng chạm vào ót, lạnh như băng, là hòng súng.

Phía sau truyền tới giọng nói ôn hòa của người đàn ông, trong ôn hòa cũng có phong độ tao nhã: “Tiểu thư Chris, hoàn nghênh đến lâu đài Jixieliefu làm khách.”

Cô không hề lên tiếng, chỉ là không nhanh không chậm chuyển chú mang chiếc nhẫn lên ngón tay áp út.

Đèn thủy tinh chiếu sáng khắp căn phòng, đâm vào mắt người, lò sưởi thiêu đốt rạo rực, trong căn phòng rất yên tĩnh, chỉ trừ tiếng lửa tí tách.

Mikhail tao nhã dựa vào ghế sofa, nhìn cô gái đối diện, tóc ngắn, làn da cực trắng, đầu mũi có chút đỏ, bây giờ màu đỏ ấy đã choáng đầy hai gò má, áo da bó sát người, vẽ ra đường cong của khuôn ngực cùng bờ eo cùng cái mông tròn và đôi chân dài. . .Lửa trong lò đêm nay sao có thể cháy mãnh liệt như vậy, đốt khiến người ta cảm thấy khô nóng, nuốt từng ngụm nước miếng.

Bưng một cốc trà đen trên bàn uống xong, càng uống càng khát, trong lòng vẫn có một sự khó chịu, cực kỳ khô nóng.

Mikhail hắng giọng một cái, mở miệng vẫn nho nhã lễ độ: “Tiểu thư Chris, mời uống trà.”

Chris đang nhìn lò lửa quay mặt về nhìn hắn, đôi mắt vẫn đen như nước, có thể đem tâm tư của người ta nhìn thấu, Mikhail vô thức cúi đầu, tức cười một chút rồi lại ngẩng lên nhìn cô: “Tiểu thư Chris có chuyện muốn nói sao?”

Chris nhìn hắn rất nghiêm túc nói: “Tôi có thể đi không?”

Như là nghe đến một chuyện rất vui, Mikhail cười rất khoái trá: “Sợ rằng không thể.”

Biểu tình của Chris cũng không có gì ngạc nhiên, khi nói chuyện lông mày cũng không nâng lên: “Điều kiện?”

Mikhail chỉ nhìn cô cười, một lúc mới nói: “Gia tộc Jixieliefu là cấp bậc công tước, là một trong những gia tộc giàu có nhất của Nga.” Chris nhăn mày tiếp tục nghe Mikhail nói: “Dáng vẻ của tôi không tệ, công phu trên giường rất được phụ nữ khen ngợi.” Sắc mặt của Chris dần trắng. Mikhail chậm rãi đứng lên, lướt qua cái bàn dài đến bên cạnh cô, duỗi tay muốn sờ mặt cô: “Làm người phụ nữ của tôi.”

Chris ngồi trên ghế bành, cúi xuống sức một cái cả người liền trượt sâu vào ghế trước khi tay Mikhail đụng đến.

Mikhail thuận thế vươn tay cầm cốc Vodka trên lò sưởi uống một ngụm: “Peter.” Quân gia mặc áo màu xanh đậm lập tức xuất hiện ở cửa phòng khách.

“Dẫn tiểu thư Chris đến phòng ngủ của tôi.” Nói với Peter nhưng đôi mắt lại nhìn Chris cười: “Đêm nay cô ấy mệt mỏi, có việc cần suy nghĩ.”

Peter sững sờ một chút, sau đó tao nhã làm ra tư thế mời mọc với Chris. Chris nhìn chòng chọc lò lửa không nhúc nhích. Về mặt Mikhail nhàn nhã đặt chén rượu xuống. . .Peter đột nhiên cảm thấy hoa mắt, sau một trận lách cách thì nhìn thấy trên sofa lộ ra thân thể hai người. Chris bị Mikhail áp dưới thân, mặt rất đỏ, là tức giận. Mikhail cúi đầu hôn lên mí mắt của cô: “Dáng vẻ tức giận của cô rất mê người, hẳn chưa từng nói qua sao?” Chris cắn chặt môi dưới, bởi vì cố gắng giãy dụa mà trên trán có một lớp mồ hôi. Mikhail để sát môi vào môi cô, tựa như hôn nhưng lại không phải: “Nóng vậy sao? Muốn lập tức làm người phụ nữ của tôi?”

Chris đột nhiên quay đầu nhìn Peter, xem như không có chuyện gì xảy ra dù hiện tại đang bị Mikhail áp dưới thân: “Tiên sinh, mời dẫn tôi đến phòng.”

Peter đứng ở cửa phòng khách, không nói chuyện. Mikhail chậm rãi đứng lên, duỗi tay muốn đỡ Chris, lại thấy cô xoay người chui qua khe hở ở bên cạnh, đứng lên bước ra khỏi phòng khách.

10 phút sau, Mikhail đang ngồi ở phòng khách uống Vodka thì Peter đến: “Ngủ rồi sao?”

“Vâng.”

“Ngoan như vậy?”

“Cường chế tiềm thuốc ngủ.”

Mikhail cười: “Đối với cô ấy khách khí một chút, về sau có khả năng sẽ là nữ chủ nhân.”

Peter lẳng lặng đứng ở chỗ ấy, không nói chuyện cũng không đi, Mikhail nhìn hắn: “Còn có chuyện gì sao?”

“Đầu tuần nay, Phở Lâm tiên sinh ở trong nhà của mình tại Ottawa đã bị người ta móc mắt.”(đây là cái người đã nói vừa thấy Chris đã muốn lôi lên giường ý)

Mikhail gật đầu: “Chuyện này tôi biết.”

“Buonaparte tiên sinh đang ở tại Moscow.”

“Tôi biết.”

“Hắn sẽ không buông tha cho ngài cùng gia tộc.”

Khuôn mặt Mikhail lạnh dần: “Nơi này là Moscow.”

“Ngài biết người thực tế nắm quyền gia tộc Romanov là ai, ngài cũng biết thù đoạn của hắn, ngài làm như vậy sẽ hủy đi gia tộc.”

Mikhail cười lạnh, bên cạnh hắn có một mô hình nhỏ, hắn thuận tay động vào một chút, mô hình quả cầu chuyển động: “Buonaparte làm ăn rất lớn, cũng nên kiếm tay đi rồi. . . Bao gồm cả người phụ nữ của hắn.”

Lâu đài Jixieliefu là lâu đài cổ, tất nhiên sẽ có tầng hầm, mà công dụng của tầng hầm chính là nơi để rượu hoặc là nhà giam dưới đất, nơi này yên lặng u ám, tất nhiên chính là địa lao.

Một cô gái bị trói tay ngồi trong góc ẩm ướt, trên người chỉ mặc áo ngủ, hơn nửa bộ ngực đều lộ ra, da thịt phủ đầy bụi, nửa điểm kêu gọi cũng không có.

“Sao có thể đối xử thô bạo với phu nhân như thế?” Một giọng nam lạnh lẽo réo rắt vang lên trong địa lao, Mikhail lắc đầu, đem ngọn nến trong tay thả trên bàn gỗ, tự mình đỡ Lisa lên, mở trói cho cô, Lisa cảnh giác nhìn hắn.

“Thả lỏng đi, tiểu thư FBI, tôi càng thích đáng vẽ trên giường của cô.”

“Anh phát hiện ra khi nào?” Giọng nói Lisa có chút run.

“Tôi nghĩ.” Ác ý tạm dừng: “Đại khái là ngày thứ ba khi cô trèo lên giường của tôi.”

Tiếng kinh hô nhỏ nhỏ của Lisa nghẹn trong cổ họng: “Vì sao không giết tôi?”

Mikhail cười sờ tay lên ngực cô: “Thật lãng phí, hơn nữa nhìn cô cố gắng như vậy. . .” Mikhail duỗi tay, thuộc hạ phía sau đưa lên một tập văn kiện: “Đây là thứ cô muốn, chứng có Buonaparte đầu cơ chế tạo vũ khí phi pháp.”

Lisa kinh ngạc, không nhận.

“Nghe cho rõ, chỉ Buonaparte cùng với gia tộc của hắn thôi.”

Lisa có chút rõ ràng, thần sắc chậm rãi thả lỏng xuống.

“Tôi sẽ sắp xếp cho cô bay đi Washington, tôi cùng cô đều mong đợi Buonaparte sa lưới.”

Dù sao cũng đã trải qua huấn luyện đặc biệt, Lisa nhanh chóng tỉnh táo, tiếp nhận tập văn kiện trên tay Mikhail hôn lên mặt hắn một chút: “Thật không nỡ rời xa anh, my darling.”

Mikhail cười, cũng hôn lên mặt cô một cái: “Tôi cũng thế, Sweetheart.”

Sáng sớm tuyết rơi, trong hơi thở của gió có hương vị bạc hà nhạt. Seven mở cửa sổ, nghĩ đến lúc ở Cairo, Chris chế sữa tắm của hắn nên không chịu dùng chung, chính cô đi mua một loại có hương vị bạc hà, thế là mỗi ngày hôn hít cô trong miếng khăn cũng đầy vị bạc hà thơm mát. . . Suy nghĩ quá nhiều dẫn đến kết quả chính là giữa sáng sớm rét lạnh của Moscow Seven lại phải đi tắm nước lạnh.

Bữa sáng dùng bữa cùng An Phi Á ở trong phòng, sắc mặt An Phi Á không tốt, vẫn rầu rĩ không nói chuyện. Seven thì sáng mới rút ra khỏi hồi ức, bởi thế nên biểu tình rất dịu dàng, trong ánh mắt chứa sự say mê.

Khi Wells gõ cửa rồi tiến vào phòng thì thấy hai chị em với hai thần sắc khác nhau này đang yên lặng ăn bữa sáng.

“Tiên sinh?”

Seven ngẩng đầu, Wells đưa ra một tấm hình để ở trước mặt hắn: “Dưới kia có một người tên là Jack đưa đến. Tại cuộc họp ở Cairo ngày ấy, hắn cùng với một số người đã lên chup, hắn không biết tiểu thư Chris có quan hệ với ngài.”

Trên tấm hình là một cô gái mặc áo đen, cằm khế nhếch, khóe mắt quyến rũ, kêu gọi như yêu tình, nhưng lại có khí chất nữ vương khiến người ta không thể khinh thường. Đại khái là Seven không có tâm tư nghe Wells giải thích, chống cằm nhìn bức hình, cũng không phát hiện bản thân mình đang cười.

An Phi Á chịu không nổi đưa em trai luôn lạnh lùng giờ lại bày ra dáng vẻ si tình thế này nên hỏi Wells: “Hình của ai thế? Cô gái mà Seven muốn cưới sao?”

Wells đứng thẳng trả lời: “Vâng, đại tiểu thư.”

An Phi Á quăng cho Seven một ánh mắt khinh thường, sau đó tiếp tục bình tĩnh ăn bữa sáng, nhưng cô thật sự rất thấy hứng thú với người trên hình, nhận không được mà kéo cái mặt qua đó: “Dáng vẻ thế nào a? Sao em nhìn say mê như thế?” Thấy tấm hình, cô sùng sốt.

Seven mỉm cười một cái nhìn An Phi Á, trong giọng nói không giấu được sự khoe khoang: “Xinh đẹp không?”

An Phi Á vẫn sững sờ: “Người này... Đây không phải là cô gái gõ nhầm cửa tôi qua sao...”

Căn phòng thoáng chốc trở nên yên lặng, không khí dường như cũng ngừng chuyển động, lúc An Phi Á ngẩng đầu, sắc mặt Seven đã đông cứng.

“Điều tra.”

“Vâng.”

Tiếng chuông từ nơi xa xói truyền đến, mỗi âm thanh nặng nề mà thông thả, Chris tỉnh lại từ trong mộng, mở to mắt, lọt vào mắt cô là màn giường bằng gấm xanh đậm, cô đột nhiên xúc mền tờ lên, đồng thời trong lòng cũng buông lỏng, vẫn là bộ quần áo của cô.

“Tiểu thư đã tỉnh sao? Muốn ăn bữa sáng chưa?” Một cô gái chẳng biết đứng từ bên giường lúc nào, Chris không nói chuyện, lẳng lặng đánh giá căn phòng. Cô hầu gái lại hỏi có muốn tắm rửa hay không, Chris nhanh chóng liếc mắt toàn căn phòng rồi nói: “Phòng tắm ở đâu?”

Phòng tắm cực kỳ lớn, bên trong phân thành hai phòng, cô hầu gái ở mở nước trong bể tắm, sau đó vẫn đứng tại chỗ không đi ra, Chris biết rõ ý của cô hầu gái nên cười lạnh: “Tắm rửa cũng phải giám sát sao?”

Cô hầu gái vẫn là một cô bé nhỏ tuổi nên đỏ mặt cúi đầu nói: “Mời tiểu thư đưa y phục cho tôi.” Chris không động, cô hầu gái lại khó xử, cúi đầu càng thấp: “Lát nữa tôi sẽ mang trở lại cho tiểu thư, tiểu thư, tôi cũng chỉ là làm theo...”

Cắt ngang tiếng nói chuyện của cô hầu gái là tiếng khóa kéo trượt xuống, sau đó quần áo bằng da đã nằm trên tay cô hầu gái, cô bé ngẩng đầu: “Tiểu...” Cô nhìn thấy một thân thể trắng như tuyết chỉ còn mỗi cái quần lót màu đen, lập tức lại đỏ mặt cúi đầu. Chris đi đến bên bể tắm thử nước, ánh mắt tìm kiếm ống thông gió ở khắp nơi, ngữ khí không đếm xỉa tới: “Vẫn muốn tôi coi sao?”

“Không, không cần.” Cô hầu gái mang y phục đồ mặt chạy ra ngoài.

Đương nhiên Chris không định tắm rửa thật, cô vừa mới phát hiện, trừ bỏ bộ y phục khi nãy, trên người cô không còn thứ gì, bao gồm cả bản đồ điện tử, dây kéo, dao găm, lưỡi dao, súng gây mê, camera... Cô phải nghĩ cách mau chóng rời khỏi đây.

Hai mươi phút đồng hồ sau, Chris mở hé cửa hỏi: “Có người không? Quần áo của tôi đâu?” Một cái váy ngủ màu trắng đưa tới, Chris không nhận: “Đồ của tôi.”

“Hoặc là mặc nó, hoặc không mặc.” Một giọng nói đàn ông lạnh lùng vang ở cửa, Chris tím váy ngủ qua, đóng cửa lại.

Áo ngủ theo phong cách của phụ nữ quý tộc, làm bằng lụa màu trắng mượt mà, cổ áo có đường viền tinh xảo, đai lưng rộng dễ dàng thắt nơ bên eo. Đương nhiên Chris sẽ không thất nơ thất bím gì mà chỉ thắt một nút chết bên hông. Lòng bàn tay tiếp xúc với nước vỗ vỗ vào mặt, nếu như có thể, cô sẽ không mặc thể này mà xuất hiện trước mặt người đàn ông Nga đó, nhưng trong phòng tắm không có con đường trốn nào, cô phải ra ngoài tìm cơ hội.

Trong phòng ngủ, Mikhail ngồi nhàn nhã ăn sáng bên cửa sổ, thấy cô thì hí mắt cười, sau đó chỉ vào chỗ đối diện, ra hiệu cô ngồi xuống. Chris ngồi lên một ghế sofa khác ở trong phòng, Mikhail cũng không bức bách cô, mỉm cười lâm lâm: “Nghe nói, sáng sớm hôm nay Buonaparte đã trở về Roma.”

Chris khoanh tay ở trước ngực, cúi đầu không biết đang suy nghĩ cái gì.

Mikhail không chút hoang mang ăn xong bữa sáng của mình, cầm khăn lụa lên lau miệng sau đó đi đến ngồi xuống cạnh Chris, đưa ra một tấm thẻ vàng ở trước mặt cô: “Vốn dĩ cũng muốn cho cô xe hay nhà gì đó, nhưng tôi cảm thấy chúng ta đều là người thích dùng phương pháp dứt khoát, tấm thẻ này có thể sử dụng vô hạn, chờ cô gả cho tôi, cô có thể có được một nửa tài sản của gia tộc Jixieliefu. Tôi cam đoan, những thứ tôi cho cô sẽ không ít hơn những gì mà Buonaparte có thể cho cô.

Chris lấy ánh mắt như nhìn người ngu ngốc mà nhìn hắn: “Anh có bệnh.”

Mikhail lại cười rất vui vẻ, không biết là người này thích cười như vậy, hay là sau khi gặp Chris thì mới cười dễ dàng thế: “Cô ở cùng với Buonaparte, không phải là nhìn trúng tiền cùng với dáng vẻ của hắn sao? Những cái này tôi đều có.”

Chris hơi nhướng mi, đánh giá Mikhail từ trên xuống dưới, sau đó nhăn lông mày: “Anh quá xấu.”

Mikhail vẫn không ngừng cười, chỉ là nụ cười bây giờ đã có chút miễn cưỡng: “Bảo bối thật dễ thương.”

Sắc mặt Chris đột nhiên thay đổi: “Đừng dùng cái từ này để gọi tôi, ghê tởm.”

Nụ cười miễn cưỡng của Mikhail rốt cuộc biến thành cười lạnh: “Sao? Bởi vì Buonaparte cũng gọi cô như thế? Cô thích hắn sao? Sao tôi nghe nói lúc

trước hấn cường bức cô?”

Chris vốn dĩ đang quan sát khóa cửa đột nhiên quay đầu, ánh sáng từ đôi mắt như những con dao nhỏ bay vèo vèo ra, nâng cằm lên: “Không liên quan tới anh.”

Mikhail đứng lên, sắc mặt âm trầm từng bước áp sát tới cô, khóe miệng nở nụ cười âm lãnh: “Thì ra cô thích như vậy.” Đột nhiên hấn tiến lên một bước đè Chris lên mặt tường, ôm chặt thân thể mềm mại của cô, lập tức không thể khống chế hứng thú, điên cuồng hôn cô gặm cô, thô bạo kéo vạt áo của cô, đáng tiếc, trong lúc hỗn loạn, Chris lại rút được súng bên hông Mikhail, dùng toàn lực đánh lên đầu hấn. . .

“A!!!!” Trong phòng ngủ truyền ra tiếng thét chói tai của người phụ nữ, bảo vệ đứng ở cửa nghe thấy thì mở cửa xông vào, nhìn thấy cô gái mặc đồ ngủ đáng vẻ suy yếu dựa trên tường, Mikhail té xi bên chân của cô. Mấy người bảo vệ vội tiến lên, nhưng nháy mắt sau đã không còn thấy cô gái đâu nữa.

Mikhail cũng không có yếu đến mức không chịu nổi một kích, chưa đến một phút sau đã tỉnh, sau đó ra lệnh toàn bộ lâu đài lập trạng thái canh gác nghiêm ngặt, hơn nữa người được phái ra, lùng sục khắp bốn phía của lâu đài.

Nửa giờ sau, không thu hoạch được gì.

Peter báo cáo tình huống với Mikhail, hấn đứng ở bên cửa sổ trầm tư: “Chung quanh không có xe cũng như không có vật nào để che chắn, cô ấy không thể chạy thoát, hoặc nếu có trốn được thì nhất định vẫn ở xung quanh lâu đài, tìm.”

Lisa vốn dĩ đã lên máy bay đi Washington lại không biết vì sao mình ngắt đi, sau khi tỉnh lại thì phát hiện tay chân đang bị trói, lần này còn thống khổ hơn, bị trói vào một khung sắt.

Có một người đàn ông khuôn mặt anh tuấn ngồi đối diện với cô, đang lật xem văn kiện trong tay, nhàn nhã như đang xem báo kinh tế tài chính vào bữa ăn sáng vậy. Trong lòng Lisa biết không ổn, cố gắng nín hót kêu một tiếng: “Buonaparte tiên sinh.”

Seven ngẩng đầu, để xuống văn kiện xuống: “Nghe nói ngày hôm qua vợ của tôi cùng uống trà với tiểu thư Lisa, hiện tại cô ấy ở đâu?”

Thật ra Lisa chẳng hề biết chuyện tối hôm qua Chris vào phòng của cô, đương nhiên cũng không biết hiện tại Chris đang ở nơi nào, đầu óc thông minh lanh lợi của cô nói: “Buonaparte tiên sinh muốn nói chuyện, hay là chúng ta nói về điều kiện đi.”

“Điều kiện?” Seven cười, trong mắt xẹt qua tia tàn nhẫn, cầm lấy cái muỗng nhỏ trên bàn nhẹ nhàng ném về phía Lisa, giữa tiếng hét chói tai, cái muỗng lướt qua khuôn mặt Lisa cắm trên khung sắt, vài sợi tóc của cô rơi xuống.

Lisa cố tự trấn định, hừ một tiếng: “Đây chính là thái độ hợp tác của Buonaparte tiên sinh sao?”

“Đương nhiên không phải.” Seven vỗ vỗ tay: “Federline.” Một người da đen thân hình khôi ngô đi tới, lúc xoay người Seven căn dặn: “Bắt đầu từ đầu ngón tay của cô ta, cắt từng đốt cho đến khi cô ta khai ra thì thôi, nhanh lên, chúng ta không có thời gian.”

“Vâng tiên sinh.” Federline cầm lấy dao đi về phía Lisa, hoàn toàn không chú ý đến sắc mặt trắng bệch vì sợ hãi của cô.

Chris nhớ tới khi nhỏ, đã từng nghe bà nội nói về một câu tục ngữ, tuyết rơi xuống không lạnh nhưng chạm vào người thì lạnh, lúc ấy cô còn đang ở cạnh mẹ, tại một thành phố ẩm áp của miền nam Trung Quốc, rất ít khi nhìn thấy tuyết, bởi vậy không thể hiểu nổi câu nói này, nhưng bây giờ thì cô hiểu.

Mặc mỗi bộ áo ngủ, núp trên nóc lâu đài, ống khói ở bên cạnh nóng hổi hòa tan tuyết chảy xuống thân thể của cô, chậm rãi thấm vào y phục, xen lẫn cùng máu loãng, thân thể run run, không thể phân biệt rõ là lạnh thấu tim hay đau thấu tim.

Khi cô bò ra từ trong ống khói, bởi vì xem nhẹ cái lâu đài cũ kỹ này mà bị một mảnh đá sắc bén trong ống khói đâm cánh tay bị thương, tuy rằng không tổn thương động mạch chủ nhưng nếu không cầm máu kịp thời thì. . . Nhìn người tự tập ở bên ngoài càng lúc càng nhiều, Mikhail chắc chắn không từ bỏ việc tìm kiếm, cô hoài nghi trước khi chảy khô máu thì đã chết vì lạnh cóng.

Cười khổ, hai kiểu chết này đều vượt ngoài dự đoán của cô, bởi vì chết thế này có hơi ghê cũng như không đẹp.

Lúc từ dưới lầu truyền đến tiếng chó sủa, cô biết mình đã không còn thời gian, trên người chỉ còn mỗi cái điện thoại, là lúc chạy thoát cô thuận tay lấy trên người của bảo vệ.

Ngón tay lạnh cóng cố gắng bấm số, bên kia chỉ vang lên một tiếng chuông đã nghe thấy giọng nói trầm thấp vững vàng của hấn: “Ài?”

“Là em.” Cô lén lút làm cổ họng thanh một chút, che lòng ngực, cố gắng làm giọng nói của mình vững vàng.

Bên kia ngừng một chút: “Em ở đâu?”

“Em có gửi tiết kiệm tại ngân hàng Thụy Sĩ, tài khoản là tên của em, mật mã là Seven5201314, mặt khác anh hãy mang đồ em cất ở Hague bán lấy tiền mặt, đưa hai trăm vạn cho một cảnh sát ở Trung Quốc gọi là Lê Tư Thành, kí tên là Tiểu Vũ. . . Thôi, không cần kí tên, anh nghĩ cách để hấn đừng nghi ngờ, số tiền còn lại quyên góp cho hội Chữ Thập Đỏ.” Cô lo lắng nên nói nhanh, lúc này mới ngừng lại một chút, nghe thấy hấn nghiêng răng nghiêng lợi: “Em ở đâu?”

Tiếng sủa của chó sủa càng ngày càng gần, tiếng người cũng lớn hơn, dằn dò xong mọi chuyện, ý thức của mơ hồ của cô mới dần thả lỏng: “Seven.” Cô

địu dàng vô hạn gọi tên hân, bên kia vì tiếng kêu này của cô mà yên lặng lại, toàn thể giới như lắng đọng, yên lặng đến mức cô dường như có thể nghe thấy tiếng hít thở của hân: “Em yêu anh.”

Điện thoại trong tay xẹt qua không trung theo quỹ đạo parabol, bị ném xuống, ngăn chặn tiếng gầm giận dữ của hân, cũng chặn luôn nửa câu cuối cùng của cô, trọn đời trọn kiếp.

Năm con chó săn của Đức xông lên nóc nhà, đuổi cái lưỡi thật dài bao vây lấy cô, đôi mắt lộ ra ánh sáng tham lam, chỉ chờ chủ nhân ra lệnh liền xé nát cô. Cô đỡ ông khỏi miễn cưỡng đứng lên, nhìn thấy Mikhail đứng ở dưới ngưỡng đầu nhìn cô. Cô cho hân một nụ cười khinh thường, cách xa như vậy, cũng không biết hân có thể thấy hay không, chợt nghe một tiếng nổ, trước mắt cô tối đen, thế giới biến mất.

Khi Chris mở mắt lần nữa thì phát hiện mình nằm trên một cái giường mềm mại trắng tinh, trên tủ đầu giường có cắm mấy bình hoa Tulip màu đỏ, bình thủy tinh trong suốt, cô nhìn chòng chọc hoa tulip, mất một khoảng thời gian vẫn nghĩ không ra mình là ai, đây là nơi nào.

Trung Quốc? Hague?..... Moscow!

Đột nhiên lật người, cô nhìn thấy sofa bên cửa sổ có người đàn ông đang lẳng lặng ngồi. Hân mặc chiếc áo sơ mi màu xanh đậm, ánh mặt trời yếu ớt của mùa đông chiếu lên khuôn mặt hân, mơ hồ không thể nhìn rõ.

Rèm cửa sổ mở ra một nửa, bên ngoài là bầu trời màu xám trắng, nhìn không ra là sớm hay muộn. Ánh sáng mờ màng thúc giục người ta muốn đi vào giấc ngủ, mí mắt mở ra không được, giường thật mềm mại nha, như là rơi vào trong kẹo đường vậy...

“Em nhắm mắt lại thử xem.” Giọng nói đàn ông trầm thấp bình tĩnh vang lên, không biết từ đâu lại có một luồng hơi thở nguy hiểm, cô khẽ run rẩy, tỉnh táo triệt để. Sau khi tỉnh táo lại mới thấy đối, dạ dày khó chịu, cổ họng cũng bốc lửa: “Em muốn uống nước.” Cô nói nhẹ nhàng.

Đợi nửa ngày vẫn không có phản ứng, người đàn ông vẫn yên lặng ngồi đó, khiến người ta hoài nghi người mở miệng nói chuyện khi này có phải là hân hay không.

Khóe miệng cô nhếch lên, lông mày cũng nhíu lại, giọng nói nhỏ càng mềm mại: “Muốn uống nước.” Cô mang cảm chôn sâu trong chốn nói.

Đợi rất lâu, khi cô đã vô vọng thì người đàn ông này mới chậm rãi đứng lên, chậm rãi đi đến bên giường, chậm rãi rót ly nước cho cô.

Cầm cái gối lớn lót ra sau lưng để cô dựa vào, đưa nước lên đến bờ môi, cô đưa cái cổ qua thử nước, sau đó dựa vào gối nói: “Nóng.”

“Àm!” Ly thủy tinh liền bị hân ném, là ném lên trên giường nhưng do dùng quá nhiều lực nên văng xuống đất vỡ thành từng miếng nhỏ. Cô giật mình một cái, ngây ngốc nhìn hân, mắt trùng trùng, sau đó có hơi nước chậm rãi dâng lên trong mắt, hai hạt nước mắt đã tràn đầy nhưng cô lại nhin không cho nó rơi xuống.

Hân nghiêng đầu sang chỗ khác không nhìn dáng vẻ của cô, lại rót thêm ly nước khác, thử độ nóng rồi mới đưa đến bên môi cô. Cô không còn tâm tư để uống nước, nhưng không dám không uống, liền uống ừng ực một hơi. Khi cái ly hết nước hân muốn rót thêm nhưng cô nói không cần, hân thả ly xuống, đứng ở bên giường, không trở về sofa ngồi, cũng không ngồi xuống giường, chỉ đứng bên giường.

Cô cúi đầu, cảm giác thân ảnh cao lớn của hân đã che hết ánh mặt trời thừa thớt, hoàn toàn bao cô lại. Ngón tay nắm khăn trải giường, cô chậm rãi nghiêng thân thể, nghiêng thân thể, cẩn thận dè dặt ôm eo hân, mở miệng than nhỏ: “Anh tức giận à?”

Đợi rất lâu, vẫn không được trả lời, cô biết làm nũng không có tác dụng, hân đang rất tức giận, trong lòng hoang mang nghĩ đến lý do hân tức giận, gấp gáp giải thích: “Em cho rằng anh đã trở về Roma, cho nên... Thật ra không có chuyện gì, chỉ là em làm rơi nhẫn nên muốn tìm về...”

Bỗng nhiên tay trái bị hân nắm lấy, tháo chiếc nhẫn trên ngón áp út xuống, cô bị dọa đến mức nước mắt cũng rút trở về, dè dặt tay hân lại, bất chấp vết thương trên tay đau nhói: “Anh muốn làm gì?”

Hân lạnh mặt không nói chuyện, thật ra sức lực của cô không bằng hân, chiếc nhẫn thuận lợi trượt khỏi ngón tay, cô gấp đến mức nhảy dựng lên, rống hân: “Là của em!” Động tác của hân hơi ngừng lại, tầm mắt nhìn cô, hai con mắt âm u không nhìn thấy đáy. Cô không kịp suy nghĩ gì nữa đột nhiên vòng tay qua cổ hân, ngẩng đầu hôn, không cho hân cơ hội đẩy cô ra.

Học theo động tác hôn hít liếm môi của hân, đầu lưỡi với vào, cuốn lấy hân từng vòng khiến hân choáng váng. Đương nhiên hân cũng không nhin nữa, đoạt lấy quyền chủ động, người cũng bị hân đè dưới thân, kịch liệt hôn lên khuôn mặt đỏ ửng của cô, một đến không thờ nổi.

Cô cho rằng lúc này nguy cơ đã được giải trừ, đến khi cảm nhận được nóng bỏng cứng rắn của hân cọ sát trên bụng mới trốn tránh: “Không được, em bị thương!” Hân đương nhiên nhớ rõ vết thương của cô, cũng không nhất định phải muốn cô, chỉ là lần này cô thật sự quá đáng.

Sợ rằng vĩnh viễn cô cũng không biết, khi hân từ xa nhìn thấy cô, một người đứng trên nóc lâu đài, váy ngủ màu trắng tung bay trong gió, thân thể yếu ớt như lúc nào cũng có thể bị cuốn đi, trên cánh tay nhỏ nhỏ là máu tươi nhuộm đỏ... Cô vĩnh viễn cũng không biết tâm tình lúc ấy của hân như thế nào.

Khi cô nói em yêu anh, khi cô ném điện thoại đi, khi cô ngã xuống... Quả thật hân rất hận cô.

Nghĩ đến điều này ánh mắt của hân trở nên tàn nhẫn, ôm cô hôn hung hăng kịch liệt, như là muốn mang cô hòa vào thân thể, đương nhiên hân vẫn tránh đi vết thương của cô.

Cô hiểu sai ý hần, cho rằng hần muốn cô nên cau mày đẩy ra: “Không được đâu!”

Hần mạnh mẽ áp chế hành động của cô, triệt để hôn một trận, sau đó buông cô ra, lúc này cô mới hốt hoảng nhanh chóng nắm chặt eo hần: “Anh muốn đi đâu?”

Hần không nói chuyện, từ sau khi cô tỉnh lại, hần chỉ nói có một câu, cô lo lắng nếu mình buông tay, hần thật sự sẽ bỏ cô lại.

Nhưng mà cô có làm cái gì sai đâu? Có sai cũng không đáng để tức giận vậy chứ? Cô vừa ừm khụt suy nghĩ, vừa ừm khụt đưa tay lên tháo từng nút áo trên áo ngủ. Càng nghĩ càng thấy ừm khụt, nước mắt khi nãy bị dọa rút về nay lại nãy lên hốc mắt, lần này không kiêng nể gì mà rơi xuống. Từng giọt nước mắt rơi xuống mu bàn tay, trong căn phòng yên tĩnh nghe thật rõ ràng, csai mũi của cô đỏ bừng, cắn môi, không tình nguyện mà cởi áo ngủ ra.

Bởi vì trong phòng mở máy điều hòa nên cô ngủ cũng thoải mái, phía dưới áo ngủ không mặc cái gì, sau khi cởi xuống thì nửa thân thể không bị che đậy gì.

Hần biết cô hiểu sai ý của hần mới có đáng về ừm khụt thể này, tức giận ngập trời cũng chỉ có thể hóa thành một ngụm máu tươi nuốt vào trong bụng. Hần cắn răng nhét áo ngủ lên phủ trên người cô, cô càng hoảng sợ, cho rằng ngay cả điều này hần cũng không muốn, không quan tâm gì khác chui vào lòng hần, khóc lóc nhận sai, thân thể mềm mại cọ tới cọ lui trên người hần. Vốn dĩ hần định nhẫn nhịn nhưng hiện tại đã không còn cách nào nhịn nữa.

Hần hung hăng nhốt chặt cái eo của cô, chui đầu vào ngực cô, vừa hôn vừa gặm. Cô yêu kiều rên rỉ mấy tiếng, nước mắt nước mũi chui hết vào áo sơ mi của hần, vênh môi, thì thầm dằn dò: “Nhẹ một chút.”

Cầm mấy cái gối lót dưới người cô, hần nói với cô: “Cánh tay đừng dùng lực.” Cô đỏ mặt gật đầu, cái mũi nhỏ đỏ lên, mí mắt cũng đỏ, xoay mặt cọ xát vào cái gối đầu.

Hần nhanh chóng phủ lên thân thể của cô, lúc này trên người cả hai đã không còn mảnh vải, hần hôn cô đến mức toàn thân mềm nhũn, cả người không có sức lực. Không biết có phải hần cố ý hay không, nụ hôn cùng sự vuốt ve của hần đều ngứa hơn so với trước kia. Cả người ngứa ngáy khiến cô chủ động bò hai chân lên eo hần: “Seven.”

Seven....

Hần tiến vào, cô gần như là nâng người nghênh hợp, có chút trướng đau, có chút mềm yếu, lại rất thỏa mãn, mỗi lần hần tiến sâu vào là thân thể cô cũng đạt khoái cảm. Thân thể thỏa mãn tâm hồn hay tâm hồn ảnh hưởng thân thể, tất cả đều không quan trọng, quan trọng là, cô thích, cô muốn ở cùng hần.

Lúc vong tình, cô nâng tay vòng qua cổ hần, ngửa đầu hôn hần. Khoảnh khắc hần trần miên cùng cô, đột nhiên nghĩ đến cánh tay bị thương của cô, mặt lạnh trở lại: “Đề tay xuống!”

Lúc này cô không còn sợ hần nữa, cười tí mắt tiếp tục ôm hần, hai bắp chân dài căng thẳng, hoàn toàn quên mất sự xấu hổ khi nãy của mình, cũng không biết hiện tại mí mắt cũng lỗ mũi có đỏ hay không, cười tự nhiên lại mãn nguyện: “Cái mặt thật thối!”

Hần lại tăng thêm chút lực, lập tức đánh nát tự mãn của cô: “Nhè nhẹ, haha!” Cô hơi đau mà run lên, về mặt đau khổ đánh hần: “Không phải bảo anh nhẹ chút sao? Sao lại không nghe lời!” hần rút cục cũng cười

Hần chỉ muốn cô một lần, sau đó đi vào phòng tắm nước lạnh, cô thoải mái nằm trên giường, hào lòng thỏa dạ chuẩn bị đi ngủ, choáng váng mơ hồ, tựa như nghe hần nói gì đó, chuông đầu giường vang lên, tới giờ ăn. Giọng nói của hần ngăn cách bởi tiếng, rất quen tai...

Cô bỗng nhiên mở to mắt, nhìn trần nhà cao cao, trên mặt chốc đỏ chốc trắng, tại sao lại có thể bị hần hù dọa mà quên đi? Cô không tức giận thì thôi chứ hần bức bối cái gì!

Lúc Seven đi ra khỏi phòng tắm, nghĩ rằng sẽ thấy một con heo ngủ như chết trên giường, không ngờ tới con heo đã tự mình mặc xong quần áo, đang muốn đi ra ngoài. Hần tiến lên giam cô vào ngực: “Đói sao? Trên thân thể có vết thương, cho người đưa đồ ăn tới là được.”

Cô quay mặt đi: “Cút ngay!”

Hần nghi ngờ nhìn mặt cô, tiểu tử tông này hình như đang bức bối, hần thấy kỳ lạ, đương nhiên sẽ không cút đi như mong muốn của cô, bỗng cô lên đặt lại trên giường: “Sao thế? Khi nãy làm đau em sao?”

Cô “Hừ” một tiếng, quay mặt sang chỗ khác.

Hần cười mở nút áo của cô: “Không nói sao? Vậy phải làm dịu dàng một lần nữa, khiến công...”

Cô hung hăng đảo mắt qua, thờ phỉ phỉ dè bẹp tay hần lại: “Anh từng đồng ý cái gì với em?”

Hần nhăn mi nghiêm túc suy nghĩ: “Cười em sao?”

“Anh dám gạt em tìm người phụ nữ khác! Em không cần anh nữa! Cút ngay!”

“Phụ nữ?” Hần hí hóp mắt lại, bỗng nhiên giật mình, nhin cười ôm cô nói: “Bảo bối, em đói chưa, đi ăn cơm.”

“Buông em ta!”

“Anh buông ra!”

Ra khỏi phòng ngủ rẽ trái, lầu hai có một nhà ăn nhỏ, đúng lúc đang là thời gian ăn tối, một cô gái mặc đồ ở nhà ngồi bên bàn ăn kinh ngạc hỏi: “Hai người làm gì thế?” Cô gái áo xanh là Sophie Na ngồi đối diện nhún nhún vai, giả vờ như không thấy.

Chris sững sờ ở trong lòng Seven, nghe Seven nói: “Gọi chị đi.” Tiếp theo Seven nói với An Phi Á: “Đây là Chris, người yêu của em.” Sau đó hắn thấy An Phi Á nhìn chòng chọc vào lồng ngực của hắn, ánh mắt lóe sáng. Seven cúi đầu, thì ra người yêu bé nhỏ biết vâng lời núp ở trong lồng ngực hắn đang đỏ mặt như quả táo.

Sau khi ngồi vào bàn Seven cũng không buông Chris ra, ôm cô ở trong lòng ngực, mấy lần Chris muốn giãy ra đều bị Seven ngăn cản: “Tay em bị thương, như thế này sẽ thuận tiện hơn. Đây là người trong nhà, không cần thận thủng.”

An Phi Á theo góc độ luân lý học mà nói: “Đúng a đúng a, đều là người nhà.”

Sophie Na từ góc độ y học nói: “Trên tay tiểu thư Chris có vết thương, tốt nhất đừng lộn xộn.”

Chris cúi đầu không giãy nữa, tuy rằng trong lòng đã sớm duỗi móng vuốt đập Seven một cước.

Sophie Na nhanh chóng tỏ vẻ mình đã ăn no, hẹn tối sẽ kiểm tra lại cho Chris, cáo lui trở về phòng. An Phi Á lại ăn say sưa ngon lành, ăn xong còn nói với quản gia: “Điểm tâm ngọt hôm nay làm thật ngon.” Sau đó vừa ăn điểm tâm ngọt vừa nhìn Chris, một chút cũng không kiêng dè.

“Chris, làn da của em thật đẹp, đêm đó chị rất buồn bực nha, sao lại có một búp bê gổm đến gõ cửa.”

Chris hé miệng cúi đầu, thật ra hiện tại cô không giống búp bê sứ chút nào, rõ ràng là một quả táo thanh tú a.

“Chris, sao em lại chạy đến nhà của Mikhail? Thành nhóc Mikhail đó chị đã sớm không ưa, nhưng mà cũng xem như em may mắn, người Trung Quốc không phải có câu nói nào đó gọi là “Giận đỏ mặt vì hồng nhan” sao, Seven vì em mà...”

Nhớ lại thì An Phi Á cười hai tiếng, nhanh chóng nói tiếp: “Chris, em ngắt đi thật không đúng lúc, Seven trực tiếp cầm ống phóng rocket (tên lửa) toanh tạc cái lâu đài ấy, lúc ấy em trai chị thật đẹp trai nha, em không thấy thật là đáng tiếc.”

“Chris, em đừng thấy Seven mỗi ngày nghiêm mặt như pho tượng mà sợ nó, thật ra trước đây nó gây chuyện cũng không ít, năm ấy...”

Chris đang muốn vênh tai nghe thì Seven lại ôm cô đứng lên, dẫn dò quản gia: “Mang bữa tối đến phòng ngủ.” Ôm người rời đi, để lại An Phi Á một mình ăn điểm tâm ngọt với quyết tâm trong lòng năm nay phải gả được bản thân mình ra ngoài.

Trong phòng ngủ, Chris dựa vòng lòng Seven, vừa ăn vừa cười trộm.

“Vui mừng cái gì?” Seven tranh thủ lúc rảnh rồi nheo cái mũi nhỏ của cô.

“Chị gái của anh thật dễ thương.”

“Thật ra chị ấy già rồi, chỉ là tuổi tâm lý nhỏ hơn tuổi sinh lý hai mươi tuổi mà thôi.”

“Vì sao anh cùng chị gái không cùng họ?”

“Anh theo họ ba, chị gái theo họ mẹ.”

Chris sùng sốt, sau đó liếc mắt nhìn hắn một cái, há mồm ăn trứng cá muối salad, nhai nhai rồi nhăn mày hỏi: “Cha mẹ anh...” Chris cắn môi dưới, nhỏ giọng nói: “Cũng thân thiện như chị ấy sao?”

Seven thổi khí bên tai cô: “Nghĩ gả anh sao?”

“Không phải.” Khóe miệng Chris vênh lên: “Tùy tiện hỏi thôi.”

“Cha anh đã qua đời, còn về phần mẹ...” Cô ý ngừng một chút, quả nhiên ngầm để ý thấy cô nắm lại nắm tay nhỏ, hắn cười bao chặt tay của cô: “Mẹ anh đã sớm giục anh kết hôn, cười heo con về nhà cũng không có ý kiến.”

“Ai là heo con!” Chris dựng thẳng mi muốn nhảy dựng lên rống với hắn, nhìn thấy Seven cười vui vẻ thì thở phì phì cắn cổ hắn một cái.

Đút cô ăn no xong thì tới hắn ăn, cô dựa lưng vào hắn, rảnh rang ngắm sao.

“Chris.”

“Vâng?”

“Sinh cho anh một đứa bé.”

“.....”

“Chris?”

“Bảo bối?”

Seven xoay người ôm cô vào ngực: “Sao thế? Không đồng ý sao?” Một lúc lâu Chris rũ mắt, sau đó ngẩng đầu, đôi mắt đen chợt lóe sáng long lanh: Seven xoay người ôm nàng ở trong ngực, “Như thế nào ? Không đồng ý?” Chris nức nở con mắt, sau đó ngẩng đầu, đôi mắt đen sẫm chợt lóe sáng: “Em vẫn còn nhỏ nha!”

“.....”

Chú thích:

[1] Quảng trường Đỏ: Quảng trường Đỏ hay Hồng trường là tên gọi của quảng trường nổi tiếng nhất tại Moscow.

[2] Điện Kremlin: Krenli tại Moskva cũng được gọi với tên Hán Việt là Cẩm Linh một dạng thành quách kiểu Nga (kreml) được biết đến nhiều nhất. Nó là trung tâm địa lý và lịch sử của Moscow, nằm trên bờ trái sông Moscow, trên đồi Borovitskii, là một trong những phần cổ nhất của thành phố, trong thời kỳ hiện nay là nơi làm việc của các cơ quan tối cao nhất của chính quyền Nga và là một trong những kiến trúc lịch sử-nghệ thuật chính của quốc gia này.

[3] Nhà thờ Basili: Nhà thờ chính tòa sự Bảo trợ của Đức Mẹ Rất Thánh trên hào lũy, được biết đến nhiều với tên Nhà thờ chính tòa thánh Basil, là một thánh đường Chính thống giáo Nga, được xây dựng trên Quảng trường Đỏ, Moscow từ năm 1555 tới 1561 theo lệnh của Ivan Hung Đế để kỷ niệm sự chiến thắng ở Kazan và Astrakhan. Nhà thờ này là công trình cao nhất ở Moscow cho tới khi Tháp chuông Ivan Đại Đế được hoàn thành năm 1600.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Trộm CL* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Florence – Dấu hiệu

Edit: Nguyệt Sắc

* Florence (Firenze) là thủ phủ của vùng Tuscany và tỉnh Florence nằm bên bờ sông Arno của Italy. Thành phố hàng ngàn năm tuổi này được xem là “cái nôi” của phong trào Phục Hưng châu Âu với thành tựu rực rỡ về hội họa và kiến trúc. Florence có những công trình kiến trúc nổi tiếng như: Nhà thờ Santa Maria del Fiore, Tháp chuông Giotto’s Campanile, Nhà thờ Santa Maria Novella, Nhà thờ Duomo of Florence và Cầu Vecchio là một trong những biểu tượng của Florence.

Florence, dưới ngòi bút của nhà thơ cái tên của nó là viên ngọc xanh tuyệt đẹp.

Florence từng là thủ đô của Italia, mất đi vào thế kỷ 19.

Mà trong hơn ba trăm năm, kinh đô nghệ thuật này từng bị một gia tộc Mỹ quốc nắm trong tay.

Nhưng hiện tại, những đẹp đẽ hiếm có kia đã trở thành lịch sử, Florence nghênh đón chủ nhân mới, Buonaparte.

Đây là một bí mật.

Quần gia cao cấp Jame của gia tộc Buonaparte không bao lâu nữa sẽ đến Florence. Không bao lâu sau giới thượng lưu các nơi đã lục tục kéo đến, có lời đồn nói, gia tộc Buonaparte sắp tổ chức một yến hội tại Florence.

Những người trong giới thượng lưu luôn nắm tin tức rất nhanh, một buổi biểu diễn thời trang tại Milan được dời đến Florence, buổi biểu diễn này chỉ có một chủ đề thống nhất, cô dâu.

Có lời đồn nói, gia tộc Buonaparte thật ra muốn cử hành một hôn lễ tại Florence, bí mật trong bí mật.

Gia tộc Buonaparte tại Florence sở hữu hơn mười hai bất động sản lớn nhỏ, hai nữ giúp việc Susanna cùng Quina được sắp xếp đến quét dọn một biệt thự nhỏ. Đây là một tòa nhà hai tầng xinh xắn cổ xưa, gạch xây màu xám bên ngoài bám đầy những dây tường vi, gió thổi qua tung bay mon mon.

Susanna mang tấm khăn trắng tinh cẩn thận trải lên giường lớn, Quina mang hoa quả đặt vào tủ lạnh, tuy rằng biết tiên sinh chắc sẽ không ở biệt thự nhỏ như thế này nhưng các cô vẫn làm việc chăm chỉ. Buổi chiều quần gia Jame đến khiến các cô rất bất ngờ, tuy rằng Jame nhanh chóng rời đi nhưng ông ấy để lại một con mèo, một con mèo lông ngắn ngoại quốc có khuôn mặt như con hổ.

Quina nói, không biết Jame tiền sinh có ý tứ gì? Vì sao lại để một con mèo ở chỗ này?

Susanna nói, có khả năng tiền sinh sẽ đến đây.

Quina nói, vì sao?

Sana nói: -_-///

Trong lúc Susanna cùng Quina đang chờ đợi ở đây, hoàng hôn, trời chiều nhuộm vàng những dây tường vi, một chiếc máy bay trực thăng từ trên trời đáp xuống. Một người đàn ông cao lớn mặc áo gió đen mở cửa đi ra, ôm theo một cô gái. Cô gái mặc áo thun trắng, quần bò, rũ mắt ốm yếu dựa vào lòng người đàn ông.

Hai cô hầu gái cung kính đứng đợi ở cửa, đồng thanh chào tiền sinh. Cô gái hình như bị giọng nói làm giật mình, bỗng nhiên mở to hai mắt nhìn các cô, đôi mắt long lanh đầy nước như nai con.

Nhất thời chân tay Quina luống cuống, Susanna run tay mở cái giỏ mây ra, ánh mắt cô gái lại thay đổi, trừng lớn đôi mắt mày bò đảo nói: “Garfield!” [1]

Susanna cùng Quina nhận được lệnh rời khỏi biệt thự, mỗi ngày vào 4 đến 5 giờ sáng mới trở lại biệt thự quét dọn, hơn nữa không được phép đi vào phòng ngủ. Hai cô hầu gái rất hưng phấn, Quina nói, tìm cơ hội cô ấy sẽ tìm nữ chủ nhân để xin chữ ký; Susanna nói, cô muốn để nữ chủ nhân ném thư com cà của cô. -_-///

Sáng sớm đầu tiên đến Florence, nói chính xác là trưa thì đúng hơn. Khi Chris tỉnh lại phát hiện trên giường chỉ có cô cùng Garfield, xoa xoa mắt ôm Garfield vào lòng. Con mèo cũng lười nhác, mơ mơ màng màng lật người dựa vào ngực mềm mại của cô ngủ tiếp.

Trong phòng tắm không có người, thư phòng không có người, đẩy cửa phòng tập thể thao ra, một anh chàng đẹp trai đang tập thể hình cười nói với cô: “Chào buổi trưa.”

Chris ôm mèo đứng ở cửa không nói chuyện.

Kiến trúc lâu hai có một điểm nhấn, đó là ba mặt của phòng thể thao đều là cửa sổ, lấy ánh sáng rất tốt. Buổi trưa ánh mặt trời chiếu vào khiến cô có thể nhìn thấy rõ ràng rãnh mạch hần, chỉ mặc một cái quần ngắn màu xanh đậm không thể che đầy hoàn toàn, cơ bắp trên người lộ ra, da màu socola, mồ hôi như nước chảy qua cơ thể, cơ ngực cơ bụng từng khối rõ ràng...

Seven đột nhiên duỗi tay cầm lấy khăn lông trắng đi đến: “Chảy máu mũi.”

Chảy máu mũi? Chris nghi ngờ nhìn Seven, không có a, rất sạch sẽ mà.

Vừa mới nghĩ đến điều này thì cái khăn lông liền che lên lỗ mũi của cô, cô bị ép ngửa đầu, người bị hần ôm vào phòng tắm. Con mèo vẫn còn mơ hồ choáng váng chen trong ngực của cô mà ngủ. Chris tự hỏi, tại sao cô lại có thể chảy máu mũi nha?

Bên bồn rửa mặt, Chris ngoan ngoãn ngửa đầu, Seven giúp cô rửa sạch, nói: “Có cần ăn uống thêm mấy thứ bổ máu không nhii!!?”

Chris không nói chuyện, khoé mắt híp lại lườm trong gương, nhìn thấy một giọt mồ hôi từ sau tai Seven trượt xuống, lướt qua cổ, lướt qua bộ ngực, lướt qua... Máu vừa mới ngừng lại chảy xuống.

Sau một hồi lau rửa, Seven nói: “Không phải mỗi ngày em đều nhìn thấy sao?”

Chris cúi đầu muốn rửa mặt lại bị Seven ngăn lại, Seven dùng khăn lông ướt giúp cô lau mặt, Chris đỏ mặt nói: “Ngượng nên nhìn không kỹ.”

“Vậy sau này nhìn kỹ chút.”

“Nga.”

Chris được đặt trên bồn rửa mặt, áo ngủ cởi ra hơn một nửa, dưới lầu vang lên tiếng chuông cửa khiến con mèo Garfield tỉnh ngủ.

Seven đi tắm rửa, Chris ôm mèo xuống lầu mở cửa. Bên ngoài là một vị phu nhân không nhìn ra bao nhiêu tuổi, mặc sườn xám màu hồng cánh sen, khuôn mặt Phương Đông, thấy Chris lo âu thấp thòm thì dịu dàng mỉm cười: “Chris phải không? Chào cháu, cô là mẹ của Seven!”

Vừa lúc phu nhân Buonaparte còn dùng cơm trưa, thế là mọi người cùng ăn. Tuy rằng mẹ chồng nàng dâu gặp nhau lần đầu nhưng không khí vẫn rất thoải mái, mãi đến khi phu nhân Buonaparte hỏi Chris: “Cha mẹ của cháu đâu? Làm gì?”

Chris cúi đầu, Seven cướp lời cười nói: “Mãng tây hôm nay rất tươi, mẹ ném thư đi.” Phu nhân Buonaparte cười không hỏi thêm gì.

Sau khi ăn cơm là thời gian uống cà phê, Seven đi ra ngoài nghe điện thoại, phu nhân Buonaparte cùng Chris tán dóc chi tiết về hôn lễ, phu nhân Buonaparte nói: “Cha của Seven hiện nay không biết đang đi câu cá trên hải đảo nào, hôn sự của hai đứa ông ấy còn không biết.” Chris nhớ là Seven nói cha hắn đã chết, cảm thấy kỳ lạ nhưng cũng không hỏi nhiều.

Mẹ chồng nàng dâu đều có ý tứ lấy lòng đôi phượng, từ hôn lễ cho tới thức ăn, từ du lịch cho đến Trung Quốc, sau đó hai người phát hiện họ thật ăn ý với nhau, mãi đến hoàng hôn, khi Seven ho vài tiếng thì phu nhân Buonaparte mới lưu luyến rời khỏi.

Rốt cuộc lại có thể giới của hai người, bữa ăn tối lãng mạn dưới ánh nến. Sau khi ăn xong lên sân thượng, Chris nấp trong lòng Seven mang nghi vấn buổi chiều hỏi ra. Seven im lặng nửa phút, chậm rãi thưởng thức những ngón tay xinh đẹp của Chris nói: “Mẹ anh rất yêu cha anh. Năm đó cha mất, mẹ vẫn không chịu tin sự thật này. Sau này bà ấy nghiên cứu các học thuyết quỷ thần của mọi tôn giáo. Sau đó bà vẫn cho rằng cha anh chưa chết.”

Chris ngẩng đầu, nhướn mày nhìn Seven, Seven mỉm cười giúp cô vuốt một sợi tóc ra sau tai: “Bác sĩ nói, đây là một loại bệnh tinh thần.”

Chris nhẹ nhàng cắn môi, nhỏ giọng hỏi: “Trị không hết sao?”

Seven lại cười: “Như vậy rất tốt, ít nhất mẹ cũng vui vẻ như trước.”

Lông mày Chris càng lúc càng nhăn, cuối cùng thở dài tựa vào lòng Seven, đùa giỡn với nút áo ngủ của hắn: “Seven.”

“Ừ?”

“Nếu như, nếu như……”

“Nếu như có một ngày như thế, trước khi anh chết anh sẽ giết em.”

Phút chốc ngẩng đầu, Chris sững sờ nhìn Seven, dưới ánh trăng màu bạc, đôi mắt hắn màu xanh như mặt biển, không có chút màu đỏ thô bạo của máu, chỉ là thâm tình chuyên chú, phẳng phất như có ma lực thần bí nào đó.

Bàn tay ấm áp, nhẹ nhàng sờ mặt của cô: “Sợ sao?”

Chris không nói, không có gật đầu hoặc là lắc đầu, biểu tình của cô như sương mù, không thể nhìn rõ. Seven dịu dàng hôn cô, chậm rãi cởi ra áo ngủ của cô, xoay người áp chế cô lại, vuốt ve, hôn hít, nâng bờ eo của cô lên…

Trong dư vị của cao triều, hắn thở gấp ở bên tai của cô, khàn giọng hỏi: “Bảo bối, em hiểu chưa?”

Cô nhắm mắt hôn lên môi của hắn.

Là nơi ra đời của văn hóa Phục Hưng [2], Florence là vùng đất huyền thoại tập trung các thiên tài như Da Vinci, Dante, Michelangelo, Galileo…… Điều khắc, hội họa, kiến trúc…… Các tác phẩm nghệ thuật đều có thể dễ dàng nhìn thấy trong thành phố này, những con đường huy hoàng theo năm tháng, thông dong biểu hiện lịch sử xa hoa. Ngay tại thế kỷ 19, Florence từng là nơi một nơi mà các quý tộc châu Âu đều phải đến học, hiện nay nó đã trở thành “kính đô du học” của thế giới.

Cung điện Pitti [3], một đám du học sinh châu Á đang tham quan dưới sự dẫn đường của hướng dẫn viên. Thời tiết hôm nay không tốt nên du khách không nhiều, có mấy nữ sinh vì đêm vũ hội trước đó đi chơi muộn mà gấp liên tục, nhưng khi tiến vào điện thờ thì đôi mắt ai cũng sáng ngời.

Không phải là vì sự xa hoa lộng lẫy của đại sảnh, mà là vì một đôi tình nhân. Cô gái cao gầy tựa vào bình phong thủy tinh, mặc áo jacket cao bồi, đội mũ đen, trên cổ mang theo một cái khăn quàng bằng vải thun, tranh phục như những họa sĩ lưu lạc đầu đường, khí chất trong sáng thuần khiết. Sau lưng cô hơn nửa bước là một người đàn ông cao ngất, áo sơ mi màu xanh đậm, bên ngoài khoác áo len màu đen, khi tham quan phòng triển lãm còn mang kính râm, rất đẹp trai.

Nữ sinh Hàn Quốc vô thức liếc giờ điện thoại lên muốn chụp hình thì lại bị “Nhân viên bảo vệ” ra mặt ngăn cản. Học sinh kia giải thích không phải chụp đồ vật trong triển lãm, “nhân viên công tác” nói, đồ vật trong triển lãm có thể chụp, người thì không thể.

Bên kia, cô gái chỉ vào cái bình phong nói câu gì đó, vừa đó vừa quay đầu nhìn người đàn ông phía sau. Trong số du học sinh chỉ có hai nữ sinh Trung Quốc là nghe hiểu cô nói gì, cô nói, cô nói muốn có một bình phong thế này trong phòng khách, muốn mang cái này về nhà.

Thật là tình cờ, mấy nữ sinh ra khỏi cung điện Pitti để đi mua trang sức ở các cửa hàng xung quanh, lại gặp đôi tình nhân ấy. Người đàn ông đi phía trước, một bàn tay dắt cô gái, hai tay cô gái đều nắm lấy tay người đàn ông, bước đi rất chậm, dường như là bị hắn kéo đi. Thình thoảng cô gái lại ngừng trước một tủ kính trưng bày nhìn xung quanh, khi này người đàn ông cũng dừng lại nghiêng đầu nhìn cô. Thình thoảng cô gái sẽ chỉ vào cái tủ kính nói, muốn cái này.

Nữ sinh Hàn Quốc cuối cùng cũng được như ước nguyện giờ điện thoại lên chụp hình, đáng tiếc tay run nên chụp hơi mờ.

Chạng vạng tối, hoàng hôn bên bờ sông Arno [4] khiến nước sông lấp lánh ánh sáng, phản chiếu kiến trúc hai bên bờ sông. Tình yêu là chủ đề vĩnh cửu bên dòng sông Arno nổi tiếng thế giới. Giờ phút này một tình yêu như thế cũng đang trình diễn, cô hái cúi người nhìn bóng dáng xinh đẹp của mình phản chiếu trên dòng sông mỹ lệ, người đàn ông ôm chặt cô từ phía sau, nhẹ nhàng mang một chiếc lắc tay màu vàng lên cổ tay của cô.

Dưới mái hiên, những họa sĩ ven đường dùng bút nhanh chóng vẽ lại bức tranh tình yêu này. Mà tại một toàn kiến trúc bốn tầng nơi xa xa, có một hòng súng nhắm ngay đầu người đàn ông, trước khi súng cướp cò, cô gái đã kéo người đàn ông xuống hôn hắn.

Daniel bình tĩnh nhanh chóng tháo vũ khí ra, cơ hội của hắn chỉ có như thế, nếu chậm thêm mấy giây, lập tức hắn sẽ bị hệ thống hồng ngoại bố trí toàn thành phố này phát hiện. Có lẽ, Florence là một nơi không hề thích hợp cho việc ám sát.

Sắc trời dần tối, tại một cửa hàng bán đồ nắn bên gần Thánh Giáo hội, Chris ăn một phần thịt bò cuốn lò hội, một phần thịt bò cuốn anh đào, một phần thịt bò cuốn hạt thông, nhưng đến phần thịt bò cuốn hương thảo thì Seven lại từ chối trả tiền: “Đợi đến nhà mẹ ăn bữa tối nữa, có xương bò rất ngon.”

Chris mút nước tương ở đầu ngón tay, mong đợi nhìn một đứa bé trai nhận phần thịt bò cuốn hương thảo từ tay ông chủ, sau đó mong đợi nhìn Seven: “Một phần cuối cùng thôi.”

Seven lắc đầu, Chris bấu môi không nhìn hấn, vét cái túi của mình mấy lần, nhưng một phân tiền cũng móc không ra, cô nhú mày cắn môi sau đó chậm rãi xoay người ôm hấn.

Seven bất động: “Chúng ta nên đi thôi, tiệc tối sắp bắt đầu rồi.”

“Seven.”

Seven không nói chuyện.

Chris cắn chặt răng, đỏ mặt tiến đến bên lỗ tai hấn giọng nói cực nhỏ: “Mua một phần thôi, đêm nay anh muốn thế nào thì thế ấy.”

Seven nhót chặt eo Chris, hôn lên môi cô một cái, nếm hương vị của nước tương, thật sự rất ngon, khó trách lại vùi vãnh hấn như thế, hấn cười: “Không mua thì anh cũng muốn thế nào được thế ấy.”

Chris nhú mi, vẻ mặt không phân rõ phải trái: “Không được, em nói không được là không được!”

Seven cúi đầu nhìn Chris, nói với ông chủ: “Thêm một phần thịt bò cuốn hương thảo.” Hạ xuống một nụ hôn.

Chiếc xe Lincoln màu đen tiến vào một căn nhà theo kiến trúc Roma, một người giúp việc nam tiến lên mở cửa xe, chỉ thấy một bắp chân dài tao nhã bước xuống, quần dài bó sát người, áo ren cũng đen, sau lưng trống rỗng khiến làn da như băng tuyết hiện ra, kêu gọi kích thích. Người đàn ông đưa tay qua eo cô gái, che chắn bớt đi cảnh xuân lộ ra ngoài.

Đi qua căn phòng khách hoa lệ rộng lớn, nữ giúp việc đẩy cửa nhà ăn, chính giữa nhà ăn là một cái bàn thật dài, trên bàn đủ thứ tinh xảo, để cắm nến cùng bộ đồ ăn bằng bạc. Ngồi ở vị trí chủ nhân là phu nhân Buonaparte mặc lễ phục màu xanh ngọc, mỉm cười nói: “Seven, con đến muộn.” Bà nâng tay ra hiệu cho quản gia ở sau mang thức ăn lên.

Ngoại trừ hai vị trí còn trống bên tay phải của phu nhân Buonaparte, trên bàn ăn đã có năm sáu người cả nam lẫn nữ, dung mạo không nói, nhưng quần áo đều nghiêm chỉnh, khí chất xuất chúng.

Phu nhân Buonaparte giới thiệu Chris với mọi người, ngồi cùng bên với Chris là hai cô gái mà cô quen biết, An Phi Á cùng Sophie Na, đại tiểu thư cùng bác sĩ của gia đình, đối diện là hai nam một nữ. Người đàn ông trung niên là chú của Seven, Quintin; người đàn ông trẻ tuổi là em họ Seven, Elven; cô gái kia là vợ của Eleven, công chúa Hà Lan, Pheonix.

Quintin cùng Pheonix lễ phép gật đầu hỏi thăm, chỉ có Eleven vẫn nhìn chòng chọc Chris. Tuy là anh em họ, hơn nữa cũng đẹp trai như nhau, nhưng Eleven lại khác Seven, Seven thiên về vẻ đẹp của Hy Lạp, trong khi Eleven lại thiên về sự hoang dã của Bắc Âu.

Trong nhà ăn yên tĩnh đến mức không thể nghe thấy tiếng chân người hầu, khi Seven đặt ly nước trên tấm lót phát ra tiếng vang thì Eleven cười mở miệng: “Cô càng xinh đẹp hơn trong truyền thuyết tôi nghe được, tiểu thư Chris.”

Bữa tiệc tối này chủ yếu là giới thiệu Chris với gia tộc, chỉ có Chris đến đây để ăn thật sự. Seven nhìn cô cúi đầu sắp ăn xong một phần bít tết, cảm thấy đêm nay nên làm vận động mạnh hơn một chút, để tránh khỏi việc cô ăn quá no mà ảnh hưởng đến đường tiêu hóa.

Phu nhân Buonaparte còn không biết trước khi ăn cơm Chris đã ăn đến bốn phần thịt bò cuốn, đối với sức ăn của cô có vẻ rất hài lòng: “Vốn dĩ bác còn lo lắng, cháu gầy như thế sau này có con sẽ hơi mệt, có thể ăn được như thế thì tốt.” Nói xong, Chris thấy ngượng ngùng, đành phải cúi đầu tiếp tục ăn.

Sau khi ăn cơm xong, những người đàn ông đến thư phòng hút thuốc, phu nhân Buonaparte thì trở về phòng tắm rửa để tưng kinh, để lại bốn cô gái trẻ ngồi uống trà tán gẫu. Công chúa Pheonix vẫn thận trọng như trước, ngồi thẳng lưng theo tiêu chuẩn hoàng gia, An Phi Á thì có ý đùa với cô, ngồi bên cạnh hết hỏi cái này đến hỏi cái kia. Chris cùng Sophie Na ngồi ở sofa đối diện, bởi vì không phải là bạn bè thân thiết nên nội dung nói chuyện cũng tương đối hạn hẹp. Sophie Na chú ý thấy bữa cơm Chris ăn hơi nhiều nên đặc biệt pha trà tiêu hóa cho cô.

Uống xong nửa cốc trà thì An Phi Á ở bên kia cười ha ha lên. Chris thấp giọng hỏi Sophie Na, có thuốc tránh thai nào mà không ảnh hưởng tới cơ thể hay không. Sophie Na nhú mày nói có, nhưng chưa được sự đồng ý của tiên sinh thì không thể cho cô. Chris gật đầu, không bao lâu sau thì những người đàn ông đi ra, để tài phụ nữ kết thúc.

Sau khi ra khỏi cửa thì mặt Seven trầm xuống, để tài xế ra về, lúc lái xe thì không nói một lời. Xe là xe thể thao nên Chris cũng thấy hấn nói chuyện với Sophie Na, không biết sao lại nói nhanh như thế, nhưng cái bụng tương đau nên cô cũng lười để ý đến hấn, uốn người ngồi lơ đãng trên ghế.

Thế mà lại ngủ quên đi, mãi đến khi được hấn ôm vào phòng ngủ mới tỉnh lại, mơ hồ nhìn cái mặt lạnh của hấn thay áo ngủ cho cô, sau đó cô yên lòng yên dạ xoay đầu ngủ.

Xảy ra chuyện như thế, hấn đang tức giận đương nhiên sẽ không đụng đến cô. An tĩnh ngủ đến nửa đêm, đột nhiên đau bụng tỉnh lại, quả nhiên là kinh

nguyệt. Từ lúc ở Moscow, hấn bắt đầu không làm biện pháp tránh thai nữa nên cô đành tự mình uống thuốc, vì thế mà kinh nguyệt thất thường, hơn nữa còn bị đau.

Định tắm rửa nhưng lại đau đến mức không muốn động, cô ôm bụng cuộn tròn trong phòng tắm, cũng không muốn gọi hấn. Garfield xoay vòng quanh chân cô kêu meo meo. Không bao lâu sau cửa phòng tắm được mở ra, hấn lẳng lặng đứng một hồi sau đó thờ dài ôm cô vào lòng, hấn chui đầu vào cổ cô nói: “Em muốn thế nào thì làm thế ấy.”

Trong lòng cô vừa thấy ngọt ngào vừa thấy đau xót, cọ cọ trong lòng hấn, sợ hãi nhỏ giọng giải thích: “Em... Em muốn chờ thêm mấy năm...”

“Được.”

Cũng trong đêm nay, tại một ngôi biệt thự khác của gia tộc Buonaparte, trong garage u ám của tầng hầm, Peter mặt đầy vết thương nhận lấy đồ ăn: “Đây là nơi nào?”

Từ trong bóng tối truyền tới giọng nói của một người đàn ông: “Florence.”

“Italy? Vì sao đưa tôi tới nơi này?”

“Hôn lễ của người thừa kế nhất định sẽ tiến hành tại nhà thờ Đức Mẹ ở Florenca, đây là quy củ của gia tộc Buonaparte.”

“Cái gì? Buonaparte ở chỗ này sao?”

Người đàn ông cười một tiếng: “Đứng ngay ở trước mặt anh.”

Peter cả kinh nhảy dựng lên làm nghiêng cả đĩa đồ ăn: “Vì sao đưa tôi tới địa bàn của Buonaparte?”

“Hắc! Ông anh, thả lỏng chút đi, Seven tuyệt tình với gia tộc Jixieliefu nhưng cũng không dọa anh sợ tới mức đó chứ...”

Peter nhanh chóng từ kinh hoàng chuyển sang phẫn nộ, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Đương nhiên anh không thể tưởng tượng được! Con người ma quỷ đó...”

“Đương nhiên tôi biết rõ ràng.” Người đàn ông dừng một chút, đột nhiên cười quỷ dị: “Con người ma quỷ đó, chín tuổi đã giết chết bác của hấn.”

Hai phút hắc ám trầm mặc.

“Khi nào có thể cầm được khoản tiền của Jixieliefu?”

“Anh chuẩn bị đối phó với Buonaparte thế nào?”

“Rất đơn giản, phụ nữ chính là điểm yếu của hấn.”

Peter cười lên, vết thương khiến khuôn mặt có chút đáng sợ: “Buonaparte không luyến tiếc dùng máu rửa cả gia tộc Jixieliefu đủ để chứng minh tầm quan trọng của người phụ nữ kia với hấn, thế mà anh còn dám động đến cô ta sao, quả nhiên là không chừa đường rút lui cho mình. Ra tay trước hôn lễ sao?”

“Hiện tại còn không phải lúc.....”

Sáng sớm bốn ngày sau, thân trên không che đậy, Seven mặt lạnh vội vàng bước xuống cầu thang, khi nghe thấy tiếng vang từ trong phòng bếp truyền ra thì nhủ mày, chậm rãi đi về phía bếp.

“Buổi sáng tốt lành.” Chris đang bận việc không ngẩng đầu lên mà lên tiếng chào hỏi.

Seven mỉm cười tựa bên cạnh cửa, cũng nói một tiếng buổi sáng tốt lành. Có người nói lòng của phụ nữ là khó đoán nhất, quả nhiên không sai. Một ngày nay cô cùng hấn đều khó chịu với nhau, rõ ràng đêm qua còn mới phát tác, hai hấn tỉnh lại không thấy cô ở trong lòng thì lo lắng, thì ra cô lại ngoan ngoãn làm bữa sáng cho hấn.

“Muốn ăn cái gì?” Cô quay đầu hỏi, thấy hấn thì lông mày nhíu lại: “Anh không lạnh sao! Cuồng khóa thân!”

Hấn mỉm cười trả lời vấn đề đầu tiên của cô: “Sandwich cá ngừ, một ly coffee.”

Cô càng nhíu mày, cắn môi dưới nói: “Nhưng mà em chỉ làm ít lươn.”

Thì ra là chính cô thêm ăn.

Sáng sớm, ăn xong bát lươn cay cay, Chris hài lòng thỏa dạ trở lại phòng ngủ. Lúc này biệt thự không có hầu gái nên nhiệm vụ rửa chén đương nhiên rơi xuống người Seven. Seven ở trong phòng bếp, cẩn thận lau chùi tỉ mỉ chén bát bằng sứ, từ trước đến nay hấn chưa từng nghĩ tới cuộc sống cũng có sự thú vị thế này.

Hôm nay Seven rất bận, buổi sáng trở về thư phòng thì mở một cuộc hội nghị qua video rất lâu, giữa trưa, hấn cùng cô ăn hai phần đồ ăn tiêu chuẩn ở

trên ban công, buổi chiều tiếp tục trở về thư phòng xem văn kiện. Trong thư phòng của hắn có một cửa sổ rất lớn sát đất, ánh nắng ngày xuân chiếu vào phòng, cô ngồi tại cửa sổ ngắm nắng mặt trời, nhân nhả thông dong tập yoga.

Tập yoga xong xong cô ôm Garfield đi tắm rửa, tắm rửa xong không còn chuyện gì là, rảnh rỗi đến mức nhàm chán, ôm mèo ngồi lác lác trong thư phòng, bất giác phát hiện ra hôn lễ chỉ còn một tuần nữa là diễn ra, vậy mà ngay cả lễ phục cô cũng chưa chọn.

Cô rất lười, tắm rửa xong thì mặc một cái áo thun cổ chữ V rất sâu, mặc lỏng lẻo trên người, để lộ cái cổ thon dài cùng với bóng dáng của xương quai xanh tinh xảo, hai chân thon dài tuyết trắng, bàn chân trần đạp nhẹ nhàng trên thảm da dê trải sàn, nhẹ nhàng trong suốt, không tiếng động, nhưng khi cô đến ngay sau lưng hắn thì hắn lại quay người ôm chặt.

Hắn mang mắt kính trông rất văn nhã, nhưng bàn tay to lại dò vào trong y phục của cô, thần sắc đang hoàng chững chạc, giọng nói lại mờ ám “Bên trong mặc cái gì vậy?”

Cô ngẩng đầu lên liếc mắt nhìn hắn: “Luuu mạnh...”

Hắn cười, nụ cười đã đánh vỡ triệt để một chút tao nhã đó, lại thêm mấy phần sùng nịch và bá đạo: “Ngoan, buổi tối sẽ mang em đến tiệm áo cưới chọn lễ phục.”

“Không muốn đi.”

“Ngoan.”

“Vậy bây giờ liền đi.”

“..... Anh còn có việc.”

Cô bĩu môi: “Không phải anh làm xã hội đen sao?!”

Ý cười trong mắt hắn càng thêm sâu, ôm cô ngồi trên chân mình, hôn lên cái cổ tuyết trắng: “Ông xã của em làm ăn đứng đắn a.”

Trên mặt cô đầy sự ghét bỏ, nhanh tay rút ra một cây súng từ trong ngăn kéo bàn của hắn, hắn cười nhận lấy, không nhanh không chậm bỏ vào lại ngăn kéo: “Bảo bối, đây không phải thứ em nên chơi.” Sau đó cầm một vài cuốn sách du lịch trên bàn đưa cho cô: “Chọn hành trình cho tuần trăng mật đi.”

Cô dẫu môi, rất không tình nguyện ôm đồng sách tránh đi chỗ khác, tùy ý ngồi trên thảm trải sàn, lật lật cuốn sách cùng với đùa với con mèo, rất ngoan ngoãn biết điều.

Nhanh chóng xử lý xong công việc, bốn mươi phút sau hắn đóng máy tính lại, phát hiện ra cô đang nằm trên thảm trải sàn viết cái gì đó, hắn đi qua hỏi: “Chọn được rồi sao?”

Cô liếc hắn một cái, cười tít mắt ngừng viết, sau đó mang mớ giấy như các quân bài xếp trước mắt hắn: “Rút một cái đi, anh sẽ quyết định đi đâu.”

Hắn mỉm cười lác đác, xoay người rút ra một tấm, cô liền hỏi: “Nơi nào?” Hắn lập tức cắt tờ giấy vào túi áo: “Lúc khởi hành sẽ nói cho em biết.”

Cô vừa nhú mi muốn nói cái gì đó thì đã bị hắn ôm vào ngực, đôi môi hồng nho nhỏ bị chặn lại, nụ hôn dịu dàng nhưng cũng bá đạo. Hôn đến đất trời xoay chuyển, cô bị hắn ôm lên đặt vào sofa, không biết là cô rất gầy hay là do áo thun rộng thùng thình, bàn tay to của hắn dễ dàng thò vào vạt áo, nhẹ nhàng thoải mái sờ khắp thân thể của cô, mà cô không mặc áo ngực, ngay cả quần lót cũng không biết bị cởi ra từ khi nào...

Garfield đột nhiên kêu meo meo không ngừng, cô đang mê mang bỗng mở mắt đẩy hắn ra. Hắn hôn cô thêm một lúc mới buông ra, vừa cởi áo sơ mi của mình ra vừa xách cổ con mèo lên, hai ba bước đã đến bên cửa sổ, mở cửa sổ liền ném nó ra ngoài.

“Mèo của em!” Cô từ trên ghế sofa nhảy dựng lên, còn chưa vọt tới cửa sổ đã bị hắn dễ dàng nhốt chặt. Cách lóp quần áo hắn hôn lên ngực mềm mại của cô, mơ hồ nói: “Không chết được.”

Cô đẩy hắn, lại bị hắn tiến lên một bước ép vào vách tường, áo bị vén lên, làn da trắng nõn nổi bật, tuyết trắng càng thêm non, đỏ tươi càng thêm mềm, hô hấp của hắn lập đi lập lại, chui đầu trước ngực của cô, như một đứa trẻ tham ăn.

Cô giận dữ quay mặt đi: “Em không muốn.”

Môi của hắn lướt qua ngực xinh đẹp của cô, hôn đến bên tai, nhẹ nhàng liếm láp vành tai: “Em đã quên ngày ấy đáp ứng anh cái gì sao? Muốn thế nào thì được thế đó, không phải sao?”

Hô hấp của cô nặng nề, hai chân kẹp chặt, nhìn đôi mắt của hắn: “Vậy anh cũng từng đáp ứng với em điều gì? Bây giờ lại bắt nạt em sao?”

Hắn tươi cười: “Như thế này sao có thể gọi là bắt nạt?” Dem quần áo của cô bỏ đi, cũng trừ khử đi lớp chắn cuối cùng trên cơ thể mình, dịu dàng nhưng lại không thể phản kháng, tách hai chân của cô ra.

Đôi tay của cô leo lên vai hắn, móng tay tròn nhẵn cắm vào, không chế hơi thở, nỗ lực dùng giọng bình tĩnh nhẹ nhàng nói: “Rốt cuộc anh yêu điều gì ở em?”

Khi hắn sắp tiến vào cơ thể của cô thì dừng lại, ngẩng đầu nhìn cô: “Có ý gì?”

Cô không nói chuyện, chỉ là lẳng lặng hắn. Hắn dần nheo mắt rồi lập tức tươi cười, dịu dàng sờ gò má của cô: “Bình thường rất thông minh, sao khi ở cùng với anh thì chỉ số thông minh lại giảm xuống như thế?!”

Khuôn mặt của cô đỏ bừng, liều mạng muốn tránh ra thì lại bị hắn ôm chặt lại, giọng nói mê hoặc cô: “Nghe cho rõ đây bảo bối, cái gì của em anh cũng yêu.” Nghe thấy thế thì động tác của cô hơi ngừng lại, sau đó lại giả vờ nhưng sức lực không còn như trước. Hắn hôn lên cái miệng không ngừng tránh né của cô, đồng thời xâm nhập vào thân thể cô.

Mồ hôi từ sau gáy của cô chảy xuống, tạo thành dòng suối nhỏ tại khe ngực trắng nõn, rốt cuộc cô cũng không còn sức giả vờ, bàn tay nắm lấy đôi vai của hắn, từ trong mũi “ừ ừ” ra tiếng.

Hắn biết cô mệt mỏi, ôm cô nằm trên ghế sofa, vén những sợi tóc ướt của cô ra sau tai, ôm chặt eo hôn lên cái trán mịn đầy mồ hôi, thân thể cả hai đều nóng bỏng, trong lòng cô cũng mềm mại nóng bỏng không kém, tay nắm chặt nhau không buông.

Mặt trời dần dần trầm xuống, buổi diễn thời trang cũng bị ném đi, Garfield loay hoay trong vườn hoa không dám lên lầu. Trong thư phòng mờ tối, trên thảm trải sàn có hai thân thể thay nhau nổi lên, thỉnh thoảng cô mơ hồ kêu ra một tiếng, Seven, sau đó liền bị hắn nâng trong tay ngâm trong miệng.

Sáng sớm, lại là một ngày mới, khi tỉnh lại trong thư phòng hắn mới phát hiện chỉ lẻ loi một mình, kỳ lạ khi thấy cô vẫn còn sức lực để rời khỏi. Tinh thần sáng khoái đi xuống lầu, chuẩn bị cho cô một nụ hôn chào buổi sáng thật dài, nhưng trong phòng bếp chỉ có Garfield cùng với ba hộp cá ngừ.

Hắn quyết định đi phòng ngủ tìm cô, trong lúc vô ý nhìn thoáng qua tủ rượu bằng thủy tinh trong suốt thì phút chốc hắn dừng bước, xoay người.

Thân hình trong suốt mơ hồ, hắn thấy trên ngực của mình, CL.

Đây là thói quen của siêu trộm, sau khi có được thứ mình muốn, để lại hai chữ CL, đây là dấu hiệu của cô.

Chuông điện thoại đột ngột vang lên khiến Garfield đang ăn cá giật mình, Seven tiếp điện thoại thì nghe tiếng của cô: “Seven, buổi sáng tốt lành!” Tuy rằng ngữ khí nhẹ nhàng nhưng Seven lại phát hiện điểm chốt dạ ở trong đó. Về mặt khi này còn dịu dàng lập tức nghiêm trọng: “Em đang ở đâu?”

Rõ ràng chỉ là giọng nói truyền ra từ trong điện thoại, nhưng không biết vì sao Chris lại cảm thấy áp lực, ở đầu bên kia cô vô thức rụt cổ, trả lời rõ ràng: “Đang trên đường rời khỏi Florence!”

“Trở về. Lập tức!”

“Không.”

Không nói gì nữa, trong toa hành khách yên tĩnh, Chris gần như có thể nghe thấy tiếng hít thở của Seven, dường như hắn đang bức bối. Hắng giọng một cái, Chris nói: “Em có đồng ý qua với anh là sẽ kết hôn sao?” Sau khi nói xong cô cũng cảm thấy là bản thân mình đang có tình gây chuyện, vốn tưởng rằng hắn không đáp lại nhưng cách vài giây lại nghe hắn nói: “Vậy 5201314 có ý gì?”

“A?” Chris kinh ngạc khi đề tài được chuyển đổi, thẹn quá hóa giận nói: “Cái này không có quan hệ gì với việc kết hôn!”

Bên kia triệt để trầm mặc, thực phần nộ.

Nhân viên của tàu đi qua phát đồ uống, nhìn thấy một cô gái phương Đông cúi đầu ngồi gần cửa sổ, điện thoại di động để ở tai nhưng mím chặt môi không nói chuyện.

“Cô có cần giúp đỡ gì không?” Nhân viên trên tàu nhiệt tình đến thăm hỏi. Cô gái ngẩng đầu nhìn hắn một cái, lắc đầu rồi lại cúi đầu, nhẹ nhàng kêu một tiếng Seven, nhân viên kia đề đồ uống xuống rồi nhanh chóng rời khỏi.

“Em muốn đi du lịch một mình, sẽ trở về trước hôn lễ.”

Hắn cắn răng hỏi: “Vì sao?”

“Chỉ là muốn thôi!” Cô chơi xấu nên phải nhượng bộ: “Mỗi ngày em sẽ nói cho anh biết em ở đâu, được không?”

Không được cũng phải được, Seven nắm điện thoại, nhìn chòng chọc con mèo Garfield mua để lấy lòng cô, nó đang kho kho năn nã cá ngừ, càng nhìn càng tức giận bức bối.

Cô đã nói mỗi ngày nói cho hắn cô đang ở đâu, chính là mỗi ngày gửi cho hắn một tấm hình.

Bức hình đầu tiên, tòa kiến trúc phong tình Slavic — lâu đài Roman Knopf ở Moscow.

Bức thứ hai, rừng cây cọ vàng — sông Nile ở Cairo.

Bức thứ ba, nông trại đầy hoa tulip tung bay trong gió — Trang trại ở Hague.

Bức thứ tư, một bình hoa chụp trong tủ kính — cửa hàng gốm sứ nghệ thuật ở Buenos Aires.

Bức thứ năm, dàn nhạc giao hưởng đang diễn tấu trên sân khấu — rạp hát quốc gia Vienna.

Bức thứ sáu, hình ảnh một vận động viên trên bãi cỏ rộng lớn — Sân vận động Olympic ở Roma.

Bức thứ bảy, suối phun muôn màu trong màn đêm — Sông bài khách sạn Bellagio tại Las Vegas.

Bức thứ tám, là nơi nào của Tokyo đây? Trang trại hoa Lavender? Nhà của Suzuki? Hay là cái quán rượu nhỏ không tên ấy...hắn vô cùng mong chờ.

Seven lòng đầy mong đợi hiện tại đang xuất hiện trong một cửa hàng áo cưới, trên bục cao có các người mẫu xinh đẹp, tất cả đều trắng nõn nhỏ nhắn, mà càng đặc biệt hơn, các cô đều mặc áo cưới.

An Phi Á ngồi bên cạnh Seven, mang đôi mắt kính nhìn nghiêm túc, thỉnh thoảng lật album trong tay: “Cái váy bằng lụa mỏng như thế nào?”

“Quá mỏng.”

“Cái có hoa văn bằng ren?”

“Bại lộ cơ thể.”

“Váy cái màu vàng thì sao?”

“Bó quá sát người.”

“Được rồi, không cần nhìn nữa.” An Phi Á tháo mắt kính xuống, khép sách lại: “Em trở về tìm một cái mền, ngày mai đem Chris bọc kín lại là được.”

Seven cười ra tiếng. Odd đi đến phía sau hắn nhỏ giọng nói: “Máy bay đến Trung Quốc đã chuẩn bị xong.” Seven gạt đầu ra hiệu đã biết, lúc này di động nắm chặt trong bàn tay vang lên tiếng có tin nhắn, Seven vội vã mở ra, xem xong nhìn nhứ chặt mày.

Bức thứ tám, màn hình trắng.

Sự việc nhỏ ở bên dưới không ảnh hưởng đến bất kỳ người mẫu nào trên sàn catwalk, buổi biểu diễn thời trang vẫn tiếp tục. An Phi Á vẫn lựa chọn tỉ mỉ tư tưởng Seven thì lại không tập trung, không ngừng mở di động xem hình ảnh.

Màn hình trắng, cô muốn nói với hắn điều gì.

Không bao lâu sau, yên tĩnh bị đánh vỡ, lần này là Wells: “Tiên sinh, không thấy tiểu thư Chris.”

“Xoát” một tiếng, điện thoại di động khép lại: “Cái gì?”

“Tại sân bay Narita ở Tokyo, người của chúng ta cùng tiểu thư Chris cùng biến mất.”

“Chuyện xảy ra khi nào?”

“Sáu giờ trước, bọn họ muốn đi tìm, nhưng...”

“Tôi không muốn nghe giải thích.”

“Toàn bộ người ở Châu Á đã được điều đến Tokyo, cũng đã thông báo với Suzuki, đến nay vẫn chưa thấy ghi chép nào về xuất nhập cảnh, tiểu thư Chris hẳn là còn ở Nhật Bản.”

“Chuẩn bị máy bay.”

“Vâng, tiên sinh.”

An Phi Á chỉ nghe được sơ sơ, hơi thờ xung quanh Seven cho cô biết có chuyện không tốt: “Có chuyện gì sao?”

Nhìn thời gian tám ảnh được gửi qua điện thoại, Seven nghiêng người hôn má An Phi Á: “Em có chuyện ra ngoài, chị giúp cô ấy chọn lễ phục.”

Buổi diễn thời trang áo cưới lúc này cũng bước vào giai đoạn kết thúc, ánh đèn trên sàn catwalk đột nhiên tối đi, chỉ có một ngọn đèn màu bạc mờ nhạt chiếu tại trung tâm của sàn, vì thế dưới đài càng trở nên mờ hồ u ám. Seven đã nhanh chóng đi đến cạnh cửa, hắn đang định khom người kéo tay nắm cửa thì người xem đột nhiên trầm trồ, Seven cảm giác được điều gì đó nên quay đầu...

Sương mù như ánh sáng rắc xuống xung quanh, người trên sàn catwalk cứ như bước ra từ truyện cổ tích. Váy lụa trắng tách ra hai bên từ dưới rốn, đuôi áo sau lưng trải dài nhưng đám mây, hai chân thon dài ẩn hiện dưới quần dài, thánh khiết mà yêu nghiệt, một tấm lụa mỏng che kín hai mắt, mỹ lệ động lòng người.

Sau khi người xem trầm trồ thì lặng ngắt như tờ, khi hai chân trần của cô bước trên thảm đỏ, rất nhiều người xem đã ngừng hô hấp, hình ảnh như giấc mộng, khiến người ta không thể tin.

Một bước chân, một bước chân, cô nhắm mắt, tao nhã, nhẹ nhàng đi trên thảm đỏ trên sàn catwalk. Không có biểu tình, không có giọng nói, không có nụ cười, khóe môi chỉ khẽ nhếch lên.

An Phi Á lật đến tờ cuối cùng của album, xuân tân nương — mộng.

Cưới được cô gái như thế này về nhà, là mộng của tất cả đàn ông.

Người đàn ông may mắn đó, là em trai của cô.

Ngừng lại ở những bước cuối cùng trên sàn catwalk, cô gái trên sàn, chậm rãi mở hai mắt, ánh mắt sáng như ngọc.

Cửa chính của phòng biểu diễn đã kéo ra một nửa, ánh đèn từ ngoài chiếu vào, trở thành một nguồn sáng khác, chiếu lên một đôi mắt sâu như biển.

Chú thích:

[1] Mèo Garfield: là một con mèo hoạt hình dựa theo cuốn truyện tranh cùng tên của nhà văn Jim Davis.

[2] Văn hóa phục hưng: Phục Hưng là một phong trào văn hóa thường được xem là bao phủ giai đoạn từ thế kỷ 14 đến thế kỷ 17, khởi đầu tại Firenze (Ý) vào Hậu kỳ trung đại, sau đó lan rộng ra phần còn lại của châu Âu ở những quy mô và mức độ khác nhau. Người ta cũng dùng từ Phục Hưng để chỉ, một cách không nhất quán, thời kỳ lịch sử diễn ra phong trào văn hóa nói trên.

[3] Lâu đài Pitti: Lâu đài Pitti được xây dựng giữa thế kỷ XV ở bờ nam sông Arno, do kiến trúc sư Brunelleschi thiết kế cho một nhà buôn giàu có, sau được dòng họ Medici mua lại và mở rộng thêm. Đến thế kỷ XVII lại được sửa sang thành nhà triển lãm nghệ thuật tranh và đồ mỹ nghệ vàng bạc. Sân trong của lâu đài Pitti do Bartolomeo Ammanati (1511 – 1592) thiết kế theo phong cách điển hình của chủ nghĩa Thủ pháp (mannerism) ở Firenze.

[4] Sông Arno: dòng sông Arno chảy qua thành phố Florence thơ mộng hiền hòa, nổi tiếng với cây cầu ồ khóa tình yêu Ponte Vecchio. Cây cầu Ponte Vecchio bắc qua sông Arno ở Florence là công trình cầu vòm bằng đá lâu đời nhất châu Âu này được xây dựng từ thời La Mã. Ban đầu cầu được xây chính bằng gỗ nhưng sau trận lụt hồi thế kỉ 12, toàn bộ phần gỗ của cầu bị cuốn trôi chỉ còn lại đá, từ đó người dân cho dựng lại Ponte Vecchio theo kiến trúc mái vòm vững chãi đậm phong cách Roman. Du khách đến đây một phần để ngắm những cửa hàng san sát nhau trên cầu, một phần để gắn chiếc khóa tình yêu vĩnh cửu lên thành cầu với nguyện ước mãi mãi bên nhau của các cặp uyên ương từ khắp nơi đổ về.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Trộm CL* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Thành Đô – Cố hương

Edit: Nguyệt Sắc

* Thành Đô là một thành phố tại tây nam Trung Quốc, tỉnh lỵ tỉnh Tứ Xuyên, là thành phố thuộc tỉnh, đông dân thứ năm Trung Quốc (2005). Thành Đô là một trong những trung tâm giao thông vận tải và giao thương quan trọng của Trung Quốc. Hơn 4000 năm trước, nền văn hóa Kim Sa (Jinsha) thời kỳ đồ đồng được thiết lập tại khu vực này. Đồng bằng màu mỡ Thành Đô được gọi là “Thiên Phủ Chi Quốc”, có nghĩa là “đất nước thiên đường”.

Trời đêm quang đãng, sao dày đặc, một chiếc máy bay tư nhân yên lặng khởi hành ở sân bay Florence. Máy bay được thiết kế như một ngôi nhà hai tầng, Seven đi vào phòng bếp, nhìn thấy cô mặc một quần áo màu trắng, như một tinh linh xinh đẹp không nhiễm bụi trần. Tinh linh đang khom lưng, nửa thân thể đều đang vui trong tủ lạnh, đột nhiên ngẩng đầu nhìn hần nói: “Sao lại không có trứng gà?” Về mặt ấy ngữ khí ấy, như là cô vợ tân hôn nghiêm khắc chất vấn chồng mình: “Sao lại không có tiền gửi ở ngân hàng?” Seven tỉnh mộng.

Hần chạy qua ôm cô vào ngực, thân thể mảnh mai mềm mại, mái tóc có hương vị cam tự nhiên, hơi ngọt cùng thô ráp nhưng lại thấm vào trong ruột gan, đây là cô vợ mới cưới của hần.

Từ khi cô xuất hiện trên sàn catwalk đến hơn một giờ sau, họ đã kết thúc hôn lễ, cô dâu cũng bị hần vác lên vai trước mặt mọi người lên máy bay đi hưởng tuần trăng mật. Hần khẩn cấp vội vã, thậm chí không chờ được tiếng chuông 12 giờ ngân vang, nên quyết định cử hành hôn lễ ngay tức khắc... Từ khi quen nhau đến nay, chỉ có hiện tại hần mới có cảm giác chân thực.

Người trong lòng ôm cô hần, dịu dàng dựa vào trong ngực hần, ôm rất lâu, sau đó cô dịu dàng đẩy đẩy hần nói: “Em đói.” Một câu nói nhắc nhở hần, hần đã đói từ rất lâu rồi.

Hắn cúi đầu hôn lên môi cô, dịu dàng trần trọc, thâm nhập ngọt ngào, triển miên cùng nhau. Nếu như có người thấy, sẽ cảm giác được đây là giây phút cực kỳ lãng mạn, cô dâu xinh đẹp ngẩng đầu nhận nụ hôn của chú rể, dưới cộ lộ ra những đường cong tao nhã, áo cưới trắng tinh như những đám mây, còn cô thì như nằm giữa những đám mây, thân thể mềm mại không xương, toát ra hạnh phúc ngọt ngào.

Chris từng nói, hôn môi là chuyện người yêu nhau mới làm, mỗi khi cô đều bị hôn đến đầu hoa mắt choáng, hưởng thụ sự mềm mại trong lòng một lúc lâu, Seven liền nghĩ đến câu nói này của cô.

Ôm cô ngồi trên bệ bếp, mặt đá cẩm thạch khiến cô cảm thấy hơi lạnh, xê dịch cái mông nhỏ, nhưng sau đó hai tay nhanh chóng bị hắn cố định không thể động đây.

Cô cúi đầu, lần môi đỏ rực bị hắn mổ vào liên tục, quần áo bằng lụa bị hắn cời bỏ, hai con thỏ non mềm nhảy ra, rơi vào trong tay hắn, dưới sự xoa nắn của hắn mà trở nên duyên dáng yêu kiều. Áo cũng không cời ra hoàn toàn, một miếng vải lụa mỏng che trước ngực, nổi lên hai đóa anh đào xinh đẹp.

Hình ảnh hương sắc này kích thích hắn thật mạnh, hắn cúi đầu hận không thể hung hăng cắn từng miếng, bàn tay vội vã dò xét giữa hai chân của cô, gấp trở ngại liền muốn xé bỏ. Cô ngăn cản đúng lúc, mắng hắn một tiếng dã man, cô hơi đứng dậy, mang quần lụa cùng áo lót cời xuống, ngượng ngùng hơi tách chân ra. Chiếc quần lụa màu trắng bị kéo xuống đến bắp đùi, tầng tầng lớp lớp cánh hoa hiện ra bảo vệ nhụy hoa ngượng ngùng ướt đầm.

Mắt hắn đỏ cháy, quỳ một gối, môi miệng hướng về mặt hoa hương phấn. Cô dồn sức đánh hắn một cái, rên rỉ thất thanh, mui chân kéo căng, đầu ngón non nót cong lên, bắt lực lơ lửng trong không trung, chờ đợi ai đó đến cứu. Rốt cuộc hắn cũng buông tha đầy dọa cô, chậm rãi tiến vào thân thể cô, cô thờ ra một hơi. Hắn thăm dò một nửa rồi lại chọc đến đáy, như thế lặp đi lặp lại mấy lần thì rút ra, chỉ để ở cửa nhẹ nhàng vuốt ve khiến cô vừa nhột vừa tê, thân thể không tự giác mà hướng về phía hắn, hắn lại rút lui.

“Ừ?” Cô nghiêng khỏe mắt nhìn hắn, ánh mắt có sự quyến rũ, như con mèo cao quý lười nhác. Hai mắt hắn đã sẫm đỏ bừng, thờ ra từng luồng khí tại chóp mũi của cô, nóng bỏng đến ngứa ngáy, hắn hỏi: “Muốn anh sao?”

Cô không đáp, thân thể nhỏ nhắn lại cọ sát về phía hắn, hắn cắn răng ra lệnh nói: “Nói em muốn anh!”

“Anh muốn em.” Cô lầu bầu lẩm bẩm như con vẹt.

Cánh tay hắn căng thẳng, ngậm chặt dải tai mềm mại của cô, đầu lưỡi liếm vào trong, cô run lên kịch liệt, trong bụng có một dòng nước ấm chảy thẳng xuống dưới, bắp đùi kẹp chặt eo của hắn, đôi tay lung lay và lấy áo sơ mi của hắn, trên khuôn ngực trần của hắn vẫn còn, CL, sao nó vẫn ở đây, chẳng lẽ hắn không tắm rửa sao... Ý thức dần mơ hồ, cô vươn đầu lưỡi ra liếm... .

Lại nghe thấy hắn gầm nhẹ một tiếng, thân dưới bị hắn hung hăng xỏ xuyên, cô cắn lên ngực hắn theo nhịp xâm nhập của hắn, khớp hàm căng thẳng dần buông lỏng, buông lỏng... Cuối cùng cô hiểu rõ một chuyện, chữ CL trên lông ngực hắn không phải là do trước kia cô viết lên, bởi vì nó không phai màu... .

Sau khi mệt mỏi đến mức tận cùng, hắn mang cô lên giường, đặt một cốc sữa bò ấm áp trước mặt, cô liền ừng ực uống hết rồi liếm môi nhìn hắn. Hắn suy nghĩ rồi lấy ra một giỏ bánh cookie, cô mới ăn được có bốn cái bánh thì hắn đã thu cái giỏ lại. Cô nghi hoặc nhìn hắn, muốn hỏi vì sao không cho cô ăn.

Hắn lấy bàn tay lau nhẹ vụn bánh còn dính bên khóe môi của cô: “Còn hơn ba giờ nữa sẽ đến, nơi đó có rất nhiều đồ ăn ngon, anh sợ em ăn quá no đến đó sẽ không ăn được.”

“Nơi nào?” Đến nay cô vẫn không biết của kỳ trăng mật, nơi nào mà thức ăn ngon nhỉ?

Hắn tươi cười ôm cô vào ngực, hôn trán của cô: “Ngoan ngoan ngủ một lát, tỉnh lại sẽ biết.”

Ba giờ sau, khi Chris đứng trong sân bay nhộn nhịp thì cảm thấy như đang ở trong giấc mộng. Xung quanh toàn là chữ Trung Quốc, bên tai tràn đầy giọng nói quê hương, đám người bên cạnh vội vàng như nước chảy, mắt đen, da vàng... .

Đầu Chris ong ong, như nằm mơ: “Đây là đâu?”

“Thành Đô.”

Cô vô thức xoay người rồi đi lại bị Seven ôm vào ngực, Chris giãy dụa rống hắn: “Không phải nơi này! Trên mấy cái thẻ không có nơi này!”

Seven dịu dàng vuốt ve lưng của cô, dịu dàng dỗ dành bên tai: “Nhưng nơi này là nơi em nghĩ đến nhiều nhất, đặc biệt là hiện tại, đúng không?”

Chris ngây ngốc hồi lâu, sau đó không nói chuyện, Seven nhẹ nhàng hôn lên trán của cô: “Có anh, đừng sợ.”

Nếu như nói điều gì có thể đánh bại sự do dự của Chris, không phải thức ăn ngon thì còn là cái gì, Nếu như nói còn có cái gì có thể đánh mất Chris do dự, như vậy không phải mỹ thực còn có thể là gì, cái gọi là “Ăn tại trung quốc, vị tại Tứ Xuyên”, món cay Tứ Xuyên là một trong bốn món ăn trong tứ diễm ẩm thực Trung Quốc, chủng loại phong phú với các loại món ăn cùng lâu quen thuộc. Nhìn những tấm biển rực rỡ muôn màu của cửa hàng ăn uống lướt qua ngoài cửa xe, hơi thở quê hương quen thuộc len lỏi trong từng khu phố, rốt cuộc Chris cũng bị sự thèm ăn trong bụng đánh bại.

Từ đầu thô cay đến tay rùng, từ bánh ngọt trứng hồng đến lúa mạch thủy tinh, từ miếng chua cay đến chè trôi nước... Seven chân chính chứng kiến được thực lực của cô vợ, cuối cùng nhìn thấy cô ăn không vô nữa, nhưng vẫn phải đồng ý đóng gói cho cô một cái lẩu mang về thì cô mới chịu từ bỏ.

Ăn quá no lại có chút mệt mỏi, Chris lên xe liền ngủ, lúc tỉnh lại thì trời đã đầy nắng chiều, xe ngừng ở một khu nhà ở, trùng trùng lớp lớp những tòa nhà cao tầng xếp hàng ngay thẳng, mặt tường nửa cũ nửa mới, xung quanh người thì dất chó đi ven đường, còn có mấy người già ở trong công viên chơi mát chượt, thỉnh thoảng lại có mấy học sinh tiểu học mang cái cặp sách nặng trĩu chạy qua: “Đánh đi, đánh đi, đánh đi.” “Hahahahahaha!” Tiếng cười trẻ thơ theo gió bay xa, trong lòng cô lại tràn đầy trống rỗng, không thể phân biệt được là cảm giác gì, đôi mắt lại đỏ lên.

Seven ngồi trong ghế lái, nhìn khung cảnh chung quanh, vẫn rất an tĩnh. Cùng ngày, bầu trời dần tối, cảnh vật xung quanh nhợt nhạt đi, Chris vặn tay lái đạp ga đi.

Trước là hít sâu một hơi, đứng hồi lâu ở cửa xe, sau đó di chuyển bước chân, sợ hãi, cẩn thận đi về phía trước, đứng ở bên đường ngẩng đầu nhìn cửa sổ nào đó của khu nhà đang lộ ra màu vàng ấm áp.

Trên đường vẫn còn người đi qua đi lại, trời đã tối hoàn toàn nên cũng không ai để ý đến cô.

“Chào y tá trưởng, trực ca đêm a?”

“Đúng a, vừa mới trở về.”

“Ừ.”

Seven chặt chẽ nhìn thân ảnh của Chris, thân thể cô cứng ngắc, ngây ngốc nhìn hình dáng không rõ ràng của người đi đường kia, nhìn theo bóng lưng người đó, mãi cho đến khi người đó biến mất, vẫn tiếp tục nhìn...

Seven xuống xe, sờ cái đầu của cô, ôm con mèo nhỏ lạnh như băng vào ngực.

Chris có tâm sự nên không thêm ăn lẩu đã đi ngủ, đến tận nửa đêm thì bắt đầu đau bụng, người nóng lên, cuống quýt đưa vào bệnh viện, là viêm dạ dày cấp tính. Tiêm thuốc là một y tá thực tập sinh, cầm kim hai lần đều sai chỗ, dưới ánh mắt lạnh như băng của Seven thì đã bắt đầu chảy mồ hôi. Lúc này có một y tá trưởng trung niên mang kim tiêm qua, Seven lập tức phát hiện sự căng thẳng của người ở trong lòng.

Y tá trưởng cũng phát hiện Chris run rẩy, cười nói: “Cô gái lớn như thế rồi còn sợ chích sao? Nắm chặt tay lại, như thế...” “Tốt rồi, thả lỏng tay đi.” ... “Được rồi, không đau chứ?”

Chris đỏ mặt rù mắt lắc đầu, Seven cảm ơn, y tá trưởng dặn dò mấy việc cần chú ý thì đi, không đến một giờ sau thì đổi thuốc, Seven rất nhiệt tình bắt chuyện cùng bà, thế là y tá trưởng biết đôi vợ chồng này vừa mới kết hôn, đến Thành Đô hưởng tuần trăng mật.

“Vi ăn uống quá độ nên đau dạ dày sao?” Y tá trưởng phát hiện cô gái nhỏ này rất thẹn thùng, quả nhiên thấy cô đỏ mặt gật đầu, đáng về cực kỳ đánh yêu, khó trách chồng cô lại cẩn thận dè dặt ôm cô trong lòng như thế, đáng về rất khản trương.

Không biết vì sao, y tá trưởng rất thích cô gái này, cảm thấy đặc biệt hợp mắt. Bởi vì Chris chỉ có thể ăn thức ăn lỏng nên y tá trưởng nhớ đến canh gà bà làm để ăn khuya, thế là múc cho cô một chén. Chris ăn cực kỳ ngon miệng, Seven thật muốn nếm thử nhưng cô lại dùng tay bảo vệ chén canh, thế là y tá trưởng bật cười: “Con gái tôi trước đây cũng thích bảo vệ đồ ăn như thế này.”

Có ca bệnh mới, y tá trưởng bị gọi đi, Chris chôn đầu trong cái chén, “lách cách” một tiếng, có gì đó nhỏ giọt vào canh, Seven ôm cô dỗ dành: “Bảo bối, ngoan.”

Chạng vạng hôm nay, như mọi gia đình Trung Quốc bình thường khác, trong một căn nhà nào đó ở tiểu khu của Thành Đô, người vợ là Hứa Tú Ninh đang ở trong bếp chuẩn bị cơm chiều, người chồng là Lê Tư Thành đang ở trong phòng khách xem tin tức. Tin tức tài chính và kinh tế đưa tin về hôn lễ của tổng giám đốc tập đoàn Simon có thể khiến cho thị trường chứng khoán dao động, Lê Tư Thành đang buồn bực suy nghĩ chuyện kết hôn thì có liên quan gì tới thị trường chứng khoán, đột nhiên chuông cửa vang lên.

Mở cửa, Lê Tư Thành sững sờ: “Hai người là...”

“Ai nha?” Hứa Tú Ninh bưng cái khay từ trong bếp đi ra, nhìn thấy người tới cũng sững sờ: “Sao hai người lại đến đây?”

Ngoài cửa là hai người xin đẹp, cô gái Trung Quốc tú lệ cùng một người đàn ông hỗn huyệt. Cô gái hình như có chút khản trương, nhẹ nhàng cắn môi dưới, ánh mắt bất an. Người đàn ông thì nắm eo của cô, tươi cười giải thích nguyên nhân: Vì cảm tạ hai ngày nay y tá trưởng chăm sóc đặc biệt với vợ, nhất là đã chuẩn bị cháo cho cô ấy mấy lần nên hôm nay ra viện liền đến nhà cảm ơn.

“Chao ôi u! Thực là rất khách khí! Tư Thành, anh sững sờ cái gì nữa? Mời khách vào nhà ngồi nha!”

“Nga? Nga! Mời, mời vào!” Lê Tư Thành suy nghĩ, thu hồi sự sững sờ nhiệt tình mời khách vào phòng khách. Hứa Tú Ninh giữ bọn họ lại ăn cơm chiều, tán gẫu mấy câu rồi vào phòng bếp chuẩn bị tiếp mấy món ăn, hai vị khách đối với Lê Tư Thành còn rất xa lạ, chỉ tán gẫu chuyện thời tiết hay trang hoàng trong nhà. Gần như toàn là người đàn ông nói chuyện, cô gái chỉ cúi đầu ôm tách trà, yên tĩnh ngồi một bên.

Lê Tư Thành đột nhiên hỏi: “Còn chưa biết tiểu thư họ gì?” Người đàn ông nắm tay cô gái: “Cô ấy họ Lê.”

“Nga? Cũng họ Lê sao, vậy tên gì?”

Cô gái chậm rãi ngẩng đầu, mím môi nhìn Lê Tư Thành, đôi mắt long lanh trong suốt, ánh mắt mong chờ khẩn trương có chút bi thương, lúc này đột nhiên cánh cửa mở ra, có người đi vào: “Ba, mẹ, con về đây.”

Phòng bếp truyền tới giọng của Hứa Tú Ninh: “Tiểu Vũ a! Trong nhà có khách!”

Cô gái đứng ở cửa rất trẻ, còn chưa đến hai mươi, mặc quần bò màu xanh nhạt, áo jacket, tóc rất ngắn, chỉ hơn vai một chút, trên vai mang một cái túi, sững sờ nhìn ba người trong phòng khách cũng đang sững sờ nhìn mình.

Lê Tư Thành đứng lên giới thiệu: “Đây là con gái của chú, Lê...Tiểu Vũ.”

Seven cảm giác được bàn tay run rẩy trong lòng hẳn đang nắm chặt, hẳn dịu dàng vuốt tay cô, một bàn tay khác khoác qua bả vai của cô nhẹ nhàng vỗ vỗ. Lê Tiểu Vũ đặt túi xuống đi đến, lễ phép chào hỏi, sau đó mới chạy vào trong phòng bếp lúi rúi nói chuyện với Hứa Tú Ninh. Bởi vì trong phòng khách yên tĩnh dị thường nên ba người có thể nghe được tiếng làm nũng của cô gái cùng với tiếng trách cứ yêu chiều của người mẹ.

Không bao lâu sau Lê Tiểu Vũ dọn cơm lên, nhà ăn của Lê gia ở một góc phòng khách, hình bầu dục kiểu dáng Tây Âu. Lê Tiểu Vũ ngồi đối diện Seven, chắc là có cha mẹ ở đây nên hơi lớn gan hỏi: “Anh trai ngược ngoài này thật quen mặt, là cầu thủ bóng đá sao?”

Seven nhận chén cơm từ Hứa Tú Ninh để trước mặt Chris, đưa cho cô một đôi đũa sạch rồi cười nói: “Tôi là thương nhân.”

Lê tiểu Vũ “ngà” một tiếng, lại quay đầu nhìn Chris: “Vậy chị gái giống búp bê thì sao?”

Chris đang cúi đầu ăn canh, nghe vậy thì sặc một cái, Seven nhẹ nhàng vuốt lưng cho cô, Hứa Tú Ninh thì cầm đũa gõ mấy cái vào chén của con gái: “Sao lại nói như thế với khách? Không lễ phép!”

Lê Tiểu Vũ nhỏ giọng than thở, thật giống búp bê mà, lại hỏi: “Vậy chị làm cái gì?”

Chris không đáp, Seven nói, cô ấy học âm nhạc.

Hứa Tú Ninh nói con gái mà học âm nhạc thì thật tốt, lịch sự lại tao nhã, lại nói, trước đây Tiểu Vũ cũng kêu gào muốn học âm nhạc không hiểu sao khi lớn lên thì không thích nữa, bằng mọi giá thi vào trường cảnh sát.

Lê Tiểu Vũ ở bên cạnh nhắc nhở: “Mẹ nhớ lắm à! Con nhắc đến chuyện âm nhạc khi nào? Từ nhỏ con đã không có tế bào âm nhạc rồi!”

Hứa Tú Ninh lại cầm đũa gõ vào chén của cô: “Chuyện ở nhà trẻ, con nghĩ là con nhớ rõ hay là mẹ nhớ rõ?”

Nhìn thấy hai mẹ con sắp tranh cãi trước mặt khách khứa, Lê Tư Thành ho khan mấy tiếng, lúc này bàn ăn mới khôi phục lại sự yên tĩnh. Hứa Tú Ninh cho Chris ăn rất nhiều món, lại dặn dò cô kiêng kị vài loại thức ăn. Seven cẩn thận ghi nhớ, cẩn thận giúp Chris phân chia thức ăn, Hứa Tú Ninh không khỏi cảm khái, nếu con gái của bà mà có thể tìm được một người con rể tốt như thế...Lê Tiểu Vũ ngại ngùng nói không muốn lấy chồng, chỉ muốn làm cảnh sát ưu tú nhất Trung Quốc, bắt được siêu trộm CL...Lê Tư Thành trách cô có tham vọng quá cao để khách chế giễu...

Bữa tối gia đình thật náo nhiệt, cha mẹ từ ái, con gái hoạt bát, hình ảnh ấm áp vô cùng, ánh mắt Chris dần dừng lại, dần ảm đạm...Cô nghe thấy tiếng chén đĩa vỡ nát, tiếng tranh cãi, tiếng của đứa bé nào đó như có như không, khốc lốc nỉ non run rẩy.

Ban đêm, mây che khuất mặt trăng, hai bảo vệ xách đèn pin tuần tra khu vực. Đột nhiên một người thấy hoa mắt, giơ đèn pin lên chiếu, không thấy gì nên hỏi đồng nghiệp: “Vừa rồi có thấy cái gì không? Trên tường hình như có tiếng động.” Một người khác đáp: “Chắc là mèo rồi!”

Nhà họ Lê ở tầng cao nhất, kết cấu căn nhà bình thường, có một căn gác. Nhà họ Lê ít người nên phòng ốc cũng không lớn, vật tranh trí cũng ít. Cửa sổ trên mái nhà bị mở ra, một thân ánh hạ xuống, lại thêm một cái.

Quần áo màu đen bó sát, mang kính đi đêm như kính râm, Chris tìm kiếm gì đó, Seven lặng lẽ đứng ở một bên nhìn cô.

Tìm không bao lâu, Chris mở ra một cái hộp, ngồi trên mặt đất nhìn. Seven đi đến bên cạnh cô, nhìn thấy trong hộp là vài thứ đồ chơi nhỏ.

Một cuốn tập lớn cỡ bàn tay, những tờ giấy gói kẹo rực rỡ màu sắc, trang giấy đã phai màu, giấy gói kẹo thì còn rất đẹp, cô nhìn qua một lượt nhìn không được mà cười nói: “Trước đây khi còn bé em rất thích những tờ giấy gói kẹo, hiện tại nhìn lại vẫn thấy chúng thật xinh đẹp. Anh thì sao, khi bé anh thích gì?”

Seven nghĩ một chút: “Súng.”

Luộm hần một cái, Chris lật quyển tập lên lại có vài miếng hình dán, là hình thủy thủ mặt trắng, còn có hình cảnh sát mèo đen cùng với hồng hài nhi. Cô cẩn thận thả lại trong hộp tìm ở trong góc hộp mấy viên bi trong suốt, còn có mấy tấm bài trên đó có hình robot biến hình. Dưới những tấm bài lại là một ít vỏ kem, đã không còn nhìn rõ hoa văn nữa, Chris cảm lên: “Không ngờ còn có cả những cái này.” Lập tức cười: “Khi bé em thích nhất ăn kem, năm xu một cái, mẹ cho em một đồng em không muốn bởi vì người ta phải thối tiền.” Chậm rãi cúi đầu xuống, cầm đề trên đầu gối, nhẹ giọng nói: “Thời điểm đó gan em thật nhỏ, vì sao lại không dám để người ta thối tiền nhỉ...”

Cô cứ duy trì tư thế như vậy, ngơ ngẩn nhìn cái hộp chứa đựng ký ức kia, rất lâu rất lâu không nói chuyện. Seven nghĩ nhất định hai chân của cô đã tê rần rồi, hẳn đau lòng kéo cô ôm vào trong ngực. Cô nghe lời, ngoan ngoãn dựa trong ngực của hắn, rất lâu vẫn không nói chuyện, hẳn cũng không dám quay rầy cô, chỉ ôm như thế.

Người yêu thì dường như có cảm ứng, hần đuối tay sờ gò má của cô, chạm vào sự ướt át, hần nhẹ nhàng lau đi. Đột nhiên cô cảm tay của hần để tại chóp mũi, khóc ra tiếng, không kiềm chế được sự run rẩy: “Mẹ không cần em, cha cũng không cần em.”

Thời gian bay trở về hai mươi năm trước, nhà họ Lê cũng có ba người, Lê Tư Thành, Hứa Tú Ninh cùng con gái năm tuổi Lê Tiểu Vũ. Thời điểm ấy nhà họ Lê vẫn chưa khá giả lắm, Hứa Tú Ninh mới được thăng làm y tá trưởng, bà một lòng nhào vào công việc, tăng ca không ngừng, Lê Tư Thành cũng tuổi trẻ hăng hái, trong đội cảnh sát ông là người hăng hái có trách nhiệm nhất, thế là cả hai người đều xem nhẹ gia đình, xem nhẹ lẫn nhau.

Tranh cãi nói gót tới, ai giặt quần áo, ai nấu cơm, ai đưa Tiểu Vũ đi nhà trẻ. Vợ chồng trẻ, chưa học được sự nhường bộ lẫn nhau, chưa hiểu thế nào là khéo léo bao dung, tình yêu dường như đã tan hết, chỉ còn lại buồn bực và mệt mỏi.

“Nếu không vì tiểu Vũ, anh đã sớm li hôn với em!”

“Một khắc em cũng không muốn nhìn nhin với anh, nếu không phải vì Tiểu Vũ!”

Nếu không vì tiểu Vũ, nếu không vì tiểu Vũ. Có lẽ bọn họ đã quên mất rằng đứa nhỏ cũng có ở trong nhà, có lẽ họ cho rằng đứa nhỏ năm tuổi thì không hiểu cái gì. Mỗi lúc họ cãi nhau, thân thể nho nhỏ kia đều núp trong góc tường, trong cái đầu nhỏ nghĩ rằng: nếu không phải vì mình, cha mẹ sẽ không không vui về thế kia, nếu không phải vì mình. ...Nếu như không có mình thì thật tốt, thật ra cha mẹ đều không muốn mình. ...

Yêu cầu duy nhất khi đó của cô với cha mẹ là đón cô trở về từ nhà trẻ, bởi vì cô luôn là đứa bé trở về nhà cuối cùng. ...luôn là người cuối cùng. ...Cho đến một ngày cô lặng lẽ chạy đi, trời tối cũng không muốn về nhà, căng thẳng sợ hãi đi ở ven đường, không muốn về nhà.

Pháng phát có một cô gái như từ trên trời rơi xuống che trước mặt cô, mắt xanh tóc vàng, như trong phim hoạt hình vậy. Di ấy cho cô một cây kẹo qua, nói rất thích cô, hỏi cô có muốn đi cùng đi hay không.

Cô quên đi sợ hãi, nhìn sững sờ, không nói chuyện.

“Di sẽ dạy cháu bản lĩnh rất lợi hại, sau này muốn cái gì sẽ có cái đó, được không?”

Được không? Không có ô, cha mẹ sẽ vui về đi? Tốt.

Làn nước ấm áp tràn tới, thân thể ấm lên, cô rút ra khỏi ký ức trở về với thực tại. Sau lưng là khuôn ngực rắn chắc của hần, đột nhiên cô thấy yếu ớt vô cùng, chỉ muốn tựa trong lòng hần. Ngâm trong làn nước tắm ấm áp, hần mang sữa tắm thơm thơm khắp nơi trên cơ thể của cô, mỗi lỗ chân lông đều giãn ra, rất thoải mái.

Mặt của cô đỏ tươi, hai tròng mắt rửa qua nước, ướt át lại mênh mông, ngira đầu hôn hần, như con chó nhỏ dính trên người hần. Cô lật người lại, dạng chân trên người hần, hôn chữ CL trước ngực của hần, cắn cắn lại liếm liếm.

Căn bản là hần không thể chịu đựng được sự khiêu khích này, rất nhanh đã tiến vào thân thể của cô, cảm nhận lấy nơi nóng ẩm chặt chẽ đang hút lấy hần, hơi động dậy một chút thôi thì từng tế bào thần kinh đều tê dại, khoái hoạt đến run rẩy, nhin không được hần khàn giọng gọi cô: “Bảo bối, bảo bối của anh.”

Đương nhiên cô rất hưởng thụ cảm giác sùng nịch này, lắc mông nhấp nhô trên người của hần. Bàn tay to lớn của hần lau đi mồ hôi cùng nước trên người của cô, lưu luyến dừng lại ở vòng eo cùng bờ ngực. Trong phòng tắm mật mờ, hai thân thể, một tuyết trắng, một màu lúa mạch dày đưa cùng nhau, tiếng rên rỉ thờ gấp khi nam nữ hoan ái, lộng lẫy kiều diễm.

Sáng sớm, thân thể trần trụi của cô gái ngủ say sưa trong lòng hần, hần vô cùng cẩn thận hôn lên khóe miệng khe khẽ của cô. Bảo bối, em là bảo bối trân quý nhất của anh, có anh là đủ rồi.

Trong hệ thống liên lạc vang lên tiếng của cô gái phục vụ: “Buonaparte tiên sinh, dưới lầu có một vị Lê tiên sinh tìm ngài.”

Tại quán cà phê của khách sạn, Lê Tư Thành không quen uống cà phê nên gọi một cốc nước lọc, nhìn thấy đôi vợ chồng nhỏ đang nắm tay nhau đi đến, cô gái hơi cúi đầu, hai mắt sưng đỏ.

Lê Tư Thành nghĩ xong thì thấy lòng ngực dâng lên từng cơn chua xót, định mở miệng nói mấy lần nhưng rốt cục chỉ có thể kêu lên: “Tiểu. ...Tiểu Vũ?”

Nước mắt rơi trên khuôn mặt của cô.

Trong mắt Lê Tư Thành cũng nén lệ giải thích chuyện xưa. Năm đó, con gái mất tích, gia đình họ lo lắng đến phát điên, hai vợ chồng hối hận vô cùng, nhưng hối hận cũng không thể đòi được con gái trở về. Vợ ông cả ngày dùng nước mắt rửa mặt, tinh thần hoảng hốt, thiếu chút nữa là mất đi công việc, mãi đến khi. ...Một sinh mệnh nhỏ khác được thai nghén. Con gái thứ hai ra đời, vợ ông nói đó là Tiểu Vũ, ông dần dần phát hiện ra sự bất thường nên dẫn bà đi khám. Một đồng tử ngữ chuyên ngành ông nghe không hiểu, sợ ý là vợ ông chịu kích thích quá lớn, lựa chọn mất trí nhớ cục bộ. Thật ra đây cũng là một phương pháp để bảo vệ bản thân, nếu không có chuyện gì quan trọng thì cứ sinh hoạt bình thường, nếu cứ khẳng khẳng muốn bà hồi phục trí nhớ thì có khả năng sẽ bị đã kích thêm lần nữa mà rối loạn thần kinh.

Đây cũng là nguyên nhân mà mẹ cô không nhận ra cô.

Lê Tư Thành nói xong thì nắm lấy tay con gái chảy nước mắt nói: “Thực xin lỗi, cha mẹ thực xin lỗi con, mấy năm nay con đi đâu? Có sống tốt hay

không?”

Chris roi lệ đầy mặt, Lê Tiểu Vũ, chỉ gạt đầu, không mở miệng.

Seven nói, cô rất tốt, hiện tại là vợ của hắn, hắn sẽ hết sức chăm sóc cho cô ấy, xin cha vợ hãy yên tâm.

Trước khi chia tay, cha ôm cô nói riêng với con về vài câu, thế là Seven tiễn ông đi. Tại cửa, ông quơ tay về phía cô, cô ngồi trên sofa thật lâu nhưng vẫn chưa lấy lại bình tĩnh.

Chẳng biết từ lúc nào, ngôi đối diện cô là một người đàn ông tóc vàng mắt xanh, nói rằng muốn nói chuyện với cô, nói Buonaparte là Mafia Italy, cô phải mau chóng rời khỏi hắn. Cô hoảng hốt đứng lên. Cô chỉ biết, hắn là người đàn ông của cô, là người mà cô yêu sâu sắc, là chỗ duy nhất mà cô muốn dựa vào.

Ngoài khách sạn là hai người đàn ông yêu thương cô, Lê Tư Thành thở dài nói: “Nó mất tích khi năm tuổi, một mình lớn lên ở nước ngoài như thế, không có cha mẹ chăm sóc, ba nghĩ nhất định nó sống không tốt. . .Hi vọng sau này con có thể chăm sóc tốt cho nó, cố gắng một chút. . .Làm cha mẹ như chúng ta không thể yêu thương nó, chút tâm tư này hi vọng con có thể hiểu. Nếu như. . .hãy để nó trở về.”

Seven hơi khom người chào: “Xin ba yên tâm, con sẽ chiều cô ấy đến hư.” Không có nếu như, vĩnh viễn sẽ không có.

Lại một buổi hoàng hôn đến, vẫn tiểu khu ấy, chiếc xe yên lặng dừng lại. Những người già cùng con nít đi dạo, tình cảm bạn bè, gia đình hoàn thuận, cuộc sống ở đây thật thanh thản.

Cách đó không xa, có một nhà ba người đi qua, dường như là ra cửa tản bộ.

Ngồi trong xe, Chris chỉ lẳng lặng nhìn, hâm mộ, không muốn quấy rầy cuộc sống yên tĩnh hạnh phúc của họ.

Mãi cho đến khi không còn thấy họ nữa, Seven bế cô ngồi ở trên đùi, nắng vàng của trời chiều như rù hết lên khuôn mặt của cô, đáng vẻ đáng thương tội nghiệp nhưng rất xinh đẹp.

“Chúng ta sẽ có con của chúng ta.” Hắn nói: “Cục cưng cũng xinh đẹp như em, hai đứa, không, ba đứa. Chúng ta trở về Sicili, nơi đó có tổ tiên của anh, thanh tĩnh lại nỡ lệ. Con chúng ta sẽ lớn lên vô ưu vô lo, anh sẽ sủng ái chúng nó, như sủng em vậy.” Nâng tay cô lên hôn khẽ: “Em cũng sẽ yêu thương chúng nó đúng không?”

Cô ngoan ngoãn gạt đầu.

Hắn cười, càng thêm dịu dàng tuần láng: “Chúng ta sẽ có gia đình hạnh phúc của riêng mình.”

Cô ngoan ngoãn gạt đầu.

“Có con nhé.”

Cô nhìn hắn, ngoan ngoãn gạt đầu.

Bước lên máy bay rời khỏi quê hương, Chris ngoài ý muốn nhìn thấy Sophie Na, sau đó cười giải thích: “Tiên sinh nói hai người chuẩn bị có con, để tôi đến chăm sóc.” Chris đỏ mặt nhìn Seven, đâu có nhanh như thế chứ.

Quầy bar trong một góc phòng khách, Sophie Na nghe xong Seven kể thì nghiêm túc nói: “Tình huống này có thể trị liệu, tôi nắm chắc 95%.”

Seven nâng ly rượu trong tay lúc sau thì nói: “Không cần.”

“Tiên sinh?”

“Cô ấy có tôi là đủ rồi.”

Trên chiếc cầu thang xoay ở bên kia, Chris dừng bước chân, xoay người trở về phòng.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Trộm CL* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Sicili – Truyền thuyết

Edit: Nguyệt Sắc

*Sicili: là một vùng tự trị của Ý. Trong các vùng của Ý, vùng này có diện tích lớn nhất, với 25.708 km² và hiện có 5 triệu dân. Đây cũng là đảo lớn nhất ở Địa Trung Hải.

Bầu trời thật trong xanh, những đám mây như dải lụa, chiếc đu dây trên bãi cỏ xanh mượt mà, mẹ ngồi kể chuyện xưa cho cục cưng nghe, trong nháy mắt đã không thấy cục cưng đâu, mẹ tìm cục cưng bốn phía: “Tiểu Vũ? Tiểu Vũ?”

Cô ở bên cạnh lớn tiếng kêu mẹ nhưng kêu thế nào cũng không ra âm thanh, mẹ không nghe thấy. Cô gấp đến sắp hồng rồi, nhưng mà lúc này lại phát hiện bản thân đang ngồi trong lòng mẹ, ngoan ngoãn nghe mẹ kể chuyện. Đó là cô sao? Giống lắm, nhưng mà cũng không giống...

Bầu trời đột nhiên đen lại, có rất nhiều vì sao sáng lung linh, từng vì sao lại rơi xuống đất, lòng ngực thật khó chịu, thở không nổi, cả người không có chút sức lực nào, đau... rất đau... Mẹ, mẹ ở đâu... Tiểu Vũ đau...

Trước mắt có bóng dáng một người, cô nhìn thật lâu mới có thể thấy rõ, dáng vẻ của hắn... Nhìn thật đẹp, mắt xanh đậm, mũi cao cao, môi mỏng quyến rũ, cằm như điêu khắc, rất tinh xảo... Cô ngây ngốc nhìn hắn cười, thế là hắn cũng cười, xinh đẹp như thiên sứ, khỏe môi lộ ra hai cái răng, trắng như sứ, trên đỉnh đầu cũng mọc ra hai cái sừng, hắn nói với cô: “Em không có mẹ, chỉ có anh.” Nói xong thì há mồm nuốt cô.

Đột nhiên bừng tỉnh! Lọt vào mắt là bầu trời đêm bát ngát xa xôi, ánh sao chớp chớp, là mơ sao? Cô đang nghĩ ngợi thì đột nhiên đuôi trong hơi đau xót, cô rầu rĩ hừ một tiếng, thân thể lại bị một bóng đen bao phủ, bên tai có một luồng khí nóng thổi qua: “Tỉnh rồi sao?” Dải tai nóng nóng lại ngứa ngứa, đã bị ngậm chặt, tê dại lan toàn thân, cô không chịu nổi mà run lên một chút, đuôi trong càng trướng càng đau.

Cô mơ màng ngơ ngàng nhìn bầu trời đầy sao... Giấc mơ, hiện thực, ký ức, tất cả như cuộn phim đang quay chậm... Hắn thở gấp, nói hắn yêu cô rồi lại cử động trên cơ thể của cô, hắn nhắc tới đứa con dịu dàng, chê cô không ngoan ngoãn, hắn thương cô gọi cô là bảo bối, hắn muốn gì có nấy, trước giờ không từng hỏi qua ý nguyện của cô... Cuối cùng quanh quẩn bên tai cô chỉ là câu nói của hắn: “Em có anh là đủ...”

“Đây là đâu?” Cô mở miệng hỏi một câu như vậy.

“Roma, nhà của chúng ta.” Hắn đáp hàm hồ, chuyên chú nhăm nháp bờ ngực non mềm đầy đặn của cô.

Cô “nga” lên một tiếng, nhẹ nhàng lạnh nhạt nói: “Là nơi em bị anh cưỡng bức.”

Bỗng nhiên thân thể của hắn cứng đờ, phảng phất tất cả xung quanh cũng đông cứng lại, ngay cả thời gian cũng thế, cô vẫn nhìn bầu trời đầy sao, hắn hỏi cô: “Em sao vậy?”

Cô trầm mặc không nói, hắn bật đèn, ngọn đèn đầu giường màu vàng nhạt tán mát từng tia sáng đến đầu cô, cô nheo mắt lại. Hắn ôm lấy mặt cô dịu dàng hỏi: “Bảo bối, em sao thế?”

Cô hạ đôi mắt xuống, dưới lông mi lộ ra một vùng bóng râm, không hiểu sao lại khiến người ta thấy đau lòng, hắn quả thật không biết phải làm thế nào mới tốt, ôm cô, hôn vào trán cô, thì thào gọi cô là bảo bối, bảo bối...

Nhưng cô lại đẩy hắn ra, hắn cẩn thận ôm cô không dám dùng sức, bởi vậy hắn bị đẩy ra dễ dàng. Cô ngồi dậy ở bên giường, đưa lưng về phía hắn mặc quần áo, lúc này hắn mới ý thức được có điều gì đó bất thường, cũng ngồi lên: “Rốt cuộc em làm sao vậy?” Rõ ràng hôm qua mới ngoan ngoãn đáp ứng sẽ có con cùng hắn, sao vừa mới trở về Roma đã trở mặt?

“Em ghét nơi này.” Cô mặc áo qua đầu, không quay lại, lạnh lùng ném ra một câu.

Hắn nheo mắt, thần sắc càng ngày càng lạnh lẽo: “Em cho rằng lúc đó là cưỡng bức sao?”

Cô xoay người, lui một bước, nhìn hắn, cài lại nút áo, để lại một cái nhìn thoáng khinh thường rồi muốn rời khỏi, hắn nhanh chóng giữ chặt: “Đi đâu?”

“Nơi không thuộc về anh...”

Hắn hít một hơi thật sâu, ôm lấy cô: “Bảo bối, là anh sai.”

“Anh luôn luôn như thế, không có gì sai cả.”

Hắn nhủ mảy: “Anh luôn như thế nào?”

“Bá đạo cuồng vọng, tự cho là đúng, không tôn trọng người khác, mọi thứ chỉ suy nghĩ cho chính mình, trước giờ không quan tâm đến cảm giác của người khác.”

Hắn hạ dần cánh tay buông cô ra, nắm đấm rung động, giận quá lại cười: “Anh thật sự không hiểu, yêu nhau làm tình với nhau, có gì là sai?”

Cô ngẩng đầu lên: “Lúc ấy em yêu anh sao?”

Hắn hí mắt tới gần cô, bức cô lui về sau từng bước: “Vì sao xuất hiện ở Las Vegas? Vì sao trộm tranh của anh? Vì sao không rời khỏi khách sạn? Vì sao lại đến Roma? Vì sao đồng ý với lời hẹn của anh? Vì sao lúc anh hôn em lại không tránh?” Bức cô vào góc tường, dùng hai cánh tay nhốt chặt lại, ánh

mắt ngời sáng khóa chặt lấy cô, giọng điệu có chút uy hiếp: “Em nói em không yêu anh sao?”

Cô không trốn tránh ánh mắt của hắn, nâng cằm lên: “Không sai, em thích anh, ngay từ lần đầu tiên đã thích, nhưng lúc ấy em đã nói là em không muốn, rõ ràng em đã nói với anh, em không đồng ý!”

“Vì sao không đồng ý?”

Cô cười lạnh: “Đúng, anh chính là như vậy, anh cảm thấy muốn làm thì làm, anh thấy tốt thì chính là tốt, không cần đến ý nghĩ của em. . .”

Mặt hắn lạnh lại, cái bóng to lớn che đi ánh sáng mờ nhạt trong phòng, thần sắc dần dần phần nộ, bi thương cùng bất đắc dĩ: “Cứ xem như là lỗi của anh, đã qua lâu như thế em còn náo loạn cái gì?” Hắn thử ôn nhu ân cần: “Chúng ta đã kết hôn, anh sẽ cưng chiều em.”

“Cưng chiều như thú cưng sao?”

“Oanh” một quyền hung hăng nện ở bên tai của cô, bức tranh sơn dầu treo lơ lửng trên vách tường lắc lư vài cái rồi rơi xuống đất, khung sườn đập nát. Thú cưng? Đây chính là đánh giá của cô đối với hắn sao? Sự ăn nói khép nép của hắn, sự lấy lòng của hắn, hắn đuổi theo khắp thế giới để cầu hôn cô, hắn không tiếc tiêu diệt cả một gia tộc, hắn học nấu cơm rửa chén, hắn xăm hình lên ngực, tất cả mọi chuyện hắn làm trước kia, thì ra tất cả chỉ là muốn sủng thú cưng sao? Ha! Cho dù hắn có đem tấm lòng của mình lộ ra thì cô cũng không tin tưởng hắn yêu cô.

Một lát sau, cô khép đôi mắt, coi thường sự phần nộ của hắn mở cửa đi ra khỏi phòng.

“Lê, Tiểu, Vũ!” Hắn kiềm chế giọng nói cuồng nộ, gằn từng chữ gọi tên của cô, cô quay đầu lại, nhìn hắn không có chút biểu tình nào, đột nhiên nâng cánh tay lên, ra hiệu một ngón cái hướng xuống dưới với hắn.

Động tĩnh kịch liệt đã sớm khuấy nhiễu hạ nhân, Chris vừa mới xuống lầu dưới, đèn phòng khách đã mở, vệ sĩ ở hai bên cửa ngăn đường của cô lại, không cho cô đi, chỉ cung kính cúi đầu, quản gia James vừa mới mở miệng: “Thiếu phu nhân. . .”

“Đề cô ấy đi. . .” Trên lầu truyền tới tiếng nói băng lãnh của người đàn ông, không có một chút cảm tình, quản gia James không còn lời nào để nói, vệ sĩ hai bên lui ra, Chris bước đi không quay đầu lại, quản gia James nhìn lên lầu, nhìn thấy khuôn mặt không chút biểu tình của người đàn ông kia.

Rời khỏi Roma, Chris trở về Hague, điều này khiến cho hàng xóm kiêm chủ nhà Kitty rất ngạc nhiên, Kitty chế giễu Chris một phen, nhưng nhanh chóng lo âu thay cho Chris, bởi vì hôn nhân của Chris đã xuất hiện nguy cơ, chứng cứ có ba:

Thứ nhất, Seven biết cô ở đâu bởi vì sáng hôm sau đã có điện thoại gọi đến, lúc ấy các cô đang xem tin tức, son trang Simon ở Roma đột nhiên bị một vụ nổ hủy diệt, trong một tối liền biến thành bình địa, khiến thế giới chấn kinh. Hắn gọi điện thoại đến, đầu tiên âm thanh rất an tĩnh, nhưng sau đó dần lạnh đi: “Vừa lòng rồi sao?” Ngay cả cười lạnh cô cũng lười, chỉ phun ra hai chữ trả lời: “Ngây thơ.” Sau đó lại là một khoảng yên tĩnh, càng yên tĩnh, bỗng nhiên “ba” một tiếng, cắt đứt liên lạc.

Thứ hai, hai ngày sau sự kiện điện thoại ấy, Chris nhận được chuyển phát nhanh là con mèo Garfield, Kitty cảm thấy đây đang có ý phân chia tài sản rồi.

Thứ ba, Chris đã ở Hague hơn một tháng, Seven vẫn không tìm tới, từ sau cuộc điện thoại ấy hai người không còn liên hệ, lúc này thời gian thật dài khiến người ta không thể không lo âu.

Từ những tình tiết trên, Kitty tự nhận thấy bản thân có đầy đủ lý do để tin tưởng, lần sau có thể Seven sẽ gửi đến giấy thỏa thuận li hôn. Nhưng đương sự là Chris thì lại ăn tốt uống tốt, rất giống Garfield của cô ấy, mỗi ngày ngủ đủ mười sáu giờ, so với bình thường thì lúc này rất “đằm đằm”.

Cuối cùng người đưa hiệp nghị ly hôn mà Kitty suy đoán không tới, cũng không phải Seven đến tìm vợ, mà là một người đàn ông trung niên đẹp trai, ách, đẹp trai đến từng milimet.

Chris bị đào lên từ trên giường, nhìn thấy người đến thì sững sờ một chút, gọi chú, thì ra là chú a.

Ở Florence, Chris chỉ gặp Quintin mấy lần, quen thuộc thì chưa tới, nhưng vì Quintin là trưởng bối của Seven nên cũng là trưởng bối của cô, tôn kính là phải phép. Quintin uyển chuyển giải thích lý do đến đây, nguyên nhân là làm thuyết khách cho cháu, muốn đón cô trở về Sicili, Chris cảm thấy kỳ lạ, đây hoàn toàn không phải là phong cách làm việc của Seven.

Nhưng Chris lại đồng ý, âm thầm mang theo cây súng mà Seven đưa cô ở dưới gối. Lúc đó cô không hề biết, lần này cô đã quá tự tin, và cái giá phải trả thật lớn.

Máy bay tư nhân trên đường đến Địa Trung Hải, Quintin vẫn ngủ gật, trừ việc Chris không cẩn thận đánh ngã cốc nước chanh thì mọi việc vẫn rất bình thường. Khi máy bay hạ cánh, Chris quan sát xung quanh, đây là một hòn đảo nhỏ xanh biếc, rất nhỏ.

Sau đó Quintin thăng thần với cô, nơi này không phải là đảo Sicili, nhưng muốn cô đến đây là ý của Seven — bởi vì gần đây gia tộc cùng cảnh sát có chút mâu thuẫn nên Seven muốn mang cô đến đây để giải sầu.

Mùa hạ đã đến, trên hòn đảo này những cây dầu oliu phát triển mạnh che cả ánh mặt trời, Chris ở trong một ngôi nhà gỗ nhỏ nhưng rất xinh đẹp, bên ngoài cửa sổ là bãi cát trắng, ngày ngày nghe tiếng hải âu kêu, có hai nữ giúp việc ở cùng cô, cũng là vệ sĩ.

Chris còn ngoan ngoãn biết điều hơn so với tưởng tượng của Quintin, không thấy sợ hãi, không đào bới gốc rễ, không yêu cầu muốn gọi điện thoại cho

Seven, mỗi đêm chỉ tản bộ một vòng trên đảo.

Trời chiều chậm rãi buông xuống, màu vàng óng của ánh mặt trời tràn ra, Chris một mình ngồi bên bờ cát, chân trần ngâm trong nước biển, nữ giúp việc đã đi xa.

Giám thị thật ra là việc dư thừa, trên đảo ngoại trừ chiếc máy bay nhỏ thì không còn phương tiện giao thông nào khác, sau khi cô phát hiện ra việc này thì hối hận không thôi, nếu lúc trước học lái máy bay thì giờ đã tốt rồi. Chuyện đến bây giờ, Chris đã hiểu rõ tình cảnh của mình — bị Quintin giam lỏng trên đảo này. Sở dĩ hiện tại hắn không động đến cô, có lẽ là vì cả hai bên chưa hoàn toàn trở mặt với nhau, hoặc giả là chưa đến thời điểm để động đến cô. Chris từng nghe Seven nhắc qua, cái chết của cha hắn có liên quan đến việc đấu tranh trong gia tộc, anh em ruột thịt còn có thể hại lẫn nhau, đây chính là nguyên nhân mà hắn không tin tưởng vào tình thân sao?...Chris lắc lắc đầu, cảm con của nhỏ đang cố gắng vò lên mu bàn chân của mình ném xuống, hiện tại đã là lúc nào mà còn nhớ tới cái con người ích kỷ khốn nạn ấy chứ.

Con người ích kỷ khốn nạn áo mũ chỉnh tề đi ra khỏi cục cảnh sát, mặt trời đã khuất, ngồi trên chiếc xe có rèm che màu đen, lái xe Wells liền nói: “Quintin hi vọng ngài có thể chịu trách nhiệm với sự kiện lần này, không nên để liên lụy đến gia tộc.”

Seven không chút đếm xỉa lặp lại: “Hắn cứ hi vọng đi.”

“Thiếu phu nhân đang nằm trong tay hắn.”

Trầm mặc.

Trắng sáng như cái khay bạc treo cao trên bầu trời Địa Trung Hải, che khuất cả ánh sáng của các vì sao, chiếu sáng một vùng bí ẩn của Địa Trung Hải. Trên hoàn đảo nhỏ yên tĩnh, có một thân hình nhanh như gió lướt qua nhanh chóng nhập vào trong biển, từng đợt bọt sóng lóe lên, như ánh trăng rơi rụng, sau đó lại lặng yên không tiếng động.

Sẽ không có gì bất ngờ xảy ra nếu không phải mười phút sau có người phát hiện ra cô mất tích, hai mươi phút tìm kiếm khắp toàn đảo, nửa giờ sau cô đã bơi đến một bên kia của hòn đảo, gần sân bay, tìm kiếm cơ hội.

Trên đảo bỗng nhiên ồn ào bởi những con chim biển tung bay nháo nhác, thời gian đúng như cô dự đoán, chỉ là hình như nước biển cũng nhận ra gì đó, hơi động, đột nhiên, một lực đánh úp lại, cô chưa kịp phản ứng thì đã bất tỉnh.

Hơi thở mạnh mẽ và ấm áp vây quanh, ôm cô vào lòng như trẻ con trong lòng mẹ, hoàn toàn yên tâm. Thân thể bị di chuyển nhẹ nhàng, cô vui đùa trong lòng hắn, vẫn chưa chuẩn bị tốt để đối mặt với người đàn ông này, dù cho lúc này họ đang ở trong biển đêm.

Mấy phút đồng hồ sau, cô muốn hô hấp, cánh tay trên eo hắn nắm thật chặt, môi trên chọt lạnh, bị mở ra...Hơi thở của hắn mát lạnh, rót không khí vào cô, không dây dưa khiêu khích nhưng cũng đủ mờ ám để cô cháy cả mặt trong nước biển lạnh lẽo đêm đen...Sao cô có thể nghĩ đến mấy chuyện đó vào lúc này? A~~~~~

Tò mò hồ, đột nhiên nhận ra bản thân rời khỏi nước, có không khí ở xung quanh, cô hít lấy từng ngụm không khí, hắn buông cô ra, bỏ đi lấy áo khoác. Cô vô thức ở sau hắn, mắt mờ to...Ánh đèn, kim loại, móc móc...Đây hẳn là một cái tàu ngầm.

Một tấm khăn lông lớn từ trên trời giáng xuống, mang theo hương thơm mềm mại bao phủ lấy cô, cô giả vờ nghiêm túc lau tóc, nhìn hắn ngồi trước bàn điều khiển. Những cái nút rực rỡ muôn màu mà cô không biết, chỉ nhìn thấy tóc hắn cũng ướt, cầm khăn đến lau, hành động thân mật tự nhiên, hắn nhìn chòng chọc vào màn hình số liệu trên màn hình, thân thể vẫn không nhúc nhích.

“Oanh” một tiếng, thân thuyền lay động mãnh liệt, bụng cô đánh lên lưng ghế, đứng không vững nên ngã sấp xuống, cánh tay dài của hắn ôm lấy kéo vào trong ngực, đồng thời hắn ấn cái nút màu xanh, con tàu dần chìm trong biển.

Phi cơ chiến đấu có thể phát hiện tín hiệu phát từ tàu thuyền nên liền phát ra công kích, Quintin mạnh hơn dự đoán của hắn, nhưng không sao, chỉ một đêm thôi.

Quần áo người trong lòng đã ướt đẫm, không lau sạch sẽ nên dính sát vào người hắn. Hai ba cái đã mang quần áo của cô lột hết, căn bản không chấp nhận sự phản kháng của cô, dù sao hắn cũng là bá đạo.

Dùng khăn lông lau từ trên xuống dưới, không cho cô mặc y phục, cứ như thế ôm trong lòng. Cô cũng không lên tiếng, thân thể cuộn tròn lại, có thể cảm nhận được nơi nào đó của hắn đang cứng lên. Nhưng kỳ thật hắn căn bản không muốn cô, thân thể là phản đồ, trong lòng hắn một chút cũng không muốn.

Vặn vẹo, vặn vẹo, cô vặn vẹo trong lòng hắn, thân thể căng thẳng, đây là sao a? Muốn câu dẫn hắn nhưng lại sợ? Bờ môi hắn trương căng thẳng, sự không vui của hắn càng thêm rõ ràng, thờ ơ nhìn màn hình điện tử lóe ra tín hiệu, có thuyền tới gần, FBI cũng muốn tham gia sao.

“Ừ..... Việc ấy.....” Giọng nói mềm mại vang lên, mang theo sự run rẩy nho nhỏ khiến tim hắn rung lên: “Khi nào có thể lên bờ?”

Hắn cúi đầu, thấy cô chôn chặt trong lòng hắn, sát mặt tái nhợt, đỏ đầy mồ hôi, hắn kinh hãi, sự nghi ngờ còn chưa ra khỏi miệng thì càng kinh hãi hơn! Giữa hai chân tuyết trắng của cô chảy ra một dòng máu tươi!

Tim phổi như bị thiêu đốt! Căn bản hắn không thể nghĩ thêm gì nữa, cuống quýt cầm máu, đồng thời phát ra tín hiệu. Ở quân hạm không xa bên trên, Daniel thu được tin tức: “Sáu phút nữa, bảo vợ vệ của tôi.”

Cài đặt hướng đi tự động cho tàu ngầm xong, giúp cô mặc quần áo, sau đó đi ra ngoài, cô nhìn đau ôm bụng hỏi: “Anh đi đâu?”

Khi cô thấy hán khóa trái cửa của khoang thuyền thì hoảng sợ đập cửa: “Anh muốn làm gì? Trờ về! Trờ về cho em!”

Hán không nói lời nào, mở cửa đi ra khoang ngoài, xoay người nhìn cô một cái. Đôi tay cô đang đập lung tung trên cánh cửa, màu da trắng bệch, khuôn mặt nôn nóng hoảng sợ, miệng đang nói gì đó, hán không thể hiểu được.

Cách một cánh cửa, cô nhìn thấy hán trong biển, không mặc bất cứ một trang bị phòng hộ nào, thậm chí ngay cả bình hô hấp cũng không có, thân hình màu đen phieu dăng trong nước, khuôn mặt tuần mỹ nhưng lại như thần linh tà ác, đôi mắt màu xanh đậm nhìn cô, không có cảm tình, không có độ ẩm.

Cô không biết bản thân đã rơi lệ đầy mặt, điên cuồng vỗ vào cửa, đồng thời gọi to không cần biết hán có nghe được hay không: “Seven! Em xin anh! Seven.”

Hán buông tay, thân thể bơi lên trên, chậm rãi. Tiếp tục nhìn cô, không có biểu tình, càng lúc càng xa.

Trái tim như nổ tung, cô gần như là hét chói tai, con quần đau trong bụng tàn sát bừa bãi, dòng máu chảy ra càng nhiều, phảng phất như có một sinh mạng đang trôi mất. Khẩu súng của cô không biết làm sao lại ở trong tay, không ngừng bắn về thân ảnh mờ hồ ấy, viên đạn bắn đập vào cửa sổ rồi lại vắn ngược về tứ tung, có một viên lướt qua sát cánh tay cô, lưu lại vết máu.

Vì sao không phải là trái tim, nếu đi qua trái tim thì thật tốt, như thế sẽ không đau. Hán nói sẽ dẫn cô đi nhưng không dẫn. Rốt cuộc cô cũng biết hán có bao nhiêu hận...

Mặt biển đột nhiên bùng sáng, tựa hồ như có vô số ánh sáng chiếu đến, con thuyền kịch liệt lay động, chỉ trong phút chốc, cô nhìn thấy thân ảnh ấy, cùng với vùng biển xung quanh, đầy máu...

Năm tháng sau.

Tòa án hình sự quốc tế thành lập ở Hague, giờ phút này đang tiến hành thẩm tra và phán quyết, án mưu sát, tổ chức hoạt động khủng bố, tội danh gây nguy hại cho nhân loại, Quintin là bị cáo. Hôm nay là phiên tòa cuối cùng, quan toàn tuyên bố, tất cả tội danh thành lập, phán Quintin tử hình.

Daniel ngồi ở ghế trên, nhìn người đàn ông mặt xám như tro tàn kia, Daniel biết, có một số tội danh Quintin không phải gánh, hán bị gia tộc Buonaparte đẩy ra làm vật hi sinh, nhưng chỉ dựa vào việc hán giết chết hai anh em ruột thịt của mình thì tử hình cũng không oan uổng. Huống chi hán không thể không chết bởi vì có người muốn mạng của hán.

Ngồi tham gia ở hàng ghế thứ hai, cô gái sau khi nghe tuyên án vẫn trầm mặc sau đó đứng lên, mang kính râm ra ngoài. Khoác chiếc áo gió đen rộng rãi, thân hình đơn bạc, đặc biệt nhỏ gầy.

Daniel đi theo người phụ nữ ra ngoài, nhìn thấy đã có mấy chiếc xe đợi ở bên ngoài, có người đã kéo cửa cho người phụ nữ, Daniel đi nhanh vào bước lên trước: “Buonaparte phu nhân? Buonaparte phu nhân?”

Hai người đàn ông áo đen chặn hán lại, che dấu súng dưới áo gió đen chìa về phía hán, cách đó không xa có cảnh sát nhìn qua, nhưng chỉ nhìn chứ không có động tác gì.

Người phụ nữ dừng bước, quay đầu.

“Buonaparte phu nhân, có thể nói chuyện không?”

Không thể nhìn thấy đôi mắt của cô dưới kính râm, nháy mắt Daniel bỗng nhiên thấy tuyệt vọng, người phụ nữ không lên xe mà xoay người đi ra ngoài.

Phía đông tòa án có một con đường mòn, bên đường là hai hàng phong, mùa thu đến, sắc lá phong cam đỏ lẫn vào nhau lưa thưa dưới ánh mặt trời, một cơn gió thu ngẫu nhiên thổi qua cũng khiến những chiếc lá rơi xuống đất, điềm tĩnh nhưng mỹ lệ.

Chris đi rất chậm, thỉnh thoảng lại đỡ cái bụng, nhóm vệ sĩ không thấy nhưng nhất định là đang ẩn thân ở xung quanh, Daniel đi cách cô một bước chân, nhìn mặt trời đập trên bờ vai cô, mái tóc màu đen tung bay, vạt áo cũng tung bay.

Ven đường có chiếc ghế dài làm bằng gỗ, Chris không chịu được nữa nên nhẹ nhàng hát đi lá rụng rồi ngồi xuống, Daniel đứng dưới tán cây phong, thấp giọng thì thào: “Chris tiểu thư...”

“Xin hãy gọi tôi là Buonaparte phu nhân.” Giọng nói bình tĩnh, Chris ngẩng đầu, bởi vì không tháo kính râm xuống nên Daniel vẫn không thấy đôi mắt của cô, nhưng hán vẫn cố gắng, cố gắng nhìn xuyên qua lớp kính đen đó để tìm kiếm điều gì, giọng nói vẫn tiếp tục: “Có nhớ Vienna không? Bên dòng Danube xanh biếc, ‘Em đa sầu đa cảm, em trẻ tuổi mỹ lệ, dịu dàng, giống như viên kim cương sáng lấp lánh, chân tình...’ Gia tộc Buonaparte không phải là nơi mà cô nên dừng chân.” Cô gái như cô...

Chris cúi đầu, dịu dàng khẽ vuốt cái bụng đã lồi lên: “Cục cưng của tôi rất cảm ơn anh, nhưng tôi lại muốn giết anh.” Khi Daniel đang sửng sốt thì Chris ngẩng đầu, khóe môi nhếch lên, tựa như là cười nhưng lại rất lạnh lùng: “Vì thế xin cẩn thận, đừng để tôi có cơ hội.”

Chris đứng lên, đi không đến năm bước đã có một chiếc xe màu đen tiến đến ngừng trước mặt cô. Sau khi lên xe, Chris ngồi ở ghế sau, nghe Wells báo

cáo hành trình: “Một tuần sau Quintin chấp hành án tử hình, thứ tư tuần sau có hội nghị tại Roma...”

Chris lên tiếng cắt ngang hẳn: “Điều Eleven đến Roma đi.”

“Thiếu phu nhân?”

“Ngày mai đi Sicili.” Một tay đặt lên bụng, Chris nhìn ra ngoài cửa kính xe, bầu trời ngày thu, trong sáng không một gợn mây.

Sicili vì sự xinh đẹp và lãng mạn của nó mà nổi tiếng trên thế giới, không thể phủ nhận, đây quả nơi bất ngạt dồi dào tài nguyên, đối với gia tộc Buonaparte mà nói, Sicili lại càng có thêm ý nghĩa sâu sắc — nơi này là nhà của bọn họ, là quê hương. Vì thế Seven đã nói, con của bọn phải sinh ra tại Sicili.

Mấy nay hạ cánh trong một trang viên cổ, mười mấy người hầu đứng chờ ngoài cửa, đi đầu là một phụ nữ người trung niên: “Thiếu phu nhân, tôi đợi cô đã rất lâu rồi.” Nghiêng người đẩy ra cánh cửa cổ kính, làm tư thế mời: “Là quà tiên sinh tặng cô, mời!”

Cô nắm chặt tay hít một hơi thật sâu, sớm đoán được Sicili sẽ gọi lên nhiều hồi ức về hẳn, chỉ là không nghĩ lại nhanh như thế. Vết thương ở ngực còn chưa khép lại, máu vẫn chảy đầm đìa, lúc này đau đớn triệt để nội tâm. Ở chỗ này, có lẽ vĩnh viễn cũng không thể khép lại, vĩnh viễn sẽ không.

Nhẹ nhàng đỡ bụng, Chris chậm rãi đi vào. Khác với sự tang thương cùng cổ kính bên ngoài, trong thành lũy rất hiện đại, phòng khách rộng lớn, ghế sofa mềm mại, lò sưởi xinh đẹp, một tấm cửa sổ thủy tinh trong suốt, không gian thư thái ấm áp. Thật là, ngay cả cái bình phong cô muốn dùng hẳn cũng biết.

Vách tường của cầu thang treo những bức tranh sơn dầu, trong đó to nhất dễ thấy nhất là bức chân dung của hẳn, chỉ cần đi lên lầu thì sẽ thấy, thật đúng là cái tên tự kỷ không biết nhục.

Lầu hai có khách phòng, thư phòng, có ba phòng trẻ con, một màu hồng nhạt, một màu xanh lam, một màu trắng đen, Chris sờ cục cưng trong bụng, không biết cục cưng sẽ thích căn phòng nào nhỉ.

Còn có một căn phòng thật lớn, cực kỳ lớn, bên trong để rất nhiều thứ rườ, bình hoa, châu báu, tranh vẽ, trên cửa khắc hàng chữ: Nơi lưu trữ đồ của Chris — Đây là do người đàn ông cô yêu nhất làm. Cô vuốt ve hàng chữ “người đàn ông cô yêu nhất”, tên khôn kiếp này...

Lầu ba có một phòng âm nhạc, phòng thu âm, phòng nhạc cụ, phòng luyện tiếng, phòng chiếu phim, Chris nghiêm túc tỉ mỉ xem xét rồi đi xuống... Cho đến khi tinh thần và thể xác đều mệt mỏi thì cô ngồi vào bên chiếc đàn dương cầm ở ban công.

Bụng hình như hơi đau, một lúc lâu thì cục cưng mệt mỏi, cô dịu dàng xoa bụng an ủi. Cục cưng có mẹ dỗ dành nên nhanh chóng yên tĩnh, nhưng mẹ của cục cưng thì không có ai dỗ dành, không ai cưng chiều.

Đây là một cây đàn dương cầm thủy tinh, thân đàn trong suốt, ngón tay chạm nhẹ phím đàn, tiếng nhạc như nước chảy ra, Chris nghĩ, cô chưa từng đàn cho hẳn nghe, nhưng đàn khúc nào đây nhỉ... Còn chưa nghĩ ra thì âm nhạc đã theo đầu ngón tay tuông rơi.

“Nhớ là một thứ tình cảm rất huyền ảo, như ảnh — như hình. Không tiếng động lại phát ra hơi thở, ẩn hiện dưới đáy lòng, đảo mắt lại nuốt lấy bản thân em trong tịch mịch cô đơn. Em vô lực kháng cự đặc biệt là trong đêm đen ~ nhớ anh đến mức không thể hô hấp. Hận không thể chạy đến bên anh, lớn tiếng nói với anh rằng~

Đồng ý với anh, đồng ý với anh, đồng ý vì anh mà quên mất cả tên của em. Cho dù chỉ có một giây được dừng lại trong lòng anh, chết cũng không có gì hối tiếc. Đồng ý với anh, đồng ý với anh, đồng ý cùng anh bị đẩy đến tận chân trời, chỉ cần anh thật lòng đáp lại tình yêu của em, cái gì cũng đồng ý, cái gì cũng đồng ý với anh.”

Odd đứng bên ngoài, nhìn cô gái mặc trang phục màu đen ngồi trước đàn dương cầm, cúi đầu, nhẹ giọng ngâm nga một bài hát, chỉ tiếng ca đã làm người ta tan nát cõi lòng, rất khó tưởng tượng, nếu đặt mình vào vị trí đó, tâm tình sẽ như thế nào...

Do dự rất lâu, Odd đi vào phòng, mang bức thư trong tay để trên cây đàn, đây là di chúc của tiên sinh, nói rõ phải giao cho thiếu phu nhân.

Ngón tay thon dài run rẩy, qua hồi lâu mới mở bức thư, gần như là trong phút chốc, trang giấy vừa mới rút ra đã bị cơn gió cuốn đi.

Giờ phút này, hoàng hôn đang buông xuống, ánh chiều tà chiếu trên khuôn mặt của cô, khóe môi cong lên, nước mắt từ từ rơi xuống.

Trang giấy bay xuống bãi cỏ, thì ra là một bức hình trắng, dưới tia sáng trời chiều hiện lên một dòng chữ tiếng anh lưu loát tiêu sái.

Love at first sight.

Nhất kiến chung tình – Truyền thuyết.

HẾT

Bạn đang đọc truyện *Siêu Trộm CL* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

